

152.452

56397

ร.3

ทัศนคติต่อบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญาโท

ของ

รุ่งฤดี เมธีธำรง

18 ส.ค. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2536

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

187782

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
จิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

กรรมการควบคุม

..... ประธาน
(ศ.ดร.ปรีชา ขรรณา)

..... กรรมการ
(อาจารย์วนา ศรีสัตยวาจา)

กรรมการสอบ

..... ประธาน
(ศ.ดร.ปรีชา ขรรณา)

..... กรรมการ
(อาจารย์วนา ศรีสัตยวาจา)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ศ.มยุรี กุดแพทย)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก จิตวิทยาพัฒนาการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 14 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2536

ประกาศขอบคุณ

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยาทุกท่าน ที่ให้โอกาสปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
ได้เริ่มต้น จนสำเร็จตามความมุ่งหมาย ด้วยความเมตตากรุณาเป็นอย่างสูงจากท่านผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมมา อาจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา และผู้ช่วยศาสตราจารย์
มยุรี กุลแพทย์ ที่พร้อมใจกันแนะนำโอกาสและกำลังใจแก่ลูกศิษย์เสมอ

ขอบพระคุณคุณครู อาจารย์ที่รักและเคารพทุกท่านของผุ้วิจัย ที่สอนความรู้สร้าง
ความมั่นใจในการคิด การปฏิบัติตน ตั้งแต่ต้นมา ขอบคุณคณะอาจารย์ ผู้บริหารสถานศึกษา
และท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ใดใดเกี่ยวกับปริญญานิพนธ์ น้ำใจและข้อคิดที่ได้รับจากทุกท่าน
เป็นสิ่งที่มีความยิ่งต่อผุ้วิจัย ขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ช่วยให้งานวิจัยสำเร็จด้วยดี รู้สึกถึงกำลังใจ
อย่างวิเศษที่ขอได้เสมอจากปู่เขียน กราบขอบพระคุณแม่คุณ และคุณครูถาวร ทรัพย์เพิ่ม ที่คอย
ดูแลสุขภาพทั้งกายและใจ มาโดยตลอด

ผุ้วิจัยมีความภูมิใจที่ได้รับทุนศาสตราจารย์ ดร.สาโรช - ศิริ บัวศรี จาก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อสนับสนุนงานวิจัยนี้ และถือเป็นโชคที่ได้เรียนรู้ชีวิตมากขึ้น
จากการทำปริญญานิพนธ์ ขอบอบความสุข และคุณค่าทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าให้เป็น
ขึ้นใจของพ่อแม่ พ.ท. จารัส - จิตฤดี เมธีธำรง คนสำคัญที่สุด ซึ่งเป็นต้นแบบให้ลูกคุ้นเคย
รู้จัก รัก พระพุทธศาสนา และการศึกษามาตั้งแต่เกิด

รุ่งฤดี เมธีธำรง

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ	10
	ความหมายของทัศนคติ	11
	องค์ประกอบของทัศนคติ	13
	การก่อรูปของทัศนคติ	14
	ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ	15
	การวัดทัศนคติ	16
	คำสอนของพุทธศาสนาเรื่องอบายมุข 6	19
	ความหมายของอบายมุข	19
	อบายมุข 6	23
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุข	31
	สาเหตุการประพฤติน่าไม่สมควรของนักเรียน เยาวชน และเด็ก	31
	การป้องกันและแก้ไขการประพฤติน่าไม่สมควร	33
	ความประพฤติน่าไม่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่น	35

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุข 6	40
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ตามตัวแปร ที่ศึกษา	42
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	54
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	56
การเก็บรวบรวมข้อมูล	62
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	63
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล	67
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	67
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	68
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	90
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	90
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	90
วิธีดำเนินการวิจัย	91
การวิเคราะห์ข้อมูล	92

บทที่	หน้า
สรุปผลการวิจัย	93
อภิปรายผล	94
ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย	104
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	106
บรรณานุกรม	108
ภาคผนวก	117
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย	118
ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6	141
ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6	147
ทัศนคติต่ออบายมุข 6 แต่ละด้านของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร	148
ประวัติของผู้วิจัย	150

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนเด็กและนักเรียนซึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม	37
2	แสดงสถานศึกษา ระดับชั้นเรียน และจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง	56
3	ผลการวิเคราะห์ทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร	69
4	ทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนก ตามตัวแปรอิสระ^๑.....	69
5	ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนก ตามเพศ	75
6	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามระดับการศึกษา	76
7	แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียน วัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาแตกต่างกัน เป็นรายคู่	77
8	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	78
9	แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน เป็นรายคู่	79
10	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	80
11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุมข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามอาชีพหลักของครอบครัว	81

12	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จานแนกตามรายได้ของครอบครัว	82
13	แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน วัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน เป็นรายคู่	83
14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จานแนกตามการรับรู้ความประพฤติของผู้ปกครอง	84
15	แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน วัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครองแตกต่างกัน เป็นรายคู่	85
16	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จานแนกตามการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของ เพื่อนสนิท	86
17	แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท แตกต่างกัน เป็นรายคู่	87
18	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จานแนกตามการอบรมเลี้ยงดู	88
19	แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน เป็นรายคู่	89
20	ค่าอำนาจจานแนก และค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข	142
21	ทัศนคติต่ออบายมุข 6 แต่ละด้านของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร	149

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญแก่เยาวชนในฐานะเป็นทรัพยากรที่มีค่าสูงยิ่งของประเทศ สังคมจึงพยายามเรียกร้องให้เยาวชนตระหนักถึงความรับผิดชอบ หาทักษะและพัฒนาและฝึกฝนตนให้มีพื้นฐานสมกับที่จะเป็นพลังในการพัฒนาสังคม และรับผิดชอบประเทศชาติต่อไป ดังนั้นจึงมีผู้มองเยาวชนว่านอกจากจะเป็นความหวัง เป็นโลกในอนาคตแล้ว เยาวชนก็คือปัญหาในปัจจุบันด้วย ดังที่ท่านพุทธทาส กล่าวว่า "ปัญหาคืออะไร ในปัจจุบันนี้มาจากเยาวชนที่เราควบคุมไม่ได้ และกำลังจะแตกแยกออกไปตามความคิดความเห็นของเขา เพราะผู้ใหญ่ไม่สอนให้เยาวชนรู้จักสิ่งที่ควรระวัง" (พุทธทาสภิกขุ. 2522 : 5) สิ่งที่ควรสอนให้เยาวชนรู้จักก่อนคือ อดายมุข และโทษของอดายมุข (รองอำมาตย์เอกพล้อย พรปรีชา. 2530 : 3 - 4 ; พุทธทาสภิกขุ. 2533 : 64 - 68 ; พระราชันมุนี. 2524 : 3 - 4 ; เขมกะ. 2529 : 62 - 65 ; พระพยอม กัลยาโณ. 2530 : 33) เพราะเป็นทางอันตรายทั้งต่อตัวเยาวชนเอง และเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาประเทศ ที่ทางคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติมีนโยบายเร่งด่วนให้รับผิดชอบและกำจัด (คณะกรรมการอุดมการณ์ของชาติ ในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ. 2528 : 83) ส่วนทางคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 10 - 11) ก็ได้จัดคู่มือครูอบรมนักเรียนด้านวัฒนธรรมไทยระดับมัธยมศึกษาขึ้นเพื่อปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ จริยธรรม และวัฒนธรรมในชีวิตคนไทย โดยบรรจุเรื่องอดายมุขไว้ในส่วนของจริยธรรมที่นักเรียนควรรู้ด้วย

ตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา อดายมุขเป็นช่องทางแห่งความเสื่อม เป็นปากทางแห่งความพินาศ อดายมุขที่ควรเว้นเป็นพื้นฐาน คืออดายมุข 6 มี คีร์ติ นามะ เทียวกกลางคืน เทียวกการเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร และเกียจคร้านทำงาน ผู้หวังความเจริญพึงเว้นเหตุทั้ง 6 ประการนี้ การหลีกเลี่ยงความประพฤติดังที่เป็นช่องทางของความเสื่อมนี้เป็นหน้าที่และคุณธรรมประการหนึ่งของเยาวชนในฐานะทายาทที่ดี (สมเด็จพระมหาสมณเจ้ากรมพระยาวิริยญาณวโรส. 2521 : 79 - 82 ; พระเทพเวที. ม.ป.ป. : 39 - 40) แต่ในปัจจุบัน

อบายมุขที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร แสดงให้เห็นว่ายังมีคนกระพริบเกี่ยวกับคดีอบายมุขเกิดขึ้น
 อยู่อย่างต่อเนื่อง (บันทึก เพ็ชรสิงห์, 2530 : 2) ซึ่งเป็นแบบอย่างไม่ดีสำหรับเยาวชน
 นอกจากนี้ยังมีการสร้างสิ่งชั่วร้ายมอมเมาเยาวชน แอบแฝงมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น วิดีโอ
 สื่อโฆษณาทางโทรทัศน์ การสร้างสถาบันบันเทิงเรีงรมย์ มีการโฆษณาชักจูงโน้มน้าวจิตใจของ
 เยาวชนให้มีความเห็นคล้อยตาม อยากได้อะไรเห็น อยากทดลองกับสิ่งชั่วร้ายที่แปลกใหม่
 โดยไม่รู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในอนาคต ดังปรากฏจากหลักฐานของทางราชการและ
 สื่อมวลชนว่า มีนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครประพฤติน่าไม่เหมาะสมหลายประการ เช่น
 หนีโรงเรียน ขวบนกันเที่ยวเตร่ตามสถานเรีงรมย์ต่าง ๆ คี๋มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน ใช้จ่าย
 เสพติด ประพฤติตนในทางอนาจาร (บันทึก เพ็ชรสิงห์, 2530 : 8 ; สุกัญจน์ สุโรจน์,
 2533 : 61 - 63) เป็นจำนวนเพิ่มขึ้น และระดับการศึกษาที่นักเรียนนักศึกษาประพฤติน่าไม่
 เหมาะสมกับสภาพและวัยมากที่สุดคือระดับมัธยมศึกษา (กองสารวัตรนักเรียน, 2533 : 5)
 นับเป็นเรื่องที่น่าเศร้า เพราะที่จริงแล้ววัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่เป็น
 ประโยชน์ต่อชีวิต ต้องการความรื่นรมย์สนุกสนาน ต้องการเพื่อน ต้องการสิทธิในฐานะพลเมือง
 คนหนึ่งต้องการการแนะนำแนะน้าต่าง ๆ และต้องการความสำเร็จสมหวัง (สุจริต เพียรชอบ,
 2528 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Baughman, 1972 : 27 - 32) ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่อบายมุข
 และแบบอย่างต่าง ๆ ที่มีให้เห็นอยู่มากมายดังที่กล่าวมา กับการปรากฏพฤติกรรมที่ซับซ้อน
 อาจสร้างความสับสนให้แก่วัยรุ่นในการแสวงหาและพัฒนาตนเอง (สมเด็จพระญาณสังวร,
 2532 : 2 - 3 ; นวลละออ สุภาผล, 2527 : 93 - 94 ; เพ็ญแข ประจวบจันทน์,
 ม.ป.ป. : 84) ดังนั้นในการพัฒนาวัยรุ่นให้รู้จักเลือกรับสิ่งที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อ
 การพัฒนาตน จึงควรมีการศึกษาทัศนคติต่ออบายมุขของนักเรียนวัยรุ่นด้วยเพราะการเข้าใจถึง
 ความคิดนึก และความรู้สึกของนักเรียน จะช่วยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้จัดมวลประสบการณ์ต่าง ๆ
 แก่นักเรียนได้อย่างเหมาะสม ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษาเรื่องทัศนคติต่อ
 อบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดู *

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ช่วยให้เห็นเข้าใจทัศนคติในเรื่องอบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ยุคปัจจุบัน ที่จะแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้ ความรู้สึกที่เกี่ยวกับอบายมุข เป็นไปในด้านที่ดีหรือไม่ดีขนาดไหน แตกต่างกันอย่างไร และใช้ทำนายพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นได้ว่า จะมีแนวโน้มไปในทางที่เข้าหา หรือหนีห่างจากอบายมุข
2. ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครอง ครู และผู้มีส่วนรับผิดชอบในการพัฒนาเยาวชน จะได้นำไปประกอบการพิจารณาหาแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูหรือสร้างสร้งงานพัฒนาเยาวชน เพื่อส่งเสริม หรือแก้ไขทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครให้ตระหนักถึงถึงพิษภัยของอบายมุขที่มีต่อการพัฒนาการของมนุษย์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2534 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 326 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาเป็นการเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
ตามตัวแปรต่อไปนี้

3.1 ตัวแปรอิสระ

✓ 3.1.1 เพศ

3.1.1.1 นักเรียนชาย

3.1.1.2 นักเรียนหญิง

3.1.2 ระดับการศึกษา

3.1.2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 1

3.1.2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 3

3.1.2.3 มัธยมศึกษาปีที่ 6

3.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

3.1.3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

3.1.3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

✓ 3.1.4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

3.1.4.1 การศึกษาระดับต่ำ

3.1.4.2 การศึกษาระดับปานกลาง

3.1.4.3 การศึกษาระดับสูง

3.1.5 อาชีพหลักของครอบครัว

3.1.5.1 อาชีพเกษตรกรรม

3.1.5.2 อาชีพรับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจ

3.1.5.3 อาชีพค้าขายและนักธุรกิจ

3.1.5.4 อาชีพพนักงานบริษัทและลูกจ้างเอกชน

3.1.5.5 อาชีพผู้ใช้แรงงานและรับจ้างทั่วไป

3.1.6 รายได้ของครอบครัว

3.1.6.1 รายได้ระดับต่ำ

3.1.6.2 รายได้ระดับปานกลาง

3.1.6.3 รายได้ระดับสูง

3.1.7 การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง

3.1.7.1 มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง

3.1.7.2 มีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง

3.1.7.3 ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

3.1.8 การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท

3.1.8.1 มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง

3.1.8.2 มีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง

3.1.8.3 ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

3.1.9 การอบรมเลี้ยงดู

3.1.9.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

3.1.9.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป

3.1.9.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดต่ออบายมุข 6

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะคิด หมายถึง ผลรวมของความคิดนึก และความรู้สึกในแง่ของจิตใจ ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้ หรือผ่านเข้ามาในประสบการณ์ของบุคคล ในเชิงประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นให้อยู่ในทางที่ดีหรือไม่ดี และเกิดเป็นความพร้อมที่จะแสดงอาการได้ตอบออกมาตามทิศทางและความเข้มที่ตนประเมินไว้

2. นักเรียนวัยรุ่น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานศึกษาสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6

3. อบายมุข 6 หมายถึง ช่องทางนำไปสู่ความเสื่อม 6 อย่าง คือ คมน้ำเมา
เที่ยวกลางคืน เที่ยวดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร และเกียจคร้านทำงาน

3.1 คมน้ำเมา หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ซึ่งทำให้ผู้ดื่มมีอาการ
มึนเมาเกิดขึ้นได้ เช่น เหล้า เบียร์ กระแช่ น้ำขาว ไวน์ วิสกี้ บรั่นดี เป็นต้น

3.2 เที่ยวกลางคืน หมายถึง การเที่ยวไปในเวลากลางคืน คือช่วงเวลาดังแต่
ย่ำค่ำถึงย่ำรุ่ง เช่น การเดินไปตามถนน ตรอก หรือซอยต่าง ๆ ในเวลาค่ำคืน การไปเที่ยวใน
สถานเริงรมย์ต่าง ๆ ยามราตรี เป็นต้น

3.3 เที่ยวดูการละเล่น หมายถึง การทำกิจกรรมที่เป็นไปเพื่อความสนุกสนาน
รื่นเริง ซึ่งชวนให้เกิดความติดใจหลงใหล มัวเมา มีใจกังวลคอยคิดจ้องจนเป็นเหตุให้
เสียเวลา และการทำงาน เช่น การไปดูการแสดงต่าง ๆ ดูโทรทัศน์หรือวีดีโอเทป อ่านหนังสือ
การ์ตูน หนังสือนวนิยาย ฟังรายการวิทยุ เล่นเกม หรือไปเที่ยวเตร่ เดินตามศูนย์การค้า หรือ
อื่น ๆ ที่เป็นการสนุกสนานอย่างเกินพอดี จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายได้ เป็นต้น

3.4 เล่นการพนัน หมายถึง การเล่นเอาเงิน หรือสิ่งอื่นด้วยการเสี่ยงโชคหรือ
ด้วยฝีมือ เช่น เล่นไพ่ เล่นน้ำ เล่นหวย เล่นมวย เล่นไฮโล ลอตเตอรี่ เป็นต้น

3.5 คบคนชั่วเป็นมิตร หมายถึง การคบหาสมาคมกับคนไม่ดี คนที่ฝ่าฝืนศีลธรรม
หรือจารีตประเพณี ก่อความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น เช่น อันธพาลเกเร นักเลงการพนัน นักเลง
หลอกลวงผู้หลง คนคดโกง เป็นต้น

3.6 เกียจคร้านทำงาน หมายถึง ขี้เกียจไม่อยากทำงาน เช่น ทำงานอย่าง
เฉื่อยชา ผลัดวันประกันพรุ่ง อ้างเหตุต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ทำงานต่าง ๆ เป็นต้น

4. ทศนคติต่ออบายมุข 6 หมายถึง ความคิดนึก ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี และท่าทีที่จะ
แสดงออกต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้จากแบบวัดทศนคติต่อ
อบายมุข 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

นักเรียนที่ได้คะแนนสูงจากการวัดทศนคติต่ออบายมุข 6 คือได้คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่
3.68 ถึง 5.00 แสดงว่า มีความรู้ ความรู้สึกว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ไม่ใช่เรื่องเสื่อมเสีย
และมีท่าทีที่จะเข้าหา หรือสนับสนุนอบายมุข 6 เรียกว่ามีทศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6

นักเรียนที่ได้คะแนนในระดับปานกลางจากการวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6 คือ คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34 - 3.67 แสดงว่ายังมีความลังเล ไม่แน่ใจว่าอบายมุข 6 เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่มีความรู้สึก หรือทำที่ที่จะแสดงออกต่ออบายมุข 6 ไม่รุนแรงหรือชัดเจนไปในทางใดทางหนึ่ง

นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำจากการวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6 คือได้คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 - 2.33 แสดงว่า มีความรู้ ความรู้สึกว่าอบายมุข เป็นสิ่งที่ไม่ดี นำความเสื่อมเสียมาให้ ไม่น่าสนใจ ไม่น่าเข้าใกล้ มีทำที่ที่จะหนีห่างหรือต่อต้านอบายมุข 6 เรียกว่ามีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับผลการเรียนเฉลี่ยรวมทุกวิชาของภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ระดับผลการเรียนที่ต่ำกว่า 2.00

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.00 - 2.50

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ระดับผลการเรียนที่สูงกว่า 2.50

6. การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง หมายถึง ความประพฤติด้านอบายมุขของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ตามความรู้สึกของนักเรียนที่ประเมินลงแบบสอบถาม ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครองแบ่งเป็น 3 ระดับ คือมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง และไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

7. การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท หมายถึง ความประพฤติกี่เกี่ยวข้องกับอบายมุขของเพื่อนสนิท ตามความรู้สึกของนักเรียนที่ประเมินลงแบบสอบถาม ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิทแบ่งเป็น 3 ระดับ คือมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง มีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง และไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

8. การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการที่พ่อแม่ หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อเด็กในการอบรมเลี้ยงดูทั้งทางตรง และทางอ้อม ทั้งทางวาจา และการกระทำ ทำให้เด็กรับรู้ทั้งทางความรู้สึก และการกระทำดังกล่าวโดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะคือ

8

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ไม่ตามใจหรือเข้มงวดจนเกินไป พ่อแม่ให้ความรัก ความอบอุ่น มีเหตุผล ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กรับรู้กิจกรรมบางอย่างส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความเป็นตัวของตัวเอง และให้ความร่วมมือกับเด็กตามโอกาสเหมาะสม

การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าเขาเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ไม่ได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ หรือทำอะไรด้วยตนเอง ต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่พ่อแม่กำหนดไว้ ถูกควบคุมอยู่ในสายตาหรือคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง และมีความรู้สึกว่าเขาเองเป็นเด็กอยู่เสมอ

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หรือทอดทิ้ง หมายถึง วิธีการปฏิบัติของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับการเอาใจใส่สนับสนุนหรือให้คำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร ไม่ให้ความสนใจสนทนากับกันเอง และปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่ .

การอบรมเลี้ยงดูสามารถวัดได้จากแบบสอบถามอบรมเลี้ยงดูของนางนุช ไรจนเลิศ (2533) ซึ่งดัดแปลงมาจากแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของ สุกัญญา กลุ่ฉิ่ง (2523) คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย แทนปริมาณการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบที่นักเรียนวัยรุ่นได้รับจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง การแบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูจะใช้คะแนนรวมของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบโดยกำหนดเกณฑ์ว่านักเรียนคนใดได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบใดแบบหนึ่งสูงกว่าอีกสองแบบตั้งแต่ 5 คะแนน ขึ้นไป จะถือว่านักเรียนคนนั้นได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนั้น แต่ถ้าคะแนนการอบรมเลี้ยงดูที่สูงที่สุดต่างกันอีกสองแบบไม่ถึง 5 คะแนนข้อมูลนั้นตัดทิ้ง เพื่อจะได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดูได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

9. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง หมายถึง ระดับการศึกษาของบิดา หรือมารดา หรือผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาระดับชั้นสูงที่สุด ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การศึกษาระดับต่ำ หมายถึง มีการศึกษาสูงสุดตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ลงมา การศึกษาระดับปานกลาง หมายถึง มีการศึกษาสูงสุดตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถึงการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นต้น (ปวช.)

การศึกษาระดับสูง หมายถึง มีการศึกษาสูงสุดตั้งแต่ระดับอนุปริญญาขึ้นไป

10. อาชีพหลักของครอบครัว หมายถึง อาชีพที่เป็นหลักสำคัญของครอบครัว ซึ่งได้จากการรายงานของนักเรียน เป็นอาชีพที่ผู้ปกครองทำมานาน จนถึงปัจจุบันและมีความผูกพันกับครอบครัว อาชีพหลักของครอบครัวแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ

อาชีพเกษตรกรรม หมายถึง อาชีพทางการเกษตร เช่น ทานา ทาสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ เพื่อจำหน่าย

อาชีพรับราชการ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ หมายถึง ผู้ที่ทำงานรับราชการในสาขาต่าง ๆ และพนักงานรัฐวิสาหกิจ

อาชีพค้าขาย และนักธุรกิจ หมายถึง ผู้ประกอบการค้าขาย ที่เป็นเจ้าของกิจการขนาดต่าง ๆ และผู้ดำเนินการจัดการ

อาชีพพนักงานบริษัท และลูกจ้างเอกชน หมายถึง พนักงานและลูกจ้างในบริษัท หรือสำนักงานต่าง ๆ ของเอกชน

อาชีพผู้ใช้แรงงาน และรับจ้างทั่วไป หมายถึง ผู้ใช้แรงงานระดับต่ำ เช่น กรรมกร คนงานก่อสร้าง ขับรถแท็กซี่ และรับจ้างทำงานทั่วไป เป็นต้น

11. รายได้ของครอบครัว หมายถึง รายได้รวมทั้งหมดของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ต่อเดือน รายได้ของครอบครัวแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ

รายได้ระดับต่ำ หมายถึง ครอบครัวมีรายได้ต่ำกว่า 6,000 บาท ต่อเดือน

รายได้ระดับปานกลาง หมายถึง ครอบครัวมีรายได้ระหว่าง 6,000 บาท ถึง 12,000 บาท ต่อเดือน

รายได้ระดับสูง หมายถึง ครอบครัวมีรายได้ตั้งแต่ 12,001 บาทขึ้นไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการศึกษา เรียงลำดับในการนำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
2. ศาสนาทางพุทธศาสนาเรื่องอบายมุข 6
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุขของนักเรียนวัยรุ่น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

✓ ทัศนคติ (Attitude) เป็นมโนทัศน์ที่ได้รับความสนใจจากนักจิตวิทยาจำนวนมากในทศวรรษสมัยจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะทัศนคติเป็นรากฐานของพฤติกรรม การทราบทัศนคติของบุคคลหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นทางลัดในการที่เข้าใจและทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ (ธีระพร อูวรรณไพ. 2529 : 4/1 ; ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 22) และดูเหมือนว่าทัศนคตินี้เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตมนุษย์ ถ้าปราศจากทัศนคติ เราอาจไม่รู้ว่าจะแสดงปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างไร เราจะไม่สามารถตัดสินใจและจะไม่มีเรื่องต่าง ๆ มากมายมาพูดคุยกันได้สม่ำเสมอ ทัศนคติช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่ในโลกแห่งความซับซ้อนนี้ได้โดยไม่ทำให้ความคิดปั่นป่วน สับสน ทั้งนี้เพราะทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลสร้างขึ้นช่วยลดความซับซ้อนของประสบการณ์ลงได้เป็นอย่างดี มนุษย์ไม่สามารถจดจำเหตุการณ์และสิ่งของต่าง ๆ ในโลกได้ทุกชิ้นอันจึงต้องมีการจัดประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเข้าเป็นหมู่พวก พร้อมทั้งมีการแสดงความรู้สึกหรืออารมณ์อันเป็นสิ่งจรรโลงต่อประสบการณ์เหล่านั้น ทัศนคติเป็นตัวจักรสำคัญตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อการเกี่ยวข้องสร้างสรรค์ของแต่ละบุคคลในสังคม นักจิตวิทยาสังคมในปัจจุบันยังคงเห็นด้วยกับ อัลพอร์ต (Allport) ที่เขียนไว้ว่า ทัศนคติเป็นมโนทัศน์ที่สำคัญที่สุดของจิตวิทยาสังคม (พิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์. 2528 : 81 ; Baron.

1988 : 80 ; citing Greenwald. 1988) นอกจากทัศนคติจะเป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจมากแล้ว ทัศนคดียังเป็นคำที่ได้รับการให้ความหมายไว้แตกต่างกันมากด้วย

ความหมายของทัศนคติ

จากการสำรวจในระยะต้นช่วงปี ค.ศ. 1935 โดยเนลสัน (Nelson) พบว่า มีการให้นิยามของทัศนคติแตกต่างกันถึง 30 นิยาม และการสำรวจครั้งหลังในปี ค.ศ. 1969 โดยแมคกวายร์ (McGuire) พบว่า มีนิยามเพิ่มขึ้นมากกว่า 100 นิยาม และจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่เป็นที่ตกลงกันแน่นอนว่านิยามใดเป็นนิยามที่ทุกคนควรใช้ แต่จากการสำรวจ พบว่า มีมโนทัศน์หรือลักษณะสำคัญหลายประการที่พบร่วมกันในนิยามเหล่านั้น (ธีระพร อูรรณโณ. 2529 : 4/2) คือ

1. ทัศนคตินี้ที่หมายถึง (Attitude Object) ที่หมายถึงเหล่านี้ได้แก่สิ่งของ คน สถานที่ แนวความคิด สถานการณ์ เป็นต้น ไม่ว่าจะเป็นรูปเอกพจน์ หรือ พหูพจน์ก็ตาม .
2. มีการระบุในแง่ดี - ไม่ดี (Evaluative Aspect)
3. มีลักษณะค่อนข้างยืนยงคงทน (Relatively Enduring) แม้ว่านักจิตวิทยาจะไม่ถือว่าทัศนคติต่อสิ่งใดเป็นของถาวร แต่ลักษณะของความยืนยงคงทนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปคือ ยืนยงคงทนจากวันก่อนมาวันนี้ หรือปีก่อนมาป็นี้นจนกว่าจะมีเหตุผลใดทำให้เปลี่ยนไป ลักษณะที่มีความยืนยงคงทนนี้ เป็นความโน้มเอียงที่จะเป็นเช่นนั้นเรื่อยไปเป็นเวลานาน ส่วนความรู้สึกที่เกิดขึ้นชั่วประเดี๋ยวเดียวไม่นับว่าเป็นทัศนคติ (Boron. 1988 : 80 ; citing Petty and Cacioppo. 1985)
4. ความพร้อมในการตอบสนอง (Readiness for Response) คือ คนมีความพร้อมในการตอบสนองต่อที่หมายของทัศนคติ ตามแนวความรู้สึกที่เขามีต่อที่หมายนั้น ๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าทัศนคติเป็นพฤติกรรมเสียเอง เป็นเพียงความพร้อมในการที่จะกระทำหรือตอบสนองเท่านั้น

ความหมายของทัศนคติที่มีผู้ให้คำจำกัดความไว้อย่างต่าง ๆ กัน เช่น

อัลพอร์ต (Allport. 1985 : 418) กล่าวว่าทัศนคติเป็นสภาวะความพร้อมทางจิตใจ ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนั้นจะเป็นแรงกำหนดทิศทางปฏิกิริยาของบุคคลที่จะมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้อง

เธอร์สตัน (Thurstone. 1967 : 77) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นการแสดงออกทางด้านผลรวมของความโน้มเอียงและความรู้สึก ความมีอคติ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นอยู่ในใจมาก่อน ความคิด ความกลัว การบังคับขู่เข็ญ และการลงความเห็นของมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

เครช และครัทช์ฟิลด์ (Kretch and Crutchfield. 1962) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นผลรวมของกระบวนการที่ก่อให้เกิดพลังจูงใจ อารมณ์ การรับรู้ และกระบวนการรู้การเข้าใจเกี่ยวกับประสบการณ์รอบตัวของบุคคล (พิสมัย วิบูลสวัสดิ์. 2528 : 82 ; อ้างอิงมาจาก Kretch and Crutchfield. 1962)

กู๊ด (Good. 1973 : 49) กล่าวว่าทัศนคติ คือความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง อาจเป็นการเข้าหาหรือหนี หรือต่อต้านบุคคล สภาวะการถนัดอย่างหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น รักเกลียดกลัว ไม่พอใจต่อสิ่งนั้น

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527 : 172) กล่าวว่า ทัศนคติคือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้ และประสบการณ์แล้วแสดงสภาวะของร่างกาย และจิตใจในด้านความพร้อมที่จะตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งในสองลักษณะ กล่าวคือ แสดงความพร้อมที่จะเข้าไปหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่าทัศนคติที่ดีหรือทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่าทัศนคติที่ไม่ดีหรือทางลบ

จากความหมายของทัศนคติดังกล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ทัศนคติเป็นผลรวมของความคิดนึก และความรู้สึกโน้มเอียงของจิตใจ ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้หรือผ่านเข้ามาในประสบการณ์ของบุคคล ในเชิงประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นให้อยู่ในทางที่ดี หรือไม่ดี และเกิดเป็นความพร้อมที่จะแสดงอาการโต้ตอบออกมาตามทิศทางและความเข้มที่ตนประเมินไว้

องค์ประกอบของทัศนคติ

นักจิตวิทยาสังคมส่วนมากเห็นว่าทัศนคตินี้องค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางการรู้ (Cognitive Component) ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น จะต้องประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นอันดับแรก ว่าสิ่งนั้นมีคุณประโยชน์มากน้อยเพียงใด เป็นความรู้หรือความเชื่อถือที่ใช้ประเมินค่าสิ่งนั้นได้ ปริมาณความรู้ที่จำเป็นในการก่อตั้งทัศนคตินั้นขึ้นอยู่กับบุคคลแต่ละคน

2. องค์ประกอบทางการรู้สึกรู้สึก (Affective Component) องค์ประกอบนี้เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของทัศนคติ ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบสิ่งนั้น พอใจหรือไม่พอใจสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่อบุคคลมีความรู้เกี่ยวกับคุณหรือโทษของสิ่งนั้นแล้ว องค์ประกอบทางการรู้สึกรู้สึกนี้สอดคล้องกับองค์ประกอบทางการรู้ด้วย คือ ถ้าบุคคลรู้เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งในทางดีก็ย่อมจะชอบสิ่งนั้น แต่ถ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นในทางไม่ดีก็ย่อมจะไม่ชอบไม่พอใจสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action Tendency Component) เมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่สองคล้องกันซึ่งติดตามมาคือ ความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย

องค์ประกอบทั้งสามของทัศนคตินี้ลักษณะที่สำคัญหลายประการต่าง ๆ กัน แต่ลักษณะที่เป็นสามัญขององค์ประกอบทั้งสาม ซึ่งนักจิตวิทยาสังคมนิยมวัด คือ ทิศทาง และปริมาณขององค์ประกอบนั้น ๆ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2523 : 5 - 8)

ทิศทาง (Direction) หมายถึง การประเมินค่าการรู้ การรู้สึกรู้สึก และการพร้อมกระทำไปในทางที่เป็นบวกหรือลบ ซึ่งหมายถึง ดี หรือ เลว เช่น เกี่ยวกับองค์ประกอบทางการรู้ก็สามารถวัดได้ว่าบุคคลมีความรู้ในประเด็นที่ต้องการวัดในทางที่ว่า สิ่งนั้นดีหรือเลว ส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางการรู้สึกรู้สึกก็สามารถวัดได้ว่าบุคคลมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นไปในทางบวกหรือลบ คือ ในทางชอบและพอใจ หรือ ไม่ชอบไม่พอใจ ส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบทางการพร้อมกระทำก็สามารถวัดได้ว่าบุคคลพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นในทางบวกหรือลบ ซึ่งทางบวก หมายถึง การพร้อมที่จะให้การสนับสนุน หรือช่วยเหลือส่วนทางลบ หมายถึง ความพร้อมที่จะทำลาย ทำร้ายหรือขัดขวางความจริงของสิ่งนั้น

ปริมาณ (Magnitude) หมายถึง ความเข้มข้นหรือปริมาณความรุนแรงของทัศนคติไปในทิศทางบวกหรือลบ นั่นคือ บุคคลอาจมีทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งอย่างรุนแรงมาก และต่ออีกสิ่งหนึ่งเพียงบางเบา ทั้งขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น หรือขึ้นอยู่กับความพัวพันของบุคคลกับเรื่องนั้น

การก่อรูปของทัศนคติ

การก่อรูปของทัศนคติ เกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้ (Allport. 1985 : 180)

1. การเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ของสังคม และนำเอาสิ่งที่เรียนรู้เหล่านั้นมาเป็นรากฐานของทัศนคติ
2. การแบ่งแยกความรู้ที่ได้มาจากประสบการณ์ของตนเอง เช่น เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูมาดีมักมองโลกในแง่ดี
3. ประสบการณ์ที่ได้รับมาจากเดิม แต่รุนแรงในด้านดีหรือไม่ดี เช่นบุคคลที่ทำให้เกลียดชังมากมีลักษณะอย่างไร ก็มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบุคคลที่มีลักษณะรูปร่างเช่นนั้นด้วย
4. การเลียนแบบ เช่น การที่บุตรเลียนแบบบิดามารดาของตน เมื่อบิดามารดามีทัศนคติต่อบุคคลหรือสถาบันใดสถาบันหนึ่ง บุตรก็มีทัศนคติเช่นนั้นด้วย

นักจิตวิทยาหลายท่านเห็นพ้องต้องกันว่าทัศนคติก่อรูปจากการเรียนรู้และประสบการณ์ (Baron, Bgrne and Suls. 1988 : 82 - 83, 100)

1. การเรียนรู้ ทัศนคติหลาย ๆ อย่างของเด็กก่อรูปขึ้นจากการเรียนรู้ทางสังคม และสังคมประกิดเด็กเรียนรู้ทัศนคติหลาย ๆ อย่างจากกระบวนการสังคมประกิด การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้เมื่อพวกเขาคิดโยงความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดี กับการกระทำหรือสิ่งต่าง ๆ หรืออีกทางหนึ่งทัศนคติก่อรูปขึ้นเมื่อเด็กได้รับรางวัล หรือการลงโทษ เพราะแสดงความคิดเห็น หรือพูดสิ่งนั้น ๆ ออกมา ด้วยวิธีการให้รางวัลและลงโทษนี้พ่อแม่สามารถปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องหลาย ๆ อย่างให้เด็กได้ แต่อย่างน้อยที่สุดต้องก่อนที่เด็กจะเติบโตเป็นวัยรุ่น จึงจะได้ผลดี นอกจากนี้การเรียนรู้ทัศนคติยังเกิดได้จากการทำตามตัวอย่างคือพ่อแม่ หรือคนอื่น ๆ บางทีเด็กจะเรียนรู้ทัศนคติจากโรงเรียน หรือที่อื่น ๆ ได้อีก โทรทัศน์ และสิ่งอื่น ๆ จะก่อทัศนคติและพฤติกรรมการเลียนแบบได้ เช่นกัน

2. ประสบการณ์ ทักษะที่เกิดขึ้นของคนดูเหมือนเป็นผลจากประสบการณ์ของคนด้วย ผู้ใหญ่จะก่อรูปทัศนคติของตนขึ้นเองจากประสบการณ์ของแต่ละคน ซึ่งมีทั้งประสบการณ์ตรง และประสบการณ์โดยอ้อม ซึ่งอาจได้จากคำพูด หรือการสังเกตของคนอื่น ๆ

สรุปได้ว่าการก่อรูปของทัศนคติ มีสาเหตุจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ อาจได้รับจากการถ่ายทอดมาด้วยการอบรมเลี้ยงดู การสอน การสังเกต การเลียนแบบ จากสิ่งอื่น ๆ หรือจากประสบการณ์ต่าง ๆ

ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 1 - 4)

1. วัดเพื่อทำนายพฤติกรรม เนื่องจากทัศนคติต่อสิ่งใด ๆ ของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่าเขามีความรู้ทางด้านที่ดีหรือไม่ดี เกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด และเขามีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใดทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่า บุคคลนั้นจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางใดด้วย ฉะนั้นการทราบทัศนคติของบุคคลย่อมช่วยให้สามารถทำนายการกระทำของบุคคลนั้นได้ แม้จะไม่ถูกต้องเสมอไปก็ตามการทราบล่วงหน้าว่าบุคคลจะกระทำอย่างไรและคิดอย่างไรนั้น จะเป็นแนวทางให้ผู้ปฏิบัติต่อบุคคลนั้นได้อย่างถูกต้องและอาจเป็นทางให้ผู้รู้สามารถควบคุมพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ด้วย

2. วัดเพื่อหาทางป้องกัน การที่บุคคลจะมีทัศนคติอย่างใดนั้นเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่การอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุขในสังคม ย่อมจะเป็นไปได้เมื่อพลเมืองมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน ซึ่งเป็นทางให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันและไม่เกิดความแตกแยกขึ้นในสังคม ในการประกอบอาชีพบางประเภทมีความจำเป็นจะต้องได้บุคคลซึ่งมีทัศนคติที่เหมาะสมมาเป็นผู้นับถือเพื่อให้เกิดความก้าวหน้า และเกิดความเป็นธรรมแก่สังคม เช่น แพทย์ ครู ตำรวจ เป็นต้น การทราบทัศนคติของบุคคลล่วงหน้าจะสามารถเลือกบุคคลได้ตามความต้องการและเป็นการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้

3. วัดเพื่อการแก้ไข การวัดทัศนคติในบางเรื่อง เช่น การวัดทัศนคติของประชากรเกี่ยวกับนโยบายของชาติที่รัฐบาลกำหนดขึ้นมา ว่าประชากรมีทัศนคติสอดคล้องหรือเห็นด้วยหรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องกับนโยบายที่กำหนดขึ้นมาประเทศชาติอาจเกิดความเสียหายได้ เมื่อทราบทัศนคติ

นั้นก่อนก็จะสามารถหาแนวทางในการแก้ไขหรือเปลี่ยนทัศนคติให้สอดคล้องกับนโยบาย เพื่อจะได้มีการกระทำที่พร้อมเพรียงกัน

4. วัดเพื่อเข้าใจสาเหตุและผล ทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ นั้น เปรียบเหมือนสาเหตุภายในซึ่งมีกำลังผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมต่าง ๆ กัน สาเหตุภายในหรือทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนั้นอาจได้ผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกด้วยส่วนหนึ่ง และทัศนคติของบุคคลอาจเป็นเครื่องกรอง หรือเครื่องหักเหอิทธิพลของสาเหตุภายนอก ที่มีต่อการกระทำของบุคคลนั้นได้ ฉะนั้นการจะเข้าใจอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำของบุคคลต่าง ๆ ให้ชัดเจนบางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดทัศนคติของบุคคลต่าง ๆ ต่อสาเหตุภายนอกนั้นด้วย

การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคติ เป็นวิธีการที่ทำให้คนเข้าใจทัศนคติของบุคคลซึ่งมีอยู่ 6 วิธี คือ

1. วิธีการสังเกต (Observation)
2. วิธีการสัมภาษณ์ (Interview)
3. วิธีการส่งแบบสอบถาม (Questionnaire)
4. วิธีการวัดทางอ้อม (Indirect Technique)
 - 4.1 วิธีต่อประโยคให้จบ (Sentence Completion)
 - 4.2 วิธีโยงความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ (Word Association)
 - 4.3 วิธีการเล่าเรื่องจากภาพ (Story Telling)
5. วิธีการวัดแบบไม่รบกวน (Unobtrusive Measures)
 - 5.1 การใช้บันทึกเหตุ และประมวลข้อมูล (Archives)
 - 5.2 การวัดความสึกหรอ (Erosion Measures)
 - 5.3 การวัดร่องรอย (Trace measure)
6. วิธีการวัดทางสรีระ (Physiological Measures)
 - 6.1 การวัดความต้านทานกระแสไฟฟ้าของผิวหนัง (Galvanic Skinresponse)

6.2 การขยายรู้นัยน์ตา (Pupill Dilation)

6.3 การวัดปริมาณฮอร์โมนบางชนิด เช่น ADTH , Hydrocortisone

วิธีการวัดทัศนคติทั้ง 6 วิธีดังกล่าว เป็นวิธีการที่สามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม กับความต้องการเฉพาะเรื่อง

สำหรับการวัดทัศนคติของวัยรุ่นนั้น มีผู้สนใจศึกษากันมาก เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่เด็ก มีความตื่นตัวต่อสังคมภายนอกครอบครัว และได้รับการปลูกฝังความคิด และทัศนคติต่าง ๆ มานาน พอครูเครื่องมือวัดทัศนคติของผู้ใหญ่และเด็กโตที่มีการศึกษานั้น เป็นเครื่องมือประเภทแบบสอบถาม ในรูปของการใช้กระดาษและดินสอ พิมพ์คำถามให้ผู้ตอบอ่าน และให้ผู้ตอบเขียนหรือขีดตอบลงใน กระดาษเช่นกันวิธีนี้ใช้วัดทัศนคติของคนเป็นจำนวนมากไม่จำกัดได้ ในเวลาเดียวกัน และสร้าง สภาวะที่ลับเฉพาะส่วนตัวให้แก่ผู้ตอบได้มาก (ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2523 : 9 - 23, 26) ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่น ผู้วิจัยจึงทำการวัดทัศนคติโดยวิธีการ ใช้แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อใช้วัดทัศนคตินี้มีมากมายหลายประเภท และกำลังเกิดขึ้นใหม่อุ่เรื่อย ๆ แต่ที่นิยมใช้กันมากมี 3 ประเภท คือ วิธีการใช้ค่าประจําประโยค วิธีการประเมินแบบมาตราส่วน และวิธีการใช้ความหมายแฝงของคําศัพท์ ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดทัศนคติแบบ ประเมินแบบมาตราส่วนหรือจัดอันดับคุณภาพ (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเกิร์ต (Likert) ที่ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 46 - 48) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างไว้ดังนี้

1. พิจารณาว่าต้องการวัดทัศนคติของใคร ที่มีต่ออะไร และให้ความหมายของทัศนคติ และสิ่งที่วัดนั้นให้แน่นอน
2. เมื่อตีความหมายของสิ่งที่วัดแน่นอนแล้ว ก็สร้างข้อความ (Statement หรือ Item) ในแต่ละหัวข้อนั้น ๆ โดยให้คลุมเนื้อหาในหัวข้อเหล่านั้น และขณะเดียวกันก็ให้พิจารณา ข้อความเหล่านั้นว่าเป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือความเชื่อของผู้ตอบหรือไม่ ลิเกิร์ต ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบสอบถามไว้ดังนี้

2.1 ข้อความควรเขียนในแง่ความรู้สึก ความเชื่อ หรือความตั้งใจที่จะทำสิ่งหนึ่ง สิ่งใดไม่ใช่ข้อเท็จจริง (Fact)

2.2 ข้อความที่บรรจุลงในสเกล (Scale) จะต้องประกอบด้วยข้อความที่เป็น Favorable และ Unfavorable คละกันไป

2.3 ข้อความแต่ละข้อความจะต้องสั้น เข้าใจง่าย ชัดเจน

จำนวนข้อความที่สร้างขึ้นครั้งแรกควรมีประมาณ 30 ข้อความขึ้นไป เพราะจะต้องเลือกข้อความให้เหลือประมาณ 20 - 25 ข้อความในแต่ละหัวข้อของสิ่งที่เราจะวัด

3. การทดลองใช้ (Try out) แบบสอบถาม เพื่อเลือกข้อความ ใช้แบบสอบถามทดสอบกลุ่มบุคคลที่มีพื้นฐานคล้ายกลุ่มที่เราจะศึกษา จุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการปรับปรุงข้อความและคัดเลือกข้อความโดยการวิเคราะห์ข้อความ (Item analysis)

ลักษณะของการตอบแบบสอบถามแบบนี้ มีให้เลือก 5 ข้อ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง การให้คะแนนขึ้นอยู่กับชนิดของข้อความว่าเป็น Favorable หรือ Unfavorable Statement ถ้าข้อความนั้นเป็น Favorable Statement การให้คะแนนจะเป็นดังนี้

ข้อเลือก	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

ในกรณีที่ข้อความนั้นเป็น Unfavorable statement การให้คะแนนจะเป็นตรงกันข้ามดังนี้

ข้อเลือก	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
เห็นด้วย	2
ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5

คำสอนทางพุทธศาสนาเรื่องอบายมุข 6

ความหมายของอบายมุข

คำว่าอบายมุขนอกจากจะมีการอธิบายความหมายไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน และในพจนานุกรมพุทธศาสน์แล้วบันทึกว่า เพ็ชรสิงห์ ยังอธิบายความหมายของอบายมุข ในด้าน สังคมอาชญาวิทยา และทางกฎหมายไว้ด้วย (บันทึกว่า เพ็ชรสิงห์. 2530 : 34 - 35 ; อ้างอิงมาจาก วิวัฒน์ สุนทรพงศ์. 2508 : 269 ; แล้ว ไสตฤกษ์. 2524 : 85 ; ชิดชัย วรรณสถิต. 2527 : 207 - 208)

1. อบายมุขตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 อบายมุข หมายถึง ทางแห่งความฉิบหาย, เหตุเครื่องฉิบหาย มี 2 หมวด คือ

1.1 อบายมุข 4 ได้แก่

- 1.1 เป็นนักเลงหญิง
- 1.2 เป็นนักเลงสุรา
- 1.3 เป็นนักเลงเล่นการพนัน
- 1.4 คบคนชั่วเป็นมิตร

1.2 อบายมุข 6 ได้แก่

- 1.2.1 คม้น้ำเมา
- 1.2.2 เที้ยวกลางคืน
- 1.2.3 เที้ยวดูการละเล่น
- 1.2.4 เล่นการพนัน
- 1.2.5 คบคนชั่วเป็นมิตร
- 1.2.6 เกียจคร้านทำการทำงาน

2. อบายมุขในสังคม ในทางสังคมอบายมุข หมายถึง สุรา นารี พาสี กีฬาบัตร (วิวัฒน์ สุนทรพงศ์. 2508 : 265) ที่นำความพ่ายแพ้มาสู่ตนเอง และครอบครัว นับตั้งแต่ อดีตมา พ่อแม่ ครูอาจารย์มักจะอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนอยู่เสมอไม่ให้มีวามลุ่มหลงใน อบายมุขทั้งปวงไม่ว่าจะเป็นการเสพสุรายาเมา การเที้ยวเตร่หญิงโสเภณี การเล่นแข่งม้า การเล่นไพ่เอาเงินเอาทองกันทุกชนิด

3. อบายมุขในอาชญาวิทยา แม้จะมีความหมายแตกต่างไปจากอบายมุขในทางพุทธศาสนาแต่ก็มีความสำคัญร่วมกันอย่างหนึ่ง คือ ความชั่วร้ายทางด้านศีลธรรมที่เกิดขึ้นในสังคม ในทางอาชญาวิทยา อบายมุข หมายถึง การพนัน โสเภณี สุรา ยาเสพติด (แฉ้ว โสติดักพันธุ์. 2524 : 85)

4. อบายมุขในทางกฎหมาย หมายถึง อบายมุขทุกประเภทที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดและมีบทกำหนดโทษไว้ และเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะต้องควบคุมปราบปรามไม่ให้เพิ่มจำนวนขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็ต้องเร่งรัดดำเนินการให้ลดน้อยลง จนหมดไป

ชิตชัย วรรณสถิต (2527 : 207 - 208) กล่าวว่า อบายมุขเป็นสิ่งชั่วร้ายที่สร้างความเสื่อมเสียแก่ผู้เสพและสังคมโดยรวม เป็นสิ่งที่บุคคลทั่วไปควรจะเว้น ไม่ไปเกี่ยวข้องกับด้วยโดยทั่วไปได้แก่ โสเภณี การพนัน สุรา และสิ่งมีนเมาอื่น ๆ สิ่งของลามกอนาจาร รวมทั้งยาเสพติด ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นภัยอันตรายทั้งแก่บุคคล และสังคม อีกทั้งยังมีลักษณะแตกต่างไปจากความผิดกฎหมายอาญาทั่วไป ดังนี้คือ

1. อบายมุข เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีผู้เสียหาย ผู้ที่ได้รับความเสียหายโดยตรง ได้แก่ผู้ที่กระทำความผิด เช่น ผู้ติดยาเสพติด ติดยาพนัน หรือผู้ที่เป็นโสเภณี เป็นผู้ได้รับความเสียหาย จึงไม่มีใครที่จะนำความมาร้องทุกข์กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 2. อบายมุข เป็นเรื่องยั่ววนใจต่อบุคคลทั่วไป จึงเป็นอาชญากรรมที่สามารถมีกำไรสูง และสร้างความร่ำรวยได้ในระยะเวลาอันสั้น
 3. เนื่องจากอบายมุขมีผลกำไรสูง ย่อมสามารถใช้จ่ายเงินในการสร้างอิทธิพลต่าง ๆ ได้
 4. อาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข มักจะมีการดำเนินงานในรูปขบวนการหรือองค์การ ที่เรียกว่า องค์การอาชญากรรม
 5. ประชาชนบางกลุ่มมองไม่เห็นถึงความชั่วร้ายของอบายมุข จึงละเลยไม่ให้ความสนใจ หรือบางกรณีอาจจะไม่เห็นด้วยกับการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ถึงแม้ว่าอบายมุขบางอย่างจะมีกฎหมายอนุญาตให้ดำเนินการ ได้ภายใต้ข้อจำกัด เช่น พระราชบัญญัติการพนัน สุรา การค้าประเวณี ยาเสพติดให้โทษ แต่กฎหมายเหล่านี้ก็กำหนด

เงื่อนไขเกี่ยวกับการผลิต การจำหน่าย การดำเนินการ ตลอดจนเงื่อนไขต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชนถือปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อให้อยู่ในวงจำกัดที่จะไม่เกิดความเสียหายแก่ศีลธรรมอันดีของเยาวชน

5. อบายมุขในทางพุทธศาสนา หมายถึง ช่องทางของความเสื่อม, เหตุเครื่องนิบหนย เหตุย่อยยับแห่งโภคทรัพย์, ทางแห่งความพินาศ มี 4 อย่าง คือ 1) เป็นนงเลงหญิง 2) เป็นนงเลงสุรา 3) เป็นนงเลงเล่นการพนัน 4) คบคนชั่วเป็นมิตร ; อีกหมวดหนึ่งมี 6 คือ 1) คัดน้ำเมา 2) เทียวกลางคืน 3) เทียวดูการละเล่น 4) เล่นการพนัน 5) คบคนชั่วเป็นมิตร 6) เกียจคร้านการทำงาน (พระเทพเวที. 2531 : 377)

จากความหมายที่กล่าวสรุปได้ว่า อบายมุข เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเสื่อมถอย และยังความหายนะมาสู่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นอบายมุขในรูปใด ๆ เช่น การคัดสุรา การเที่ยวเตร่หญิงโสเภณีในเวลาค่ำคืน การเล่นการพนัน การใช้อยาเสพติด หรือแม้กระทั่งความเกียจคร้านในการทำงาน นอกจากจะเป็นการฝ่าฝืนศีลธรรมอันดีงามแล้ว อบายมุขยังอาจเป็นสิ่งที่ผิดต่อกฎหมายด้วย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาอบายมุขตามความหมายทางพุทธศาสนา ซึ่งเป็นพื้นฐานวัฒนธรรมไทย ดังจะเห็นได้จากการให้ความหมายของคำว่า อบายมุข ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ที่ยกมาแล้วข้างต้น เป็นความหมายที่ตรงกับอบายมุขทางพุทธศาสนา อบายมุขหมวดที่จะนำมาศึกษาทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่น คือ อบายมุข 6 โดยมีเหตุผลประการแรก คือ เป็นข้อควรเว้นขั้นพื้นฐานที่สังคมไทยยอมรับว่าเป็นทางแห่งความเสื่อมที่ผู้ครองเรือนควรหลีกเลี่ยง เป็นคำสอนที่ถูกถ่ายทอดสืบเนื่องกันมาเป็นเวลานาน สามารถมองเห็นผลได้จริง และชัดเจน (ปรีชา ช้างขวัญยืน. 2520 : 48 ; "พ่อ" ในสังคมไทย. 2526 : 90 ; ชัย อัมพวานันท์. 2533 : 22) ประการที่สอง เป็นเรื่องสำคัญที่ทนายผู้รู้ต่างเห็นตรงกันว่า เป็นทางที่เยาวชนไม่ควรแวะเวียนเข้า ไปคบหา จำเป็นที่ผู้ใหญ่ต้องชี้แนะให้เยาวชนรู้จัก เพราะทางชั่วเป็นทางที่เห็นหรือเข้าใจได้ยากในขั้นต้น ต่อเมื่อหลงเดินเข้าไปไกลแล้วจึงจะรู้สึกตน ถ้าสอนให้รู้จักทางเสียแต่แรกจะได้ไม่พลัดหลงเดินเข้าไป (พุทธทาสภิกขุ. 2522 : 64 - 68 ; พระราชันมุนี. 2534 : 3 - 4 ; พระเทพเวที. ม.ป.ป. : 40 ; พล้อย พรปรีชา. 2530 : 3 - 4) และอีกประการหนึ่ง คือ สังคมทุกวันนี้มีความหลากหลาย ในสังคมที่

เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจะมีแนวคิดและแบบอย่างความประพฤติหลายรูปแบบ คนในสังคม เกิดความรู้สึกขัดแย้ง สับสน มีปัญหาในการปรับตัว ความวุ่นวายนี้อาจทำให้เยาวชนสับสนในการแสดงบทบาท และมีปัญหาในการเผชิญวิกฤติการณ์ที่เกิดขึ้นนอกจากจะมีตัวแบบในทางที่ไม่ดีอยู่มากแล้ว ยังมีการแสวงหาประโยชน์ส่วนตนจากความอยากรู้ อยากลอง ความต้องการเป็นที่ยอมรับของวัยรุ่น ใช้วิธีการหลอกล่อ ชักจูงให้หลงเชื่อโดยไม่นึกถึงผลเสียจะทำให้เยาวชนส่วนหนึ่งกลายเป็นคนชั่วเหวี่ยง เอาแต่เที่ยวเล่น เป็นนักพนัน พวกนี้เกียจคร้านไปได้ ซึ่งไม่ใช่ความมุ่งหวังของสังคม และตัววัยรุ่นเองก็ไม่ได้ต้องการผล เช่นนั้น (สุจริต เพียรชอบ. 2528 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Baughman. 1972 : 27 - 32 ; เพ็ญแข ประจวบอุฏาณิก. ม.ป.ป. : 84) ปัญหาที่กล่าวมานี้ปรากฏชัดเจนขึ้นทุกที่ สมควรที่จะทำการศึกษา เพื่อจะได้หาทางแก้ไข และป้องกัน ดังองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ทรงห่วงใยได้พระราชทานพระบรมราโชวาท มีข้อความดังนี้

ในบ้านเมืองของเราทุกวันนี้ มีเสียงกล่าวกันว่า ความคิดจิตใจของคนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลื่อม ความประพฤติที่เป็นความทุจริตหลายอย่าง มีที่ท่าจะกลายเป็นสิ่งที่คนทั่วไปพากันยอมรับ และสมยอมให้กระทำได้เป็นธรรมดา สถานการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้วิถีชีวิตของแต่ละคนมีแนวโน้มลง ไป เป็นปัญหาใหญ่ที่เหมือนกระแสน้ำเชี่ยวเข้ามาท่วมทั่วไปหมด จำเป็นต้องแก้ไขด้วยการช่วยกันเฝ้าคลี่คลายที่กล่าวนั้น

การทาสั่งที่ตีสำนั้น ไม่ใช่ของที่ทันสมัยหรือน่ากระดากอาย หากเป็นของที่ทุกคนทำได้ ไม่ยาก และให้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า เพราะความดีนั้นทรงค่าและทรงผลดีอยู่ตลอดกาล มิได้เปลี่ยนแปลงแต่ค่านิยมในความดีเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลง" (สมพร เทพสิทธิ์า. 2528 : 5)

อบายมุข 6

1. ความหมายและโทษของอบายมุข 6 อบายมุข 6 เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า อบายมุข 6 หมายถึง เหตุเครื่องฉิบหาย 6 ประการ เป็นช่องทางแห่งความเสื่อม ทางแห่งความฉิบหาย เหตุย่อยยับแห่งโลกทรัพย์ อบายมุขทั้ง 6 และโทษของอบายมุข มีดังนี้ (สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส. 2521 : 79 - 82 ; พระเทพเวที. 2532 : 176 - 177)

1.1 คัมภีร์น้ำเมา มีโทษ 6 คือ

- 1.1.1 เสียทรัพย์
- 1.1.2 ก่อการทะเลาะวิวาท
- 1.1.3 เกิดโรค
- 1.1.4 ต้องติเตียน เสียเกียรติเสียชื่อเสียง
- 1.1.5 ไม่รู้จักอาย ทำให้ไม่รู้อาย
- 1.1.6 ทอนกำลังปัญญา

1.2 เพียวกลางคืน มีโทษ 6 คือ

- 1.2.1 ชื่อว่าไม่รักษาตัว
- 1.2.2 ชื่อว่าไม่รักษาลูกเมีย
- 1.2.3 ชื่อว่าไม่รักษาทรัพย์สมบัติ
- 1.2.4 เป็นที่ระแวงสงสัยของคนทั้งหลาย
- 1.2.5 เป็นเป้าให้เขาใส่ความ ถูกใส่ความหรือข่าวลือ
- 1.2.6 เป็นทางมาของเรื่องเดือดร้อนเป็นอันมาก

1.3 เพียวดูการละเล่น มีโทษโดยการทำงานเสื่อมเสีย เพราะใจกังวลคอยคิดจ้องกับเสียเวลาเมื่อไปดูสิ่งนั้น ๆ ทั้ง 6 กรณี คือ ราชที่โหนไปขึ้น ขั้วร้อง - คนตรี - เสภา - เพลง - เกิดถึงที่โหนไปขึ้น

1.4 เล่นการพนัน มีโทษ 6 คือ

- 1.4.1 เมื่อชนะยอมก่อเวร
- 1.4.2 เมื่อแพ้ย่อมเสียค่ายทรัพย์สินที่เสียไป
- 1.4.3 ทรัพย์สินยอมฉิบหาย
- 1.4.4 ไม่มีใครเชื่อถือถ้อยคำ
- 1.4.5 เป็นที่หมิ่นประมาทของเพื่อนฝูง
- 1.4.6 ไม่มีใครประสงค์จะแต่งงานด้วย

1.5 คบคนชั่วเป็นมิตร มีโทษโดยนាំให้กลายเป็นคนชั่วอย่างคนที่ตนคบทั้ง

6 ประเภท คือ ได้เพื่อนที่จะนាំให้กลายเป็น

- 1.5.1 นักการพนัน
- 1.5.2 นักเลงเจ้าชู้
- 1.5.3 นักเลงเหล้า
- 1.5.4 คนลวงเขาคัญของปลอม
- 1.5.5 คนโกงเขาซึ่งหน้า
- 1.5.6 นักเลงหัวไม้

1.6 เกียจคร้านทำการงาน มีโทษโดยทําให้ยกเหตุต่าง ๆ เป็นข้ออ้างผัดผ่อน

ไม่ทำการงาน โภคะใหม่ก็ไม่เกิด โภคะที่มีอยู่ก็หมดสิ้นไป คือให้อ้างไปทั้ง 6 กรณีว่า

หนาวนัก - ร้อนนัก - เย็นไปแล้ว - ยังเข้านัก - หิวนัก - อิ่มนัก แล้วไม่ทำการงาน

อธิบายมุข 6 แต่ละข้ออธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

"ค่อมน้ำเมา" น้ำเมา ได้แก่ น้ำที่ดื่มเข้าไปแล้วมีอาการเมาเกิดขึ้นแก่ผู้ดื่ม มี 2 อย่าง คือ ที่กลั่นให้บริสุทธิ์แรงกล้า เรียกตามภาษาบาลีว่า สุรา และที่ยังไม่ได้กลั่นให้บริสุทธิ์แรงขึ้นนั้น เรียกว่า เมรัย เช่น อุ กระแช่ และน้ำตาลเมาต่าง ๆ ในปัจจุบันน้ำเามีหลายชนิดมากขึ้นมีชื่อเรียกต่าง ๆ กันตามวิธีการปรุงและผลิต ตลอดจนความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ที่ผสมอยู่ ดังที่ ทานพุทธทาส (2522 : 68) ตั้งข้อสังเกตว่าคนเดี๋ยวนี้เห็นว่าการค่อมน้ำเมาเป็นของควรทำ และก็ประคิษฐ์ประคอยน้ำเมาให้ชวนกินยิ่งขึ้น รัฐบาลส่วนมากก็เก็บภาษีนํ้าเมาเป็นรายได้เสียเอง

อธิบายข้อที่ 1 นี้ พระราชนันทมนี (2524 : 16 - 18) ให้รวมหมายความว่าถึงเสเพลถึงเสพลิต
ทุกประเภท ตั้งแต่ สุรา เมรัย น้ำกระแช่ พวกของดื่มกินเมา กัญชา ยาฝิ่น เฮโรอีน กินเนอร์..
แถมเข้าไปเพราะสมัยก่อนไม่มีมาเกิดมีขึ้นทีหลัง คือให้งดเว้นจากการดื่ม สูบ.กิน ของมีเมา
อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

อรเพญ นาควัชร (2525 : 66) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้บุคคลดื่มสุราว่าเนื่องจาก
อยากทำตนเหมือนคนอื่น ๆ ต้องการให้สุราทำให้จิตใจเข้มแข็ง ต้องการให้สุราทำให้จิตใจร่าเริง
แจ่มใส ต้องการให้สุราจะจับอารมณ์วิตกกังวล หวาดกลัว เสียใจ โกรธ คิดว่าสุราทำให้
ความคิดอ่านแจ่มใสขึ้นคิดว่าสุราเป็นเครื่องแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่

เมื่อตกเป็นทาสของแอลกอฮอล์จะมีผลให้ เสียทรัพย์สินเพราะเมื่อคิดแล้วถ้าไม่ได้ดื่มจะ
กระวนกระวายใจ ต้องซื้อหามาดื่มจนได้ เมื่อดื่มสุราจะทำให้เสียสติสัมปชัญญะด้วยอาการมีเมา
ไม่รู้จักผิดชอบ ขาดความอดกลั้น ควบคุมหรือยับยั้งตัวเองไม่ได้ดี อาจก่อการทะเลาะวิวาทได้
หรือสามารถทำในสิ่งที่น่าอายได้โดยไม่รู้สึกละอาย เช่น กล่าวถ้อยคำหยาบคาย พูดเรื่องที่
ไม่สมควร ถอดเสื้อผ้า หรือนอนกลิ้งเกลือกไม่รู้ที่ สติปัญญาเสื่อมถอย ภูมิจึงเกียจ เสียชื่อเสียง
และไม่ได้รับความไว้วางใจ ทั้งยังมีโทษร้ายแรงต่อร่างกายคือเกิดโรคต่าง ๆ ได้มากมาย ทำให้
อวัยวะต่าง ๆ เสื่อมลง ทาลายเซลล์ประสาทในสมอง แอลกอฮอล์เป็นภัยต่อสุขภาพดังนี้
(ศูนย์ข้อมูล ศบอส. ม.ป.ป. : 11)

ปากและลำคอ

- มะเร็งในช่องปากและลำคอ

หัวใจ

- ความดันเลือดสูง

ประสาท

- มือเท้าชาและรู้สึกชา
- ผิวจะมีความรู้สึกไวและเจ็บปวด

เต้านม

- เสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งถึงสองเท่า

ตับ

- เป็นโรคตับแข็ง
- อาจเป็นมะเร็งที่ตับได้
- หมกสดีเมื่อตับถูกทำลายในระยะสุดท้าย

ระบบทางเดินอาหาร

- คุณซึมสารอาหารที่มีประโยชน์ต่อร่างกายได้น้อยลง กลายเป็น

โรคขาดสารอาหารต่าง ๆ

ผิวหนัง

- ผิวหนังจะอักเสบเป็นสีแดงโดยเฉพาะบริเวณที่ถูกดัด เช่น ใบหน้า อก แขน ขา จะลอกเหมือนโดนเคดเผาจัด เพราะขาดสารไนอาซีน เนื่องจากดื่มเหล้าโดยไม่กินอาหารด้วย

สมอง

- เซลสมองจะตาย
- ไม่สามารถควบคุมการเดินได้
- มีบุคลิกภาพเปลี่ยนไป
- ทำอะไรไม่ถูกกาลเทศะ
- ขาดความรับผิดชอบ
- สูญเสียความคิดริเริ่ม
- ความสามารถในการทำงานเสื่อมลง
- ระยะท้ายสมองจะเหี่ยวและสูญเสียความทรงจำ

กล้ามเนื้อ

- สูญเสียความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ
- กล้ามเนื้อเจ็บปวดและเป็นตะคิว

เนื้อเยื่อกระดูก

- กระดูกเปราะ

กระเพาะอาหาร

- กระเพาะอาหารอักเสบ เป็นผล มีเลือดออก
- อายากอาหารน้อยลง

ตับอ่อน

- เกิดการอักเสบและมีการตกเลือดได้

หญิงมีครรภ์

- ทารกน้ำหนักน้อย พิการ หรือปัญญาอ่อน
- แท้ง

ต่อมเพศ

- เลื่อมสมรรถภาพก่อนวัย

นอกจากนี้ยัง พบว่า การดื่มแอลกอฮอล์จะทำให้ผู้ที่รับเชื้อเอดส์ปรากฏอาการชัดเจนและทรุดหนักลงเร็วยิ่งขึ้น เนื่องจากว่า แอลกอฮอล์ทำให้ความต้านทานของร่างกายลดลงกว่าปกติ (มติชน. 2531 : 12) และจากสถิติผู้ป่วยโรคจิตจากพิษสุรา จำนวน 1,440 คน ในปี 2529 เพิ่มขึ้นเป็น 1,814 คน ในปี 2530 และมีแนวโน้มมากขึ้นทุกที (มติชน. 2529) ในปัจจุบันพบว่า การดื่มสุรามีเกี่ยวข้องอย่างมากกับการตายโดยผิดธรรมชาติ จากการตรวจแอลกอฮอล์ในผู้ที่เกิดอุบัติเหตุจราจร 194 ราย ของโรงพยาบาลตำรวจ พบว่า มีแอลกอฮอล์ในเลือด 182 ราย คิดเป็น 98.81% (ศูนย์ข้อมูล คปอส. ม.ป.ป. : 34) นอกจากนี้ในต่างจังหวัดยังมีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนไม่น้อย จากการดื่มเหล้าเถื่อนที่มีสารพิษผสมอยู่ (จารุวรรณ วิริยะพิรุณใหญ่. 2531 : 160)

"เที่ยวกลางคืน" ตามปกติกลางวันเป็นเวลาสำหรับทำงานประกอบอาชีพ กลางคืนเป็นเวลาพักผ่อนเอาแรงไว้ประกอบกิจการงานต่อไป การเที่ยวกลางคืนจึงออกจะเป็นการผิดธรรมชาติ การเที่ยวที่ถูกเวลาก็มีประโยชน์ เช่น เป็นการพักผ่อนหย่อนใจจากความเหน็ดเหนื่อยที่ทำงาน หรือ เพื่อหาความรู้ แต่ควรเที่ยวในเวลากลางวัน เพราะการเที่ยวกลางคืนมีโทษมาก คือ เป็นภัยต่อสุขภาพพักผ่อนไม่พอ ความคิดจะมันหีบเขื่องซึม ถ้าอยู่ในวัยเรียนจะเป็น

ผลเสียต่อการเรียน คนทำงานก็หย่อนสมรรถภาพ เวลาว่างก็มีภัยอันตรายอยู่ทั่วไป ออกไปเที่ยวก็เหมือนออกไปหาอันตรายใส่ตัว ปลอบให้คนที่อยู่ทางบ้านต้องเป็นห่วง และว่าเหว เป็นทุกข์ ถ้าฝ่ายชายออกเที่ยวกลางคืนหากมีใครคิดปองร้ายบุตร ภรรยา หรือทรัพย์สินสมบัติก็ทำได้ง่ายขึ้น หรืออาจจะเป็นเยี่ยงอย่างให้บุตรภรรยาออกไปเที่ยวเตร่บ้าง ซึ่งก็จะยังเกิดความเสียหายมากมายกับจะเป็นที่ระแวงของคนทั้งหลายที่พบเห็นว่าจะเป็นคนร้าย ถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นก็จะถูกสงสัยใส่ความก่อนเพราะดึก ๆ ค่ำ ๆ ไม่อยู่ในบ้าน จะมีเรื่องเดือดร้อนใจเกิดตามมาได้มากมาย เสียทั้งทรัพย์สินภายนอกคือเงินทอง และทรัพย์สินภายในคือ คุณค่าที่ดีที่มีอยู่ในตัวจะค่อย ๆ ลดลงไป

"เที่ยวดูการละเล่น" เป็นเรื่องความสนุกสนานประเภทต่าง ๆ เช่น มีการเต้นรำ เล่นดนตรี ดูหนัง ฟังเพลง ความสนุกสนานทางโทรทัศน์ วิทยุ จากหนังสือ และอื่น ๆ ที่ชวนให้เกิดความสนุกสนานหลงใหล มัวเมา ซึ่งควรมีแต่เพียงพอดี เพราะคนเราย่อมต้องการความสนุกสนานบ้าง แต่ต้องพอเหมาะพอดี ไม่ทำให้เกิดความเลื่อมใสมิตรวมทางจิตใจ ไม่ทำให้สิ้นเปลืองทรัพย์สินเงินทอง และไม่ทำให้การทำงานที่ตนประกอบอยู่นั้นเสียหาย ถ้าเกินพอดีจะเกิดโทษได้ คือ

1. ทำให้ใจแตก เพราะเกิดจิตใจ อยากดูอีกบ่อย ๆ หมดความสามารถที่จะยับยั้งใจได้
2. เสียทรัพย์สิน นอกจากเสียทรัพย์สินจากการดูการละเล่นแล้ว การไปดูการละเล่นบางอย่างยังเป็นเหตุให้ต้องเสียค่าเครื่องแต่งกายให้สวยงามทันสมัย ค่าอาหาร
3. เสียเวลา การดูการละเล่นพรั่วเพรื่อ เป็นการทำให้เวลาในชีวิตหมดเปลืองไปโดยไร้ประโยชน์ เสียเวลาที่ควรจะนำไปใช้ทำการงานอื่น ๆ
4. เสียการงาน เพราะงานอย่างหนึ่งก็เหมาะกับเวลาอย่างหนึ่ง ถ้ามัวเอาเวลานั้นไปดูการละเล่น ติดอยู่กับความสนุกสนาน การงานย่อมเสียหาย

"เล่นการพนัน" เวลานี้การพนันเป็นเมะเร็ง เนื้อร้ายที่รุกรามในประเทศไทยทุกหนทุกแห่ง (พระราชันท์มนูณี, 2524 : 26) ธรรมดาของการพนันคือการได้การเสียกันไปเป็น การเสี่ยงได้เสี่ยงเสีย แต่ผู้เล่นการพนันทุกคนอยากได้อย่างเดียว ไม่มีใครอยากเสีย จึงเป็น

ความอยากที่ผิดธรรมชาติของการพนัน (พล้อย พรปรีชา. 2530 : 18) ถ้าใครเล่นการพนันชนะได้ทรัพย์ก็จะอีกเหิมชะล่าใจอยากได้มากขึ้นอีก ส่วนผู้ที่แพ้ก็มุ่งหมายที่จะแก้คืน ก่อเป็นเวรกันขึ้นอีก ผู้ที่แพ้พนันยอมเสียตายทรัพย์ พยายามเล่นแก้ตัว เป็นเหตุให้หมกมุ่นในการพนัน ไม่อยากทำการทำงานใด ๆ เงินทอง ทรัพย์สมบัติจะหมดไปโดยเร็ว ดังที่คนโบราณพูดเปรียบไว้ว่า "โจรปล้นสิบครั้ง ไม่เท่าไฟไหม้ครั้งเดียว ไฟไหม้สิบครั้ง ไม่เท่ากับแพ้การพนัน" เพราะถ้าถูกการพนันเผาไหม้ จะเกลี้ยงหมดไม่มีเหลือ บ้านเรือนก็หมด พื้นที่ดินก็หมด เมื่อคิดเล่นการพนันแล้วจะกลายเป็นคนปล้นปล้อน ใช้เล่ห์เหลี่ยมหาเงินไปเล่นพนัน จึงไม่มีใครเชื่อถือถ้อยคำ และเป็นที่ศุภมันของเพื่อนฝูง ใครรู้ ใครเห็นก็ไม่อยากคบหาสมาคมด้วย แม้แต่ถ้าจะแต่งงานก็หาผู้ประสงค์จะแต่งงานด้วยยาก ทั้งผู้ที่ตนประสงค์จะแต่งงานด้วย และพ่อแม่ญาติพี่น้อง ต่างจะตั้งข้อรังเกียจได้ ในปัจจุบันมีการพนันเกิดขึ้นมากมายหลายรูปแบบมีทั้งที่มองเห็นได้ชัดว่าเป็นการพนัน และที่มีลักษณะของการพนันแฝงอยู่ นอกจากนั้นยังมีการเล่นพนันโดยไม่ผิดกฎหมายอีก การเล่นพนันจึงเป็นอีกช่องทางหนึ่ง ซึ่งคนจะหลงเข้าไปได้ง่าย แต่ออกยาก

"คบคนชั่วเป็นมิตร" ชีวิตเปรียบเสมือนการเดินทางไกล ฉะนั้นเราต้องมีเพื่อน การเลือกคบหาสมาคมจึงเป็นเรื่องสำคัญของชีวิต ที่จะทำให้เราดีก็ได้ เสียก็ได้ ในมงคล 38 จึงขึ้นต้นว่า อย่าคบคนพาลให้คบหาสมาคมด้วยบัณฑิต ดังคำของพระพุทธเจ้าเช่นกันที่ตรัสว่า "ยัง เว เสวติ ตาปิโส แปลว่า คบคนเช่นใด เป็นคนเช่นนั้น" โดยเฉพาะวัยรุ่นกำลังอยู่ในวัยที่เพื่อนมีอิทธิพลต่อตนมาก และมีการคบหามิตรสหายมากทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน อบายมุขข้อนี้เป็นทางที่ต้องระวังเป็นอย่างยิ่ง เพราะถ้าเผลอไปคบคนพาลพาลก็พาไปหาผิด แต่ถ้ารู้จักคบบัณฑิตบัณฑิตก็พาไปหาผล การคบคนชั่วเป็นที่รู้จักคุ้นเคยกัน จะทำให้ไม่ได้ระมัดระวังตัว อาจคล้อยตามไปโดยไม่รู้สึกตัว ถูกเขาชวนไปเป็นเพื่อน ก็จำใจไปด้วยความเกรงใจ ก็จะกลายไปเป็นนักเลงเหล้า นักเลงพนัน เป็นคนที่ยวกกลางคืน เป็นคนสนุกสนานไม่เป็นเวลา เป็นนักเลงผู้หญิง ซึ่งจะนำทั้งความเสื่อมเสียและอันตรายมาสู่ตนได้มาก บางคนอาจชักจูงให้กลายเป็นคนโกง คนหลอกลวง เป็นนักเลงหัวไม้ ซึ่งมีแต่คนเกลียดชัง อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต (พระราชันท์ทมิฬ. 2524 : 11 - 33 ; 27 - 28) สอนว่า

คนเรามีปกติอันหนึ่ง ที่ทำให้เสียง่าย คือ เชื่อง่าย ใครมาพูดมาทำอะไรให้ดูแล้วมักจะ
 เชื่อง่ายเกินไปขาดปัญญาพิจารณา ใครตรงอย่างไรรอบคอบ จึงถูกหลงได้ง่าย จึงควร
 หัดให้มีความเฉลียวใจ เฉลียวคือมีสติ จลาคคือมีปัญญา ต้องเฉลียวฉลาด และต้องมี
 เทคนิคในการปฏิเสธ ไม่ใช่ว่าจะรับเสมอไป ต้องรู้ว่าเราจะปฏิเสธ โดยวิธีใด ที่จะ
 เอาตัวรอดปลอดภัยได้ การเลือกคบคนต้องดูให้ดี ให้ชั่ง ไปถึงจิตใจ การเป็นอยู่ใน
 ชีวิตประจำวัน คนบางคนพอเจอกันถามไปไหนหมดเรื่อง ไปได้แล้ว ไม่พูดกันมาก
 แต่บางคนนั้นพอยื่นคุยกันได้ แต่พามาบ้านไม่ได้ บางคนก็ชวนไปกินข้าวตามร้านอาหาร
 ร้านอาหารได้ พามาบ้านไม่ได้ บางคนพาเข้าบ้านไม่ได้ แต่บางคนพาเข้าไปในบ้าน
 นั่งคุยกันสักครู่ยามแล้วก็เลิกกันไป บางคนนั้นเราอาจชวนมานอนที่บ้านก็ได้ ถ้าเรา
 เห็นแล้วว่าเขาดี และคนดีนั้นจะมีปกติแนะนำพราวดือน คอยให้สติ คอยสะกิดบอกไม่ให้
 ทำในสิ่งที่ไม่ดีมีความหวังดี เตือนให้ระมัดระวังความเสียหาย ชวนไปในที่ดี ชวนให้
 ศึกษาให้เกิดปัญญา

"เกียจคร้านทำงาน" ความเกียจคร้านเป็นปฏิปักษ์ หรือเป็นศัตรูกับคนที่คิดจะ
 ก้าวหน้า ความเกียจคร้านจะทำให้การทำงานในหน้าที่เสียไป เป็นทางที่ทำให้ความสุข ความเจริญ
 ของตัวเองเสื่อมลง นำไปสู่ความยากจน ในที่สุดถึงเอาตัวไม่รอด งานคือหน้าที่ที่สำคัญของ
 ชีวิต เราเกิดมาเพื่อทำงาน เพราะร่างกายเกิดจากงาน ร่างกายทุกส่วนทำงานอยู่ตลอดเวลา
 ถ้าทุกส่วนไม่ทำงาน เราก็ออยู่ไม่ได้ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ปัจจัยต่าง ๆ
 ได้มาด้วยการทำงาน ฉะนั้นคนเราต้องไม่เกียจคร้าน พุทธบริษัทต้องเป็นคนตื่นตัว ว่องไว ก้าวไป
 ข้างหน้า ไม่ใช่เฉื่อยชาไม่ทำงาน (พระราชชนบทนุณี. 2524 : 19, 20, 22, 27) คนที่
 ไม่ปล่อยเวลาให้สูญเสียไปเฉย ๆ ไม่ผลัดวันประกันพรุ่งโดยอ้างเหตุต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่
 ทำงาน เป็นคนประเภทเอางานเอาการ คือคนที่เกิดมาทำให้โลกสวยงาม

อบายมุขเป็นของที่ประชาชนของชาติที่เจริญทั้งหลาย ต่างยอมรับว่าเป็นสาเหตุแห่ง
 ความเสื่อมโทรมทางสังคมและประเทศ เพราะทำให้ครอบครัวไม่มีความมั่นคง ปล่อยให้ชาติ
 ขาดความมั่นคงด้วยทำให้คุณภาพของคนด้อยไป ดังนั้นถ้ามุ่งถึงการพัฒนาคุณภาพของคนแล้ว

คนในชาตินั้น ๆ จะต้องเว้นจากอบายมุขให้ได้ และรัฐจะต้องตัดแหล่งอบายมุขออกไปจากระบบสังคม มิฉะนั้นปัญหาวัฏจักรแห่งความเลวร้ายจะหมุนอยู่ในสังคมตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2525 : 23)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุขของนักเรียนวัยรุ่น

สาเหตุการประพฤติดนไม่สมควรของนักเรียน เยาวชน และเด็ก

1. ด้านครอบครัว

- 1.1 การแตกแยกหรือหย่าร้างกันของบิดามารดา
- 1.2 บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่สนใจเอาใจใส่ในบุตรหลานหรือเด็กในอุปการะทอดทิ้งเด็ก หรือไม่มีเวลาให้เด็ก ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น ขาดผู้ที่ให้คำปรึกษา
- 1.3 บิดามารดา รักและตามใจมากเกินไปจนสมควร ขาดเหตุผลในการควบคุม และชี้แนะทางการประพฤติปฏิบัติของบุตร
- 1.4 บิดามารดา หรือผู้ปกครองขาดความรับผิดชอบ ไม่ประพฤติดนให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุตร หรือเด็กในปกครอง ล้มเหลวในอบายมุขต่าง ๆ เช่น การพนัน คีฬาสุรา อาละวาด ฯลฯ ทำให้เด็กเห็นตัวอย่างที่ไม่ดี จนเป็นความเคยชิน และประพฤติดนในที่สุด
- 1.5 บิดามารดา หรือผู้ปกครองขาดความรู้ทางด้านจิตวิทยา เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก เช่น แสดงความรักบุตรไม่เท่าเทียมกัน ลงโทษโดยปราศจากเหตุผล เป็นต้น
- 1.6 บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่เคยให้ความร่วมมือกับโรงเรียน บางครั้งยังต่อต้านโรงเรียนในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก

2. ด้านโรงเรียน

- 2.1 โรงเรียนไม่กวาดขันระเบียบวินัย หรือเคร่งครัดในด้านระเบียบวินัยมากเกินไป
- 2.2 โรงเรียนไม่ติดต่อหรือไม่ขอความร่วมมือจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็ก

2.3 ไม่อบรมหรือใช้วิธีการอบรมที่ไม่ได้ผลในด้านศีลธรรม วัฒนธรรม และกฎหมายอื่น ๆ ที่ควรทราบ

2.4 ครู อาจารย์ ไม่ติดตาม เป็นกรณี ๆ สำหรับเด็กที่มีปัญหาต่าง ๆ ตลอดจน ขาดจิตวิทยาการปกครองเด็ก

3. ด้านสิ่งแวดล้อม

3.1 เพื่อน สำหรับเด็กจะเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นจะขาดเสียไม่ได้ ทำอะไรทุกอย่างต้องอาศัยเพื่อน ขอความเห็น และคำปรึกษาจากเพื่อน ปรับทุกข์กับเพื่อนมากกว่าจะปรึกษากับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยคิดว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจตน ฉะนั้นถ้าเด็กคบเพื่อนไม่ดี เพื่อนเหล่านั้นก็อาจชักนำไปในทางที่เสื่อมเสีย แม้บางครั้งไม่ต้องการทำสิ่งไม่ดี แต่เมื่อเพื่อนพูดสับประมาทหรือกลว่เพื่อนโกรธไม่ยอมรับเข้ากลุ่มก็อาจจะทำในสิ่งที่ไม่ดีตามกลุ่มเพื่อนไปด้วย

3.2 ที่พักอาศัยหรือโรงเรียน บางครั้งที่พักอาศัยหรือโรงเรียนจำเป็นต้องตั้งอยู่ใกล้แหล่งอบายมุขต่าง ๆ เช่น แหล่งการพนัน บาร์ ไนต์คลับ เป็นต้น ทำให้เด็กได้ยินได้เห็นตัวอย่างไม่ดีเป็นประจำอาจทดลองหรือปฏิบัติตาม

3.3 สื่อมวลชน บางครั้งเด็กได้ฟังและรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ดีจากสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ ตลอดจนนิตยสาร เอกสารภาพถ่ายลามกอนาจาร ซึ่งยั่วยุไปในทางเสื่อมเสียรวมทั้งการใช้ถ้อยคำ ภาษา หรือเพลงยั่วยุ คำแสดงต่าง ๆ ในทางไม่ดี

3.4 บิดามารดา หรือผู้ปกครองเป็นจำนวนมากที่ประพฤตินั้นเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เช่น เล่นการพนัน มั่วสุมในอบายมุข สอนเด็กอย่างหนึ่ง แต่ตนเองกับประพฤติก่ออย่าง เป็นต้น ทำให้เด็กประพฤตินั้นตามอย่างได้

3.5 วัฒนธรรมต่างชาติ เด็กบางคนนิยมและรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติ โดยเห็นว่าสังคมแบบชาติอื่น และการเลียนแบบวัฒนธรรมชาติอื่นที่ไม่เหมาะสมนั้น เป็นของดี และยิ่งใหญ่ แต่บางครั้งไม่เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทย

4. ด้านตัวเด็ก

4.1 เด็กวัยรุ่น มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง ซึ่งเป็นเหตุให้ง่ายต่อการชักจูง ไปมั่วสุมประพฤตินั้นไม่สมควรโดยง่าย

4.2 เด็กจะมีความวิตกกังวล หงอยเหงา ว้าเหว่ ซึ่งสืบเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ จึงหันไปหาเพื่อน ๆ รวมกันเป็นกลุ่มหรือพวก ซึ่งมีความประพฤติตาม ๆ กัน

4.3 เด็กจะมีความรู้สึกต้องการความรักความอบอุ่นจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หากไม่ได้รับจะเกิดความผิดหวัง และจะเป็นความผิดหวังอย่างรุนแรง

4.4 เด็กขาดการได้รับการแนะแนวอย่างถูกต้อง

5. ด้านเศรษฐกิจ

5.1 บิดามารดาหรือผู้ปกครองบางคนมีฐานะยากจน ทำให้เด็กขาดโอกาสได้ศึกษา เล่าเรียนต้องดิ้นรนช่วยเหลือตนเองหางานทำก่อนวัยอันสมควร เมื่อมีเงินใช้ก็ใช้เงินไม่ถูกทาง เช่น มั่วสุม เล่นการพนัน สูบบุหรี่ ดื่มสุรา เป็นต้น

5.2 เด็กบางคนไม่ว่าจะศึกษาระดับใด แต่อาจจะหางานทำไม่ได้ เกิดภาวะการว่างงาน เด็กจึงหาทางออกโดยผิดกฎหมาย หรือฝ่าฝืนระเบียบสังคม

5.3 บิดามารดา หรือผู้ปกครองบางคนมีฐานะดี แต่ขาดความใกล้ชิดและการอบรมบุตรหลานให้แต่เงินเพียงอย่างเดียว เด็กจะใช้เงินในทางที่ผิด เช่น ซื้อของฟุ่มเฟือย ซื้อของไม่จำเป็นชักชวนกันขโมยลักขโมย เป็นต้น

การป้องกันและแก้ไขการประพฤติดนไม่สมควร

1. ด้านครอบครัวและผู้ปกครอง

1.1 ให้ความรักความอบอุ่น และสร้างความสามัคคีกันภายในครอบครัว เอาใจใส่แนะนำเด็กไม่ทอดทิ้งให้เด็กขาดความอบอุ่น

1.2 ศึกษาให้เข้าใจถึงพัฒนาการและปัญหาของเด็ก มีจิตวิทยาในการอบรมและลงโทษให้เหมาะสม

1.3 ให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนด้านการพัฒนาเด็ก และส่งเสริมให้เด็กได้เรียนและทำงานตามวัยอันสมควร

1.4 พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ควรประพฤติดนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก

1.5 บิดามารดา ผู้ปกครอง ต้องมีความรับผิดชอบ สามารถที่จะเลี้ยงดูครอบครัว และมีความสามารถที่จะเผชิญความจริงในชีวิตได้

2. ด้านโรงเรียนหรือสถานศึกษา

2.1 ครูต้องรัก และเอาใจใส่ดูแลเด็กอย่างใกล้ชิด อุทิศเวลาให้เด็กและเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กที่ไม่อยู่กับบิดามารดาของตนเอง ควรให้การดูแลเป็นพิเศษ

2.2 โรงเรียนควรมีการติดต่อประสานงาน และร่วมมือกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิด อยู่เสมอ

2.3 หากโรงเรียนตั้งอยู่ในสถานที่แวดล้อมไม่เหมาะสม ควรให้มีการติดตามดูแล ด้านความประพฤติ และด้านอื่น ๆ เป็นพิเศษ

2.4 สร้างระเบียบวินัยของโรงเรียนให้เหมาะสม ไม่เคร่งครัดหรือหย่อนยาน จนเกินไป รวมทั้งให้การอบรมด้านศีลธรรม วัฒนธรรม และกฎหมายที่ควรทราบให้เด็กได้เข้าใจ ตลอดจนการส่งเสริมวิชาชีพให้เพียงพอ เมื่อนักเรียนจบจากโรงเรียนแล้วจะได้มีงานทำ เลี้ยงชีพต่อไป

2.5 จัดให้มีบริการแนะแนวปัญหาส่วนตัว อาชีพ และการศึกษา

3. ด้านสภาพแวดล้อม

3.1 ควรจัดหาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เช่น สวนสาธารณะ สนามกีฬา ห้องสมุด หรือศูนย์เยาวชน ให้เพียงพอกับความต้องการของเด็ก เพื่อเด็กหรือนักเรียนจะได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3.2 ผู้ใหญ่ไม่ทำผิดจริยธรรม

3.3 ไม่ควรอนุญาตให้มีแหล่งอบายมุขต่าง ๆ เพื่อป้องกันมิให้เด็กได้เห็นตัวอย่างที่ไม่ดี

3.4 ควรมีมาตรการควบคุมด้านการสื่อสารมวลชนอย่างรัดกุมทั้งด้านวิทยุ โทรทัศน์ และ ภาพยนตร์ ตลอดจนเอกสาร หนังสือพิมพ์ ไม่ให้แพร่ข่าวอันเป็นลางกอนาจารย์ ยั่วยุในทางเสื่อมเสีย ขัดต่อศีลธรรมอันดี

4. ด้านตัวเด็ก

4.1 ให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก สนับสนุนให้เด็กคบเพื่อนที่ดี และช่วยเหลือแก้ไขเมื่อเด็กมีปัญหา

4.2 ให้อำนาจ และความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายของเด็ก และข้อควรปฏิบัติให้เด็กได้รู้และเข้าใจ

4.3 พัฒนาสุขภาพเด็ก เด็กมีสุขภาพไม่ดี มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ควรได้รับการบำบัดรักษาให้หาย

4.4 วัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง ดังนั้นบิดามารดา หรือผู้ปกครองอบรมแนะนำชี้แจงถึงโทษ และประโยชน์ของสิ่งต่าง ๆ ให้เด็กและเยาวชนได้รู้และเข้าใจด้วยเหตุและผล

4.5 เด็กที่มีเขว้านไม่ดี ปัญญาทึบ หรือมีความผิดปกติทางจิต ควรได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดอย่าให้เป็นเครื่องมือของมิจฉาชีพ ซึ่งอาจจะชักจูงเด็กและเยาวชนไปในทางที่ผิด

5. ด้านเศรษฐกิจ

5.1 แนะนำให้เด็กเข้าใจว่า เงินที่ได้มาจากการประกอบอาชีพจะต้องรู้จักใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

5.2 เด็กที่มีอาชีพจะต้องปรึกษาผู้รู้ และ ต้องมีการฝึกให้เด็กมีอาชีพที่สุจริต

5.3 แนะนำให้เห็นตัวอย่างของผู้ใช้จ่ายเงินในทางที่ดี และให้เกิดประโยชน์ด้านต่าง ๆ ในทางสุจริต

ความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่น

กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2515) ออกตามความในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 ระบุการแต่งกายและความประพฤติดังต่อไปนี้ถือว่า ไม่เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน

1. นักเรียนชายไว้ผมยาว โดยไว้ผมข้างหน้า และกลางศีรษะยาวเกิน 5 เซนติเมตร และชายผมรอบศีรษะไม่ตัดเกรียนชนิดชิดผิวหนัง หรือไว้หนวด หรือเครา

นักเรียนหญิงมัดผมหรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากโรงเรียนหรือสถานศึกษาได้อนุญาต ให้ไว้ยาวเกินกว่านั้นก็ให้รวบให้เรียบร้อย

นักเรียนใช้เครื่องสำอางค์หรือสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย

2. เทียวเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะสถาน หรือทลายสมบัติของโรงเรียน หรือสถานศึกษา หรือสาธารณสมบัติ

3. แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่สุภาพ

4. มั่วสุม และก่อความเดือดร้อนรำคาญอย่างหนึ่งอย่างใด

5. เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมายการพนัน

6. เทียวเตร่เวลากลางคืนระหว่าง 22.00 นาฬิกา ถึง 04.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น วันแต่ไปกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากโรงเรียนหรือสถานศึกษา

7. สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพยา เสพยาเสพติดให้โทษ หรือของมึนเมาอย่างอื่น

8. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือสถานอื่นใดซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โรงรับจำนำ หรือสถานการพนันในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนัน วันแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่หรือเยี่ยมญาติที่อาศัยอยู่ในสถานนั้น

9. เข้าไปในงานหรือร่วมงานสังสรรค์ และงานอันเนื่องการเต้นรำหรือการแสดงซึ่งไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน วันแต่ไปกับบิดามารดา หรือผู้ปกครองหรือสถานศึกษา ของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด

10. เข้าไปในสถานค้าประเวณี วันแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ในที่นั้น หรือเข้าไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานนั้น

11. คบค้าสมาคมกับหญิงซึ่งประพฤติดนเพื่อการค้าประเวณี วันแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับหญิงนั้น

12. ประพฤติดนในตนเองชั่วช้า

13. มีวัตถุระเบิดก็ดี หรือมีอาวุธติดตัว หรือซ่อนเร้นไว้เพื่อใช้ในการประทุษร้ายก็ดี

14. หลบหนีโรงเรียน

จากสถิติของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็ก และเยาวชน กรมตำรวจ แสดงจำนวนเด็กและนักเรียนที่มีความประพฤติไม่สมควรในกรุงเทพมหานคร ดังนี้

ตาราง 1 จำนวนเด็กและนักเรียนซึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

พฤติกรรม	พ.ศ. 2529			พ.ศ. 2530			พ.ศ. 2531			พ.ศ. 2532		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
เข้าสถานบิลเลียด	170	-	170	210	1	211	124	8	132	105	1	106
หลบหนีการเรียน	63	28	91	266	111	377	1294	1014	2308	1246	1101	2347
ดมทินเนอร์	27	-	27	58	3	60	51	10	61	28	7	35
แต่งกายไม่สุภาพ												
เรียนร้อยละ	27	-	27	34	5	39	116	50	216	127	9	136
ประพฤติดน												
ทำนองชั่วสาว	5	6	11	2	3	5	21	30	51	2	2	4
พกพาอาวุธ	24	-	24	29	-	29	85	-	85	48	-	48
เที่ยวเร่ร่อนใน												
ที่สาธารณะ	62	12	74	65	16	81	70	54	124	250	231	481
ดื่มสุราและสูบ												
บุหรื	-	-	-	75	7	82	180	7	187	185	27	212
ก่อความ												
เคียดริ้นรำคาญ	105	10	115	164	29	193	253	105	358	265	100	365
ก่อการทะเลาะ												
วิวาท	431	-	431	342	13	255	264	-	264	68	-	68
เที่ยวเตร่เกิน												
เวลา 22.00น	45	7	52	326	115	441	244	149	393	55	-	55

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรม	พ.ศ. 2529			พ.ศ. 2530			พ.ศ. 2531			พ.ศ. 2532		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
มีส่วนร่วมเล่นเครื่อง												
เล่นไฟฟ้า	-	-	-	37	-	37	14	1	15	133	-	133
เข้าสถานบริการ	3	2	5	-	2	2	-	-	-	-	9	9
เข้าสถานการ												
พนันสนามม้า	4	1	5	18	-	18	48	2	50	-	-	-
ประพฤติดนไม่												
สมควร	1	1	2	-	-	-	21	30	51	-	-	-
มีส่วนร่วมในสถาน												
เจริญรมย์	9	-	9	-	-	-	-	-	-	-	-	-
มีส่วนร่วมเล่นเสกกีต	245	117	362	76	94	170	186	124	310	139	-	139
แสดงกิริยาวิจา												
ไม่สมควร	-	-	-	-	-	-	8	2	10	-	-	-
ขายของบนท้อง												
ถนนหลวง	-	1	1	12	3	15	5	5	10	-	-	-
พยายามจะก่อเหตุ	-	-	-	342	14	356	264	-	264	705	-	705
ดื่มสุรา	52	-	52	60	5	65	108	5	113	105	24	174
พกพาอาวุธมีด	-	-	-	-	-	-	85	-	85	48	-	48
เล่นการพนัน	-	-	-	10	-	10	-	-	-	10	-	10

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรม	พ.ศ. 2529			พ.ศ. 2530			พ.ศ. 2531			พ.ศ. 2532		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
พลัดหลง	-	-	-	-	-	-	50	17	67	1	-	1
สูญหายไป	39	-	39	26	-	26	72	2	74	35	3	38
ลักทรัพย์	-	-	-	-	2	2	13	-	13	-	2	2
ฉกฉวย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	28	7	35
รวม	1312	185	1497	2151	423	2975	3396	1608	5004	3697	1496	5193

ที่มา : กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ 2534

นอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยของบัณฑิตา เพ็ชรสิงห์ (2530) เรื่องอบายมุขที่เกี่ยวข้องกับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปไว้ว่า ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยรุ่นโดยเฉพาะนักเรียนในขณะนี้ มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดปัญหาในแง่พฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ในสังคม มีลักษณะที่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามในสังคมไทย นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นอบายมุขหลาย ๆ อย่างด้วย เช่น การที่เด็กวัยรุ่นใช้เวลาว่างไปเที่ยวเตร่กันในสถานเริงรมย์ต่าง ๆ กับเพื่อน หรือไม่ก็ใช้สถานเริงรมย์ดังกล่าวเป็นที่พักบปะสังสรรค์กัน ทำกิจกรรมร่วมกันซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะที่ตอบสนองต่อธรรมชาติของความต้องการ หรือความสนใจของวัยรุ่นเหล่านั้นไม่ว่าจะเป็น การดื่มสุรา การสูบบุหรี่ การเล่นการพนัน การใช้จ่ายเสพติด หรือแม้แต่ความคึกคะนอง การประพฤติตนในทางอนาจารของคู่สาวของเด็ผู้ชาย และเด็ผู้หญิง และปรากฏว่าพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขต่าง ๆ เหล่านี้ ต่างก็มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในอัตราที่แตกต่างกันไป (บัณฑิตา เพ็ชรสิงห์, 2530 : 132)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีเด็กนักเรียนวัยรุ่นประพฤติตนไม่เหมาะสมในลักษณะต่าง ๆ รวมทั้งความประพฤติด้านอบายมุข 6 ด้วย เป็นจำนวนไม่น้อย และเพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุข 6

จากการศึกษางานวิจัยยังไม่พบว่า มีการวิจัยเรื่องทัศนคติต่ออบายมุข 6 โดยตรง แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข 6 อยู่บ้าง คือ งานวิจัยของ บุญทัน ดอกไธสง และคณะ (2529) เรื่องกระบวนการและวิธีการพัฒนาจิตใจเพื่อพัฒนาสังคมไทย ที่ทำการประเมินศักยภาพของกระบวนการและวิธีการของการฝึกอบรมการพัฒนาจิตใจขององค์กรต่าง ๆ ที่ดำเนินการจัดอยู่ในประเทศไทยโดยโครงการที่เลือกทำวิจัยมี 5 โครงการ คือ โครงการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกอบรมพัฒนาชนบท โครงการฝึกอบรมของวิทยาลัยครู โครงการฝึกอบรมของแผ่นดินธรรม - แผ่นดินทอง โครงการฝึกอบรมของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท และโครงการฝึกอบรมของศูนย์ประสานงานการพัฒนาสังคมตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย การพึ่งตนเองการร่วมมือร่วมใจ ความขยัน มีวินัย ลดละอบายมุข มีโครงการและหลักสูตรเป็นตัวแปรอิสระ เพศ การศึกษา อายุ

ที่อยู่อาศัย เป็นตัวแปรควบคุมและตัวแปรอิสระ จากการทดสอบสมมติฐานระหว่างภูมิหลังกับ การละอายนมของผู้สำเร็จการฝึกอบรมพัฒนาจิตใจไปแล้ว สรุปได้ดังนี้

1. คนที่อยู่ในเมือง มีการละอายนมมากกว่าคนในชนบท
2. เพศหญิงมีการละอายนมได้มากกว่าเพศชาย ในอัตราส่วนที่แตกต่างกันอย่างมาก
3. วัยรุ่นสามารถละอายนมได้มากกว่าคนที่อยู่ในวัยกลางคนหรือคนสูงอายุ
4. คนที่มีการศึกษาสูง มีการละอายนมได้มากกว่าคนที่มีการศึกษต่ำในระดับ

ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

งานวิจัยที่เกี่ยวกับอายนมอีกเรื่องหนึ่ง คือ งานวิจัยของบทศา เพ็ชรสิงห์ (2530) เรื่อง อายนมที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอายนมต่าง ๆ คือ การดื่มสุรา การสูบบุหรี่ การเล่นเกม การพนัน การใช้จ่ายฟุ้งเฟ้อ และการประพฤติตนในทางอนาจารของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่น และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนตัว ของนักเรียน กับการหนีโรงเรียนของนักเรียน พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สถานศึกษาที่สังกัดและค่าใช้จ่ายต่อวันของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยของ ชัยพร วิชชาวุธ และคณะ (2528) เรื่องพฤติกรรม จริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน : ศึกษาตามแนวทางจิตวิทยา พบว่า พฤติกรรมต่อตนเอง ที่นักเรียน ครู และผู้ปกครอง มีปฏิกิริยาทางลบ เชื่อว่าทำแล้วเกิดผลเสีย และเป็นพฤติกรรมที่ผิด คือ การยุ่งเกี่ยวกับอายนมส่วนการรับรู้พฤติกรรมของผู้อื่น ในทัศนะของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ด้านการกระทำของคนอื่น ๆ ในสังคมไทยที่ไม่สัมพันธ์กับความถูกต้องของพฤติกรรมที่ กระทำ หรือพฤติกรรมที่ผิด แต่มีผู้กระทำในระดับสูง คือ การยุ่งเกี่ยวกับอายนม ความลำเอียง เนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจ การทุจริตการขาดระเบียบวินัย การฉวยโอกาสทุจริต และการสร้างมลภาวะ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพนมไพร อภรณ์รัตน์ (2525) ที่พบว่า การยุ่งเกี่ยวกับอายนมเป็นพฤติกรรมที่นักเรียน ครู และผู้ปกครอง รายงานว่าไม่เคยทำ และจะ

ไม่ทำถ้ามีโอกาส แต่เป็นพฤติกรรมที่เคยเห็นคนอื่นทำบ่อย ๆ เช่นเดียวกับที่วรรณสาร วรรณกิจ (2523) และชูชัย สมितिไกร (2525) พบจากการวิจัยว่า ถึงแม้เพศชายจะมีความรู้ความเข้าใจต่อการลุ่มหลงอบายมุขไปในทางลบน้อยกว่าเพศหญิง แต่ทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างก็มีความรู้ความเข้าใจสอดคล้องกันว่า การลุ่มหลงอบายมุขเป็นสิ่งที่ไม่ดี ผิดและไม่ควรกระทำเช่นเดียวกัน

จากเอกสารและผลการวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในขณะที่มีนักเรียนวัยรุ่นส่วนหนึ่งที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม แต่นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังมีความเห็นว่า การยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขเป็นพฤติกรรมที่ผิดถึงแม้จะเห็นคนอื่นทำบ่อย ๆ ก็ยังมีความรู้ว่าการลุ่มหลงอบายมุขเป็นสิ่งที่ไม่ดี ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ตามตัวแปรที่ศึกษา

1. เพศกับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

ในปัจจุบันนี้แม้ผู้หญิงจะมีเสรีภาพในการแสดงบทบาทและพฤติกรรมต่าง ๆ ได้เท่าเทียมผู้ชายมากขึ้น แต่ในด้านความเชื่อและความประพฤติทางจริยธรรมส่วนใหญ่จากผลการวิจัย พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีความเชื่อและความประพฤติทางด้านจริยธรรมแตกต่างกัน เช่น ผลการวิจัยของ ชูชัย สมितिไกร (2525 : บทคัดย่อ) เรื่องความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับพฤติกรรมการลุ่มหลงอบายมุข เพศชายมีความรู้ความเข้าใจต่อการลุ่มหลงอบายมุขไปในทางลบน้อยกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรรณสาร วรรณกิจ (2533 : 33 - 34) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในทัศนะของนักเรียน ครู และผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่าพฤติกรรมต่อตนเองในด้านการลุ่มหลงอบายมุข ด้านการไม่มีวินัยในตนเอง และด้านปรุงแต่งร่างกาย นักเรียนชายมีความคิดเห็นว่าสมควรปฏิบัติได้มากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไรท์ และคอกซ์ (Wright and Cox. n.d.) ที่ได้สำรวจความเชื่อทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมการเมาสุรา สูบบุหรี่ ฆ่าตัวตายและติดยาเสพติดของวัยรุ่นชาวอังกฤษ

เมื่อปี 1970 พบว่า นักเรียนหญิงมีลักษณะที่ไม่ยอมรับการกระทำที่ฝ่าฝืนจริยธรรม ไม่ยอมประนีประนอมในการลงโทษมากกว่านักเรียนชาย (Wright. 1981 : 178) ส่วนทางด้านพฤติกรรมการกระทำความผิดจากการศึกษาของแพดดอก (Paddock. n.d.) พบว่าพฤติกรรมการกระทำความผิดของเยาวชน ได้แก่ การดื่มสุรา เล่นการพนัน ทาเลายทรัพย์สิน เร่ร่อนจรจัด ขโมยของตามร้านค้า ประพฤติไม่เรียบร้อย สุขกัญชา เยาวชนชายมีความประพฤติเกรมมากกว่าเยาวชนหญิง (นิตยบุพวงมจล. 2528 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Paddock. 1975) สอดคล้องกับสถิติจากศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางที่แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกจับและส่งตัวมาสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางมีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเฉลี่ยอัตราเยาวชนชายต่อเยาวชนหญิง 10 : 1 (สุพจน์ สุโรจน์. 2533 : 70) เช่นเดียวกับสถิติแสดงจำนวนนักเรียนที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน (กรมตำรวจ. 2534) ก็ปรากฏว่า เด็กนักเรียนชายประพฤติไม่เหมาะสมเป็นจำนวนมากกว่านักเรียนหญิง ในด้านความตั้งใจที่ประพฤติตนตามหลักธรรมนั้น มอร์ส ชานาอุทส์ (2532 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจจะประพฤติตนตามหลักสัปปริสธรรมของบุตรวัยรุ่นกับความประพฤติตามหลักสัปปริสธรรมของมารดาตามการรับรู้ของบุตร ได้เปรียบเทียบความตั้งใจจะประพฤติตามหลักสัปปริสธรรมของบุตรวัยรุ่นกลุ่มต่าง ๆ พบว่า บุตรวัยรุ่นหญิงมีความตั้งใจจะประพฤติตามหลักสัปปริสธรรมสูงกว่าบุตรวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ในเรื่องการเปิดรับสื่อที่มีข่าวสารหรือภาพที่ต้องห้าม จากการศึกษาเรื่องความรู้ ทศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ และการวางแผนครอบครัวของเยาวชนไทย อายุ 15 - 24 ปี โดยพิชิต พัทธกะเทพสมบัติ และคนอื่น ๆ (2531 : 33) พบว่า เพศ อายุ และระดับการศึกษา ทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องการรับสื่อที่มีข่าวสารหรือภาพที่ต้องห้าม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่น เยาวชนชายจะดูภาพโป๊ จากสื่อทั้งสองอย่างมากกว่าเยาวชนหญิง หรือเยาวชนหญิงไม่เคยดูทั้งสองอย่างมากกว่าเยาวชนชาย และแม้ว่าในปัจจุบันจะมีการโฆษณาสินค้าในรูปแบบต่าง ๆ ที่ดึงดูดความสนใจมากขึ้น และบางอย่างกลายเป็นการสร้างค่านิยมใหม่ ๆ ที่เป็นอันตรายต่ออนาคตของประเทศไทย เช่น การโฆษณาเครื่องดื่ม ที่มีแอลกอฮอล์ โดยใช้กลุ่มเยาวชนและผู้หญิงมาเป็นแบบโฆษณา เพื่อสร้างภาพพจน์ และค่านิยมในการดื่มว่าเป็นความโก้เก๋

เท มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เป็นความทันสมัย และเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม แต่การอบรม
เลี้ยงดูเด็ก วัฒนธรรมประเพณีที่ยังคงเหลืออยู่ในความรู้สึกของคนส่วนใหญ่ และจากผลการวิจัย
ข้างต้น ผู้วิจัยคิดว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย

2. ระดับการศึกษากับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

จากการศึกษาของ สุพจน์ สุโรจน์ (2533 : 70) เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ที่ถูกจับกุมมาดำเนินคดี ในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มักจะมีการศึกษาระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ต่ำกว่าหรือสูงกว่ามีไม่มากนัก ดังตัวอย่างเช่น ปี พ.ศ. 2531 เด็กและเยาวชนที่พินิจทั้งหมด รวม 2,177 คน มีการศึกษาต่ำกว่า ป.1 จำนวน 83 คน ป.1 - ป.4 จำนวน 805 คน ป.5 - ม.ศ. 3 จำนวน 1,095 คน สูงกว่า ม.ศ.3 จำนวน 195 คน และจากการวิจัยเรื่องอบายมุขที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ของ บัณฑิตา เพ็ชรสิงห์ (2530 : 62 - 63) ในด้านของข้อมูลส่วนตัวในกลุ่มเด็กหนีโรงเรียน พบว่า ส่วนใหญ่คือร้อยละ 32 เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รองลงมาคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีร้อยละ 20 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 17.3 มัธยมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 14.7 ที่เหลือเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 อยู่เพียงร้อยละ 8.7 และ 7.3 ตามลำดับ เมื่อทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ความแตกต่างของระดับการศึกษาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูชัย สมितिไกร (2525 : บทคัดย่อ) เรื่องความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อต้านตนเองของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อต้านตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยข้างต้นระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความรู้ ความเข้าใจและการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน ดังนั้นนักเรียนวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันน่าจะมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันด้วย

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

ผลการวิจัยเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเอง ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ของ นางนุช โรจนเลิศ (2533 : 9, บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงมีการควบคุมตนเองสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางมีการควบคุมตนเอง ไม่แตกต่างกันกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง และในระดับต่ำ การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง มีการควบคุมตนเองสูงกว่านั้นตรงกับคำอธิบายของ เฟ็คเคเบ ประจวบปัจฉิม (2529 : 9) ว่าบุคคลที่มีสติปัญญานั้นจะมีความสามารถเข้าใจถึงเหตุและผลของการกระทำ มีความสามารถในการฟังความและอธิบายความแก่ผู้อื่น สามารถพิจารณาได้ว่าอะไรผิด อะไรถูก สามารถประพจน์ได้อย่างเหมาะสมและเป็นผู้มีความรับผิดชอบ ดังนั้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี จึงน่าจะสามารถที่จะเข้าใจถึงเหตุผล รู้จักพิจารณาได้ว่าพฤติกรรมใดที่เหมาะสม ดังที่ ปันทดา เพ็ชรสิงห์ (2530 : 63) ได้ศึกษาเรื่องอบายมุขที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือเด็กนักเรียนที่เพิ่งจะมีปัญหาการหนีโรงเรียน มักมีปัญหายุ่งเกี่ยวกับการที่ตนเรียนหนังสือไม่เก่ง ซึ่งนำไปสู่ความไม่สนใจเรียนในเวลาต่อมาและจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เด็กนักเรียนกลุ่มเด็กหนีโรงเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับพอใช้เท่านั้น ส่วนกลุ่มเด็กในโรงเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี

ผลการวิจัยข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับ การควบคุมตนเอง และการหนีโรงเรียน ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันน่าจะมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันด้วย

4. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว กับทัศนคติต่ออบายมุข 6

ของนักเรียนวัยรุ่น

การศึกษาด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมนี้พิจารณาได้จากการศึกษา อาชีพ และรายได้ของผู้ปกครอง (ชาอุทัย ยมดิษฐ์. 2528 : 33 ; อ้างอิงมาจาก Hiron).

1978 : 3375) มีผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องคืองานวิจัยของ นงนุช ไชยกุล (2533) เรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีความแตกต่างกันด้านฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัวมีการควบคุมตนเองไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยของ วันชัย มีกลาง (2530) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ ความรู้ ความเข้าใจ การปฏิบัติตามและการได้รับการถ่ายทอดทางพุทธศาสนาของนิสิตระดับอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตที่บิดาหรือมารดา มีระดับการศึกษา อาชีพและระดับ รายได้ต่างกัน มีเจตคติและความรู้ความเข้าใจในพุทธศาสนาไม่แตกต่างกัน แต่ สมศรี ทองนุช (2528) ได้ศึกษาเรื่อง ทศนคติเกี่ยวกับค่านิยมที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสกลนคร พบว่า ทศนคติเกี่ยวกับค่านิยมที่พึงประสงค์ด้านการปฏิบัติตามคุณธรรมในศาสนา ของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน มีความแตกต่างกัน

งานวิจัยของ ชูชัย สมิตธิกร (2529 : จ) เรื่องความรู้ ความเข้าใจ ทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองของนักเรียน ครูและผู้ปกครอง พบว่า บุคคลจาก ครอบครัวที่มีอาชีพรับราชการ ธุรกิจการค้า ผู้ใช้แรงงาน และลูกจ้างเอกชน มีความรู้ ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกัน เช่นเดียวกับ พนมไพร อารณรัตน์ (2525 : จ) ที่ศึกษาในเรื่องเดียวกัน พบว่า ผู้ที่มีอาชีพหลักของครอบครัว ต่างกัน มีพฤติกรรมและแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมต่อตนเองแตกต่างกัน -

ในด้านบุคลิกภาพของบุตร มีผลการวิจัยของ กฤตยา กฤษณาวิจิตร (2514 : 88, 100) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทางสังคมประภค และบุคลิกภาพของบุตรที่บิดามารดา มีระดับการศึกษา ต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าบุตรที่บิดามารดา มีระดับการศึกษาสูงและต่ำ ไม่มีความแตกต่างใน บุคลิกภาพด้านความสามารถในการรับผิดชอบ คือมีลักษณะรับผิดชอบในหน้าที่ พากเพียร และยึดมั่น ต่อกฎเกณฑ์ หรือมีความรับผิดชอบน้อยและหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ไม่ต่างกัน แต่บุคลิกภาพด้านความ สามารถในการบังคับตนเองต่างกัน โดยบุตรที่บิดามารดา มีระดับการศึกษาสูง มีความสามารถในการ บังคับตนเองมากกว่า คือบุตรที่บิดามารดา มีระดับการศึกษาสูง มีลักษณะบังคับตนเองได้ ใ้มารยาทในสังคม มีวินัยในตนเอง และสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองมากกว่า

จากผลการวิจัยข้างต้นยังไม่ชัดเจนว่า ตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวจะมีผลต่อทัศนคติด้านอบายมุขของนักเรียนวัยรุ่น แต่มีผลการวิจัยบางเรื่องพบว่า ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ของครอบครัวมีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรม จริยธรรม และบุคลิกภาพบางด้านของนักเรียนวัยรุ่นกับทั้งกาลเวลา และสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงคิดว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน นักเรียนวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพหลัก และรายได้ แตกต่างกัน น่าจะมีทัศนคติต่ออบายมุขแตกต่างกันได้

5. การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง กับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

วัยรุ่นมีระดับขั้นทางจริยธรรมอยู่ในระดับการทำตามผู้อื่น ตลอดจนตามกฎเกณฑ์ และระเบียบทางสังคมและศาสนา การปลูกฝังและส่งเสริมจริยธรรมของวัยรุ่นจึงควรทำให้ถูกต้องตามขั้นตอน การใช้ตัวแบบที่ดีจะเป็นวิธีที่สามารถปลูกฝังลักษณะทางจิตที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจริยธรรม โดยการเป็นตัวแบบที่ดี และโดยการจัดสภาพแวดล้อมในครอบครัวให้เหมาะสม (เพ็ญแข ประจวบจนึก, 2529 : 75) ดังนั้นการตระหนักในสำคัญของบทบาทหน้าที่ของตน ในการปลูกฝังจริยธรรมให้แก่เด็กจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก นักวิจัยทางจิตวิทยา พบว่า เด็กจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากผู้อื่นโดยผู้อื่นจะตั้งใจสอนหรือไม่ตั้งใจสอนก็ตาม ส่วนมากแล้วเด็กจะเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้ใหญ่ตั้งใจจะสอนยิ่งกว่านั้น เด็กยังเลียนแบบลักษณะที่ผู้ใหญ่ไม่ตระหนักว่าตนมีอยู่เสียด้วยซ้ำ ความจริงจึงอยู่ที่ว่าเด็กจะได้มันก็ย่อมจะต้อง ได้ใกล้ชิดผู้ใหญ่ที่มีจริยธรรมสูง ซึ่งเด็กพร้อมที่จะเลียนแบบ และผลการวิจัยนี้ยังได้ย้ำความสำคัญของผู้ใหญ่ที่เด็กอยากเลียนแบบว่า คือผู้ใหญ่ที่เลี้ยงดูเด็กโดยให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็ก (เนงนุช โรจนเลิศ, 2533 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Hoffman, 1970 : 286) ในเรื่องของความเป็นแบบอย่างนี้สมเด็จพระญาณสังวร (2530 : 111) สอนไว้ในเรื่องศาสนากับการพัฒนาจิตใจว่า ในครอบครัว พ่อแม่ มีหน้าที่เป็นวิทยากรประจำครอบครัว พ่อแม่จะต้องปฏิบัติตนเป็นพัฒนากรจิตใจตัวเอง จึงประพฤติละชั่วทำความดี ทำครอบครัว ให้อยู่เป็นสุข แล้วจึงจะสามารถอบรมลูกหลานทางจิตใจ ไปได้ดี เด็กที่ต้องเสียไปเพราะเหตุว่าความประพฤติของหัวหน้าครอบครัว ไม่ดี ทำให้เด็กเสียสุขภาพจิต ทำให้

เคล็ดไป มีอยู่ไม่ใช่น้อย เช่นเดียวกับที่ สมพร เทพสิทธิ์า (2528 : 49) เคยแสดงความ
 คิดเห็นว่าเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความเลื่อมใสทางศีลธรรม วัฒนธรรมและจิตใจ
 เพราะในปัจจุบันเราขาดแคลนผู้นำทางด้านศีลธรรมที่จะเป็นตัวอย่างและแบบฉบับที่ดี ก่อนนี้สังคม
 ของเรามีผู้ใหญ่ที่อยู่ในศีลธรรมจำนวนมาก ทำให้เยาวชนได้ยึดถือเป็นตัวอย่าง และเป็นแรงดลใจ
 ให้เยาวชนปฏิบัติตาม ในปัจจุบันสังคมของเราขาดแคลนและเร้นค้นผู้ใหญ่ที่มีศรัทธามั่นคงใน
 ศาสนา ประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมของศาสนา จะหาผู้ใหญ่ที่มีอำนาจวาสนาที่ศึกษาปฏิบัติธรรม
 ที่จะเป็นผู้นำ ทำให้ผู้นำ ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาสนใจในเรื่องศาสนาและศีลธรรมน้อยมาก ดังนั้นใน
 การพัฒนาเยาวชนจึงให้ความสำคัญกับผู้ใหญ่ด้วย เช่นผลจากการประชุมปฏิบัติการเกี่ยวกับการวิจัย
 ทางการศึกษา เรื่องแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะของเยาวชนเสนอว่า พ่อแม่และครูอาจารย์
 จะต้องเป็นต้นแบบที่ดีแก่เด็กและเยาวชนในอันที่จะเป็นแบบอย่างที่ดี และเสนอให้ออกกฎหมาย
 ควบคุมสถานเริงรมย์ และแหล่งอบายมุข รวมทั้งบุคคลที่กระทำความผิดทางจริยธรรม (กรมวิชาการ .
 2527 : 97) ส่วนในด้านความคิดเห็นของลูก กองสุภาพจิตได้ทำการสำรวจความรู้สึกของ
 เด็ก ๆ ที่มีต่อยางวันวันเด็กแห่งชาติประจำปี 2534 ณ สนามกีฬาแห่งชาติโดยใช้แบบสอบถาม
 เด็กส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 11 - 13 ปี มีจำนวน 136 คน (61.3%) และกำลังศึกษาอยู่ใน
 ระดับชั้น ม.1 - ม.3 จำนวน 94 คน (42.23%) และชั้น ป.5 - ป.6 จำนวน 75 คน
 (33.8%) โดยเด็กส่วนใหญ่มาจากโรงเรียนต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร (94.650) สำหรับ
 คำถามที่ถามว่า ไม่อยากให้พ่อทำอะไรมากที่สุดได้รับคำตอบเรียงความลำดับจำนวนผู้ตอบจากมาก
 ไปน้อยคือ ไม่อยากให้พ่อดื่มเหล้าสูบบุหรี่และทำสิ่งที่ไม่ดีมากที่สุด รองลงมาคือ ไม่อยากให้พ่อ
 เป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่มีเหตุผล ลำดับต่อไปคือ ไม่อยากให้พ่อทำงานหนัก งานที่ลำบากหรือ
 เสี่ยงอันตราย เท่ากับที่ตอบว่า ไม่อยากให้พ่อละทิ้งครอบครัว โดยไปเที่ยวคนเดียว หรือไปกับ
 คนอื่นและละเลยลูก ส่วนคำถามที่ว่าไม่ให้พ่อทำอะไรได้รับคำตอบเรียงลำดับจำนวนผู้ตอบ
 คือ ไม่อยากให้แม่เป็นคนเจ้าอารมณ์ ไม่อยากให้แม่ดื่มเหล้า และเล่นการพนัน ไม่อยากให้แม่ทำ
 งานมากเกินไป ไม่อยากให้แม่มีปัญหากับพ่อ และไม่ให้พ่อทอดทิ้งโดยการไปเที่ยวไปแต่งงาน
 ใหม่ จากคำตอบจะเห็นได้ว่า ตามความรู้สึกของเด็กส่วนใหญ่ก็ไม่อยากให้พ่อแม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับ
 กับสิ่งที่เป็นอบายมุข ซึ่งตรงกับผลการวิจัยเรื่อง "พ่อ" ในสังคมไทย ที่ต้องการสำรวจข้อมูล

ความจริงในเรื่องบทบาทของพ่อในการสร้างสรรค์ความจริงก้าวหน้าแก่บุคคล และความมั่นคง เป็นปีกแผ่นของสังคม ประเทศชาติ โดยสัมภาษณ์จากบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่สุ่มมา เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ พ่อตัวอย่าง กลุ่มแม่ตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างลูก กลุ่มตัวอย่างบุคลากรทางการศึกษาทุกระดับ กลุ่มตัวอย่างสื่อมวลชนกลุ่มตัวอย่างบุคลากรทางศาสนา ผลการวิจัยพบว่าในด้านการเป็นตัวอย่าง แก่สมาชิกในครอบครัว จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทุกกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า พ่อไม่ควรตกอยู่ในห้วงอวยมุข คือปากทางแห่งความเสื่อม 6 อย่าง พ่อผู้ให้สัมภาษณ์คิดว่าพ่อไม่ควรจะเป็นตัวอย่างแก่ลูก ไม่ดื่มเหล้าไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน แม่ก็เห็นด้วย และเพิ่มเติมว่า ไม่เที่ยวเตร่ด้วยเป็นการดี ทั้งภรรยาและลูก ๆ จะภูมิใจมาก (คณะผู้วิจัยจากมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2526) มีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าพ่อแม่มีความสำคัญในการเป็น ตัวอย่างมาก คืองานวิจัยของ เสริน ปุณณะพิธานนท์ (2517 : 5) และฝน แสงสิงแก้ว (2517 : 35) พบว่า การใช้ยาเสพติดของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับการใช้ยาของผู้ปกครอง แต่ศิริลักษณ์ จันทรกุล (2532 : 74) ซึ่งศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มี ต่อการสูบบุหรี่ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่ผู้ปกครองมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสูบบุหรี่ไม่แตกต่างกัน และยุพา ชูสุทธิสกุล (2527 : 62) ที่ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการดื่มสุรากับพฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษา พบว่า พฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดื่มสุรา ของบิดามารดา ซึ่งก็ขัดแย้งกับ ประมวล คิตติลสัน (2524 : 115) ที่พบจากการศึกษา ค้นคว้าว่าวัยรุ่นที่ติดยาโคเคนหรือแอลกอฮอล์นั้นมีพ่อแม่ที่ติดยาเหล่านี้เป็นส่วนใหญ่ ส่วนเด็กที่ ใช้สารเสพติดด้วยสาเหตุนี้มักเพราะ ทำหาย ผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นการเลียนแบบทางลบ และมธุรส ชานาญทัศน์ (2532 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจจะประพฤติตนตาม หลักสัปปุริสธรรมของมารดาตามการรับรู้ของบุตรกับความประพฤติตามหลักสัปปุริสธรรมของ มารดาตามการรับรู้ของบุตร พบว่า ความตั้งใจจะประพฤติตนตามหลักสัปปุริสธรรมของบุตร วัยรุ่น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความประพฤติตามหลักสัปปุริสธรรมของมารดาตามการรับรู้ ของบุตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของ ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจประพฤติตนตามหลักสัปปุริสธรรมของบุตรวัยรุ่น กับความ

ประพจน์ตามหลักสัปรีสธรรมของมารดา ตามการรับรู้ของบุตรในกลุ่มที่มีความแตกต่างกัน ด้านเพศ ทศนคติต่อมารดา ระดับการศึกษาของบุตรวัยรุ่นระดับการศึกษาของมารดาและฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว ปรากฏว่า ทุกกลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างระดับความสัมพันธ์ ดังกล่าว ส่วนชาญชัย ยมคิษฐ์ (2528 : 137) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามศีลห้า ตามคำรายงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 6 กลับพบว่า ความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านความประพฤติดของผู้ปกครองกับการปฏิบัติตามศีลห้ามีความสัมพันธ์กัน น้อยกว่าตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูจึงทำให้ตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีศักยภาพ ในการอธิบายการปฏิบัติตามศีลห้าได้มากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารและการวิจัยที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ผู้ปกครอง หรือพ่อแม่มีความสำคัญ ในการเป็นตัวอย่าง ดังนั้นนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง แตกต่างกัน จึงน่าจะมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันได้ด้วย

6. การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิทกับทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

สุภาจิตว่า คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล นั้นใช้ได้ดียิ่งกับเยาวชน เพราะวัยนี้เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นและการแสดงออกของพฤติกรรมต่าง ๆ วัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง ดังนั้นลักษณะพัฒนาการทางสังคมของเด็กวัยรุ่น คือการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อน และเพื่อนจะมีอิทธิพลกับวัยรุ่นมาก เมื่อเข้าวัยรุ่นเพื่อนนอกจากจะเป็นเพื่อนเล่นแล้ว เพื่อนหรือกลุ่มเพื่อนจะต้องมีลักษณะหรืออุดมการณ์ตามที่ตนพอใจด้วยการรวมกลุ่มทำให้เด็กได้รับการสนองตอบความต้องการทางสังคมขั้นพื้นฐาน เช่นค้ายกย่องฐานะตำแหน่งมีเพื่อนที่เข้าใจและร่วมทุกข์ร่วมสุข และเปิดโอกาสให้เด็กชายและหญิง ได้รู้จักคุ้นเคยกัน สร้างความเข้าใจและเรียนรู้ที่จะประพฤติดนตามบทบาททางเพศ รู้จักปฏิบัติตนต่อเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ วัยรุ่นจะห่างพ่อแม่และเข้ากลุ่มเพื่อนมากขึ้น ทำให้รู้สึกอิสระจากพ่อแม่ จะเลียนแบบหรือเอาอย่างเพื่อนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ จะเลียนแบบพฤติกรรมของกลุ่มในหลาย ๆ ด้าน ได้แก่ การแต่งกาย ความประพฤติ และวิธีการในการแก้ไขปัญหา

ต่าง ๆ ตลอดจนกิจกรรมต่าง ๆ ดังนั้นถ้าคนใดเข้าไปอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดี ก็จะเลียนแบบพฤติกรรมไปในการสร้างสรรค์ แต่คนใดไปเข้ากลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมชอบเที่ยวเตร่มั่วสุมตามสถานบันเทิง ลานเสกิต โรงบิลเลียด ศูนย์การค้าหรือสถานเริงรมย์ก็จะประพฤติเช่นนั้นตามไปด้วย (กุมเรียง สายะวารานนท์. 2529 : 41 - 42 ; ปรีชา คัมภีรปกรณ์. 2527 : 163) แต่มีบางคน เห็นว่าวัยรุ่นไม่ได้ปฏิบัติตามเพื่อนไปทุกอย่าง แต่จะเลือกปฏิบัติตามในสิ่งที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานทางสังคมเท่านั้น คือการคล้อยตามจะเป็นไปได้ ถ้าผู้ชักนำเป็นแบบอย่างชักนำไปในทางที่สอดคล้องกับสังคม แต่จะคล้อยตามน้อยถ้าถูกชักนำไปให้กระทำไปในทางที่ขัดกับสังคม เพราะกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนหนึ่งก็คือกฎศีลธรรม หรือจริยธรรมเป็นบรรทัดฐานอยู่ด้วย (ชาดูชัย ยมดิษฐ์. 2528 : 236) ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับความประพฤติดของเพื่อนในด้านที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่นมีดังนี้คือ ผลการวิจัยของ ชาดูชัย ยมดิษฐ์ (2528 : บทคัดย่อ) เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามศีลห้า ตามคำรายงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษา 6 ที่พบว่า การประพฤติดปฏิบัติตามศีลห้าของนักเรียนมีอิทธิพลจากเพื่อน เป็นอันดับแรก คือพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามศีลห้าของนักเรียนมี 4 ปัจจัย เรียงตามลำดับความสำคัญคือ ความประพฤติดของเพื่อน การอบรมเลี้ยงดูของผู้อุปการครอง ลักษณะของเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชุมชน และจากการศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนของ เด็กและเยาวชนในสังคมไทย (สุพจน์ สุโรจน์. 2533 : 72 - 73) พบมูลเหตุของความผิดจากข้อมูลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกล่าวว่า เด็กและเยาวชนที่ศาลพิพากษาว่ามีความผิดนั้นมีมูลเหตุที่รวบรวมได้ 3 ประการที่สำคัญ คือครอบครัวและอารมณ์ คบเพื่อน และสถานะทางเศรษฐกิจมี ผลการวิจัยที่สนับสนุนข้อมูลดังนี้คือ การวิจัยของ ~~ไพโรจน์~~ ^{ไพโรจน์} ชปิลมันน์ และคนอื่น ๆ (2533 : 14, 16) ที่ศึกษาการแพร่ระบาดของการติดสารเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาระบุว่าวิธีการแพร่ระบาดของสารเสพติดที่อยู่ในระดับสูงสุดคือถูกชักชวนและชักนำจากเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิด และในด้านข้อมูลการใช้สารเสพติดของเด็กและเยาวชนพบว่า ในครอบครัวของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่มีใครใช้สารเสพติด แต่เพื่อนส่วนใหญ่ใช้สารเสพติดและเพื่อนเป็นผู้ชักจูงให้ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรก สารเสพติดที่ใช้อยู่จะใช้หลายชนิดปนกันไป ได้แก่ บุหรี่ เหล้า กัญชา และผงขาว ส่วนในด้าน

ทัศนคติต่อยาเสพติด ประครองศรี แซ่เต็ง (2531 : 67) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร กับเจตคติต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนคนใดที่กลุ่มเพื่อนสนิทมี พฤติกรรมเสพยาเสพติดจะมีแนวโน้ม ยิ่งที่จะมีเจตคติที่ดีต่อยาเสพติดซึ่งอาจจะหันเหไปติดยา เสพติดได้ และผลการวิจัยของ ศิริลักษณ์ จันทรกุล (2532 : 73) เรื่องความคิดเห็นของ นักศึกษาที่มีต่อการสูบบุหรี่ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่กลุ่มเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสูบบุหรี่ต่างกัน ทานองเดียวกันกับ ยุพา ชูลิทธิสกุล (2527 : 62 - 63) ที่พบว่าพฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสัมพันธ์กับการดื่มสุรา ของกลุ่มเพื่อน และผลการวิจัย เรื่องปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤตินั้น ไม่สมควรแก่สภาพ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521 : บทคัดย่อ) ก็พบว่า อิทธิพลจากการคบเพื่อน การยอมรับเพื่อนในทางเสื่อมเสีย เป็นสิ่งที่ผลักดัน ให้ประพฤตินั้น ไม่เหมาะสมแก่สภาพการเป็นนักเรียน

จากงานวิจัยที่กล่าวมา แสดงให้เห็นว่าความประพฤติของเพื่อนมีอิทธิพลต่อความ ประพฤติและทัศนคติของนักเรียนวัยรุ่น ดังนั้นนักเรียนที่มีการรับรู้ความประพฤติค่านิยมของ เพื่อนสนิทต่างก็น่าจะมีทัศนคติต่ออายุมุมแตกต่างกันด้วย

7. การอบรมเลี้ยงดูกับทัศนคติต่ออายุมุม 6 ของนักเรียนวัยรุ่น

การอบรมเลี้ยงดูมีความสำคัญต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพของเด็ก เด็กที่อยู่ใน ครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันจะมีทัศนคติ มาตรฐานการดำเนินชีวิต นิสัย และการแสดงพฤติกรรมแตกต่างกันได้ เช่น นักเรียนวัยรุ่นที่มีครอบครัวอบอุ่นเป็นประชาธิปไตย จะทำให้เป็นคนมีเหตุผล กล้าตัดสินใจโดยอาศัยเหตุผลประกอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับนักเรียนวัยรุ่นที่ครอบครัวขาดความอบอุ่น หรือพ่อแม่มีความเข้มงวดมากเกินไป จะทำให้แสดงพฤติกรรมหลายประการที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น ก้าวร้าว เกเร ติดยาเสพติด หรือถูกเพื่อนชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย การตัดสินใจหรือ การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นไปโดยอิทธิพลของเพื่อนมากกว่าครอบครัว (ปรีชา คัมภีรปกรณ. 2527 : 61 - 62) ส่วนดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจุณิก (2520 :

26 - 27) กล่าวถึงลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบรักมากและควบคุมมากกว่า ทำให้เด็กไม่
เป็นตัวของตัวเองชอบพึ่งพาผู้อื่น มีความอดทนน้อย ความสามารถในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหา
ที่เผชิญเฉพาะหน้าต่ำ ชอบเพื่อน ชอบตาม ขาดลักษณะผู้นำ แต่รักษาและเคารพกฎระเบียบ
ส่วนการปล่อยปละละเลยเด็กเล็กเป็นการเลี้ยงดูแบบรักน้อยควบคุมน้อยทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็น
ปัญหามากมายเป็นลักษณะการเลี้ยงดูที่พบมากในยุวอาชญากร ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่สามารถควบคุม
ความประพฤติของตนเองได้ สอดคล้องกับบรอนเฟนเบรนเนอร์ (นงนุช ไรจนเลิศ. 2533 :
53 ; อ้างอิงมาจาก Bronfenbrenner. 1958) ที่ศึกษาลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
ที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่น พบว่าพ่อแม่ที่ปล่อยปละละเลยเด็ก ไม่เอาใจใส่ ไม่แนะนำ
ช่วยเหลือ จะทำให้เด็กเป็นคนไม่รู้จักควบคุมตนเอง ไม่รู้จักประมาณการในสิ่งต่าง ๆ มีแนวโน้ม
จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาแก่สังคม เช่น ในการศึกษาความก้าวร้าวของนักศึกษาที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองมากไป ของ ประพันธ์ สุธาวาส
(2519) พบว่านักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้งมีความก้าวร้าวมากกว่านักศึกษาที่ได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นักศึกษาที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากไปมีความก้าวร้าวมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบประชาธิปไตยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ทอดทิ้งและแบบให้ความคุ้มครองมากไป มีความก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน ส่วนงานวิจัยด้าน
การควบคุมตนเองนั้น นงนุช ไรจนเลิศ (2533 : บทคัดย่อ) พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการควบคุมตนเองสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปมีการควบคุมตนเอง ไม่แตกต่างกับ นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบปล่อยปละละเลย นอกจากนั้นในการศึกษาความ
แตกต่างของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกระหว่างนักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองมากไปของ สุกัญญา กลุ่ อึ้ง (2522 :
บทคัดย่อ) ก็พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้
ความคุ้มครองมากเกินไปมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยที่กล่าวมา จะเห็นว่าการได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน มีผลต่อการควบคุมตนเอง ความก้าวร้าวและการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมอื่น ๆ ของนักเรียนวัยรุ่นแตกต่างกันไปด้วยและพบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยน่าจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนมาก มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6
2. นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย
3. นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาแตกต่างกันมีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
5. นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
6. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
7. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
8. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอายุ 6 แตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
9. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณเพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอายุ 6 แตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน
10. นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และแบบปล่อยปละละเลย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 73 โรงเรียน (กรมสามัญศึกษา, 2534 : 1 - 9) จำนวนนักเรียนทั้ง 3 ระดับมีดังนี้

มัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 45,534 คน

มัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 40,235 คน

มัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 13,765 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างประชากร ด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) วิธีการสุ่มตัวอย่างดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 สุ่มเลือกโรงเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) คือใช้วิธีการจับสลากมา 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนราชวินิต (มัธยม) สารวิทยา และประชากรอุดรภูมิ

2.2 สุ่มเลือกห้องเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยสุ่มห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 6 ในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มเลือกไว้แล้วในข้อ 1 มา 1 ห้องเรียน จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงสถานศึกษา ระดับชั้นเรียนและจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียน	ระดับชั้นเรียน			
	ม.1	ม.3	ม.6	รวม
ราชวินิต (มัธยม)	39	40	30	109
สารวิทยา	39	40	30	109
ประชากรศาสตร์อุปถัมภ์	38	40	30	108
รวม	116	120	90	326

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ แบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสำรวจข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง และการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำไปทดลองให้นักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งตอบเพื่อปรับปรุงให้เหมาะสม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของนางนุช ไรจนเลิศ (2533) ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ชนิด 3 อันดับ ประกอบด้วยข้อความที่แสดงลักษณะพฤติกรรมของพ่อแม่ที่ใช้การอบรมเลี้ยงดู หรือปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นแบบประชาธิปไตย แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และแบบปล่อยปละละเลย แบบละ 20 ข้อ รวมทั้งสิ้น 60 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนี้ นางนุช ไรจนเลิศ ได้วิเคราะห์ความคงที่ภายในโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย .88 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป .76 และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย .86 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .78

ตัวอย่าง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ และพิจารณาว่าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับตัวนักเรียน
 มากน้อยเพียงใด และใส่เครื่องหมาย / ลงบนช่อง มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย
 หรือน้อยที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจในการคบเพื่อน ต่างเพศของนักเรียน					
00	พ่อแม่แบ่งงานให้นักเรียนทำพอเหมาะกับ ความสามารถ					
000	พ่อแม่แนะนำการศึกษาต่อและเลือกอาชีพ ให้แก่นักเรียนตามที่พ่อแม่ชอบ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ถ้าตอบในช่อง	"มากที่สุด"	ให้ 5 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง	"มาก"	ให้ 4 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง	"ปานกลาง"	ให้ 3 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง	"น้อย"	ให้ 2 คะแนน
ถ้าตอบในช่อง	"น้อยที่สุด"	ให้ 1 คะแนน

คะแนนรวมของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 แทนปริมาณการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบที่นักเรียนวัยรุ่นแต่ละคนได้รับจากบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

ในการแยกกลุ่มตัวอย่างตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดู จะใช้คะแนนรวมของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ โดยกำหนดเกณฑ์ว่านักเรียนวัยรุ่นคนใดได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูแบบใดแบบหนึ่งสูงกว่าอีก 2 แบบ ตั้งแต่ 5 คะแนนขึ้นไป ซึ่งเป็นความแตกต่างที่มากกว่าหรือเท่ากับคะแนนเต็มของหนึ่งพฤติกรรม จะถือว่านักเรียนคนนั้นได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนั้น แต่ถ้าคะแนนการอบรมเลี้ยงดูที่สูงสุดต่างกับอีก 2 แบบ ไม่ถึง 5 คะแนน ข้อมูลนั้นตัดทิ้งเพื่อจะได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดูได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ตอนที่ 3 เป็นแบบวัดทัศนคติต่ออายุมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ลักษณะของข้อคำถามแต่ละข้อเป็นข้อความสั้น ๆ ที่กล่าวถึง อายุมุข 6 ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และท่าทีที่จะมีต่ออายุมุข 6 โดยให้นักเรียนตอบว่า ข้อความแต่ละข้อนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากน้อยเพียงไร เป็นแบบทดสอบแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ชนิด 5 อันดับมีค่าความเชื่อมั่น .95

ตัวอย่าง

คำชี้แจง ทำเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงหรือใกล้เคียงกับความรู้สึก หรือความคิดเห็นของนักเรียนเองมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	การเล่นการพนันช่วยคลาย เครียดได้ดี					
00	การเที่ยวกลางคืนทำให้เรา เป็นผู้ใหญ่ขึ้น					
000	คนที่ชอบเที่ยวชมมหรสพต่าง ๆ เป็นการบ่งบอกถึงลักษณะที่ไม่ดี ของบุคคลนั้น					
0000	การมีเพื่อนเป็นคนขี้โกงไม่ได้ ทำให้เราเป็นคนขี้โกงไปด้วย					
00000	คนเราถ้าไม่ทำงานชีวิตจะหา ความสุขไม่ได้เลย					
000000	เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ช่วย สร้างอารมณ์รื่นเริงสนุกสนาน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายเชิงบวก กำหนดคะแนน ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5
เห็นด้วย	4
ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1

2. ข้อความที่มีความหมายเชิงลบ กำหนดคะแนนดังนี้

ระดับความคิดเห็น	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1
เห็นด้วย	2
ไม่แน่ใจ	3
ไม่เห็นด้วย	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5

วิธีสร้าง มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข 6
2. เขียนนิยามของทัศนคติ และอบายมุข 6
3. เขียนข้อทดสอบตามคานิยามของทัศนคติต่ออบายมุข 6
4. ตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบด้านความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมา และอาจารย์วัฒนา ศรีสัตย์วาจา พิจารณาแบบทดสอบว่าสามารถวัดได้ตรงตามลักษณะที่นิยามไว้หรือไม่
5. นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์แล้วไปทดลองกับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัดสังเวช และโรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย จำนวน 99 คน

6. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แบบทดสอบทั้งหมด 150 ข้อ มาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ด้วยวิธีการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อ ใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Moment Correlation เลือกข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงไว้ 90 ข้อ แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น .95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ติดต่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนทุกโรงเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
2. จัดดำเนินการให้นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน ตอบแบบสอบถามทั้ง 3 ตอน
3. แบบสอบถามที่มีความเรียบร้อยสมบูรณ์ จะถูกนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS* วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

1. แยกคะแนนตามกลุ่มตัวแปรอิสระที่ศึกษา
2. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความแปรปรวนของคะแนนตัวแปรตามกลุ่มตัวอย่างในตัวแปรอิสระ
3. ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แล้วนำมาแปลผลโดยใช้เกณฑ์ของเบส์ (จรินทร์ศรีสุวรรณ. 2534 : 58 ; อ้างอิงมาจาก Best. 1986 : 184 - 186) ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย

ความหมาย

1.00 - 2.33

นักเรียนวัยรุ่นที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6

2.34 - 3.67

นักเรียนวัยรุ่นที่มีทัศนคติต่ออายุ 6 ในระดับปานกลาง

3.68 - 5.00

นักเรียนวัยรุ่นที่มีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6

4. ทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของ
ตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test

5. ทดสอบสมมติฐานข้อ 3 ถึงข้อ 10 โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ
ทิศทางเดียว (One-Way Analysis of Variance)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวน
2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบทดสอบโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ
และอังคณา สายยศ. 2528 : 185 ; อ้างอิงมาจาก Edward. 1957 : 152 - 154)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกรายข้อทดสอบ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ

s_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง

s_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity)

โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมทั้งฉบับกับคะแนนเฉพาะข้อนั้น ๆ โดยใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ใช้สูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าความเที่ยงตรง
 X แทน คะแนนที่แต่ละคนตอบข้อนั้น ๆ
 Y แทน คะแนนรวมทุกข้อของแต่ละคน
 N แทน จำนวนคนที่ในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

(α -Coefficient) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 170 - 171)

$$\alpha = \frac{n}{n - 1} \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right)$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
 s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร 2 กลุ่ม (ชุดอิสระ)

วงศ์รัตน์. 2530 : 178 - 180)

ในกรณี $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$ หรือ $n_1 = n_2$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

ในกรณี $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ หรือ $n_1 \neq n_2$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2} \right)^2}{\left(\frac{s_1^2}{n_1} \right) + \left(\frac{s_2^2}{n_2} \right)}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติซึ่งมีการแจกแจงแบบ t

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนสำหรับกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนคนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

3.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรมากกว่าสองกลุ่ม โดยใช้
การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2528 : 95) โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

$$df = k - 1, N - k$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าการแจกแจงของ F
	MS_b	แทน	ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
	MS_w	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	$k - 1$	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระของ MS_b
	$N - k$	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระของ MS_w

ถ้าพบว่า F-test มีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่าง
ค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการทดสอบของ เชฟเฟ่ (Scheffé) (ชูศรี วงศ์รัตน์.
2530 : 264)

$$s = \sqrt{(k - 1) \cdot F \cdot (MS_w) \cdot 2/n}$$

เมื่อ	k	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	F	แทน	ค่า F ที่เปิดจากตาราง
	MS_w	แทน	ความแปรปรวนภายในกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนหน่วยตัวอย่างในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

ถ้าจำนวนตัวอย่างไม่เท่ากัน จะต้องใช้ $(1/n_1 + 1/n_2)$ แทน $2/n$

เมื่อ n_1 และ n_2 แทนจำนวนหน่วยตัวอย่างในกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยที่สนใจของกลุ่มตัวอย่าง
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
df	แทน	degree of freedom
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)
P	แทน	ค่าของระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล จะนำเสนอ ดังนี้

1. การศึกษาทัศนคติต่ออายุมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

เสนอผลการศึกษาทัศนคติของนักเรียนโดยรวม และผลการศึกษาทัศนคติของนักเรียนเมื่อจำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษา โดยแสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับที่สนใจซึ่งแปรผลโดยใช้เกณฑ์ของเบส์ (จรินทร์ ศรีสุวรรณ. 2524 : 58 ; อ้างอิงมาจาก Best. 1986 : 184 - 186) คือ

ระดับ	ค่าคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
1	1.00 - 2.33	นักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6
2	2.34 - 3.67	นักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติต่ออายุ 6 ในระดับปานกลาง
3	3.68 - 5.00	นักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6

2. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
 อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอายุของผู้ปกครอง
 การรับรู้ความประพฤติด้านอายุของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดู เสนอผลการวิเคราะห์
 จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ทีละตัวแปร ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เพื่อทดสอบ
 สมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนมากมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6"
 แสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 3 - 4

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

	N	$\bar{X}$	SD	ระดับทัศนคติ
ทัศนคติต่ออบายมุข 6	326	2.42	.46	2

จากตาราง 3 ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 หมายความว่า นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.34 – 3.67) ตามเกณฑ์ของ เบสท์ (Best)

ตาราง 4 ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครจำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ	N	$\bar{X}$	SD	ระดับทัศนคติ
เพศ				
ชาย	155	2.4987	.4805	2
หญิง	171	2.3563	.4312	2
ระดับการศึกษา				
มัธยมศึกษาปีที่ 1	116	2.1780	.4320	1
มัธยมศึกษาปีที่ 3	120	2.4693	.4117	2
มัธยมศึกษาปีที่ 6	90	2.6807	.3964	2

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	N	$\bar{X}$	SD	ระดับทัศนคติ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				
ระดับต่ำ	79	2.6526	.4348	2
ระดับปานกลาง	102	2.4658	.4415	2
ระดับสูง	145	2.2700	.4302	2
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง				
ระดับต่ำ	89	2.3936	.4512	2
ระดับปานกลาง	96	2.4396	.4186	2
ระดับสูง	140	2.4319	.4955	2
อาชีพหลักของครอบครัว				
เกษตรกรรม	9	2.3568	.4813	2
รับราชการและรัฐวิสาหกิจ	112	2.4533	.4710	2
ค้าขายและนักธุรกิจ	104	2.4835	.4709	2
พนักงานบริษัทและลูกจ้างเอกชน	43	2.3028	.4320	1
ผู้ใช้แรงงานและรับจ้างทั่วไป	58	2.3609	.4250	2
รายได้ของครอบครัว				
ระดับต่ำ	117	2.2136	.4305	1
ระดับปานกลาง	94	2.5943	.4156	2
ระดับสูง	115	2.4988	.4463	2

ตาราง 4 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	N	$\bar{X}$	SD	ระดับทัศนคติ
การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุข				
ของผู้ปกครอง				
ประพฤติบ่อยครั้ง	59	2.4081	.3974	2
ประพฤติบางครั้ง	172	2.5034	.4698	2
ไม่ประพฤติ	95	2.2902	.4509	1
การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุข				
ของเพื่อนสนิท				
ประพฤติบ่อยครั้ง	71	2.4808	.4227	2
ประพฤติบางครั้ง	176	2.5155	.4463	2
ไม่ประพฤติ	79	2.1692	.4330	1
การอบรมเลี้ยงดู				
แบบประชาธิปไตย	171	2.3955	.4737	2
แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป	18	2.2630	.3349	1
แบบปล่อยปละละเลย	9	2.8741	.4623	2

จากตาราง 4 พิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรอิสระที่ละตัวแปร ได้ผลดังนี้

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนวัยรุ่น
ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง โดยที่คะแนนเฉลี่ย

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนชาย (คะแนนเฉลี่ย = 2.4987) สูงกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง (คะแนนเฉลี่ย = 2.3563)

จากทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 ส่วนนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 เรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 คือลำดับที่ 1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.6807 ลำดับที่ 2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4693 และลำดับที่ 3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.1780

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งในระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 เรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 คือลำดับที่ 1 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.6526 ลำดับที่ 2 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4658 และลำดับที่ 3 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.2700

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีการศึกษาทั้งในระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 เรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 คือลำดับที่ 1 นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4396 ลำดับที่ 2 นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับสูง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4319 และลำดับที่ 3 นักเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาระดับต่ำ คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.3936

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามอาชีพหลักของครอบครัว พบว่า นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพพนักงานบริษัท และลูกจ้างเอกชน มีทัศนคติไม่ดีต่ออบายมุข 6

ส่วนนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักอื่น ๆ มีทัศนคติต่ออายุขัย 6 ในระดับปานกลาง
ทัศนคติต่ออายุขัย 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีคะแนนใกล้เคียง
กัน ถ้าเรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออายุขัย 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุขัย 6 คือลำดับที่ 1
นักเรียนจากครอบครัวอาชีพค้าขายและนักธุรกิจ คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4835 ลำดับที่ 2
นักเรียนจากครอบครัวอาชีพรับราชการและรัฐวิสาหกิจ คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4533 ลำดับที่ 3
นักเรียนจากครอบครัวอาชีพผู้ใช้แรงงาน และรับจ้างทั่วไป คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.3609
ลำดับที่ 4 นักเรียนจากครอบครัวอาชีพเกษตรกรรม คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.3568 และลำดับที่ 5
นักเรียนจากครอบครัวอาชีพพนักงานบริษัทและลูกจ้างเอกชน คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.3028

ทัศนคติต่ออายุขัย 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามรายได้ของครอบครัว พบว่า
นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำมีทัศนคติไม่ดีต่ออายุขัย 6 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นจาก
ครอบครัวที่มีรายได้ระดับปานกลาง และระดับสูง มีทัศนคติต่ออายุขัย 6 ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออายุขัย 6 เรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออายุขัย 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดี
ต่ออายุขัย 6 คือลำดับที่ 1 นักเรียนจากครอบครัวรายได้ปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ
2.5943 ลำดับที่ 2 นักเรียนจากครอบครัวรายได้สูง คะแนนทัศนคติ 2.4988 และลำดับที่ 3
นักเรียนจากครอบครัวรายได้ต่ำ คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.2136

ทัศนคติต่ออายุขัย 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามการรับรู้ความประพฤติด้านอายุขัย
ของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครอง ไม่มีความประพฤติด้านอายุขัย
มีทัศนคติไม่ดีต่ออายุขัย 6 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอายุขัย
บ่อยครั้ง และเป็นบางครั้งนั้นมีทัศนคติต่ออายุขัย 6 ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อ
อายุขัย 6 เรียงลำดับ จากทัศนคติที่ดีต่ออายุขัย 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุขัย 6 คือ
ลำดับที่ 1 นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอายุขัยเป็นบางครั้ง คะแนนเฉลี่ย
ทัศนคติ 2.5034 ลำดับที่ 2 นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอายุขัยบ่อยครั้ง
คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4081 และลำดับที่ 3 นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤ
ติด้านอายุขัย คะแนนเฉลี่ย 2.2902

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นน จําแนกจากการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท พบว่า นักเรียนวัยรุ่นนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุข มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง และเป็นบางครั้งนั้น มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 เรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 คือลำดับที่ 1 นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.5155 ลำดับที่ 2 นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งคะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.4808 และลำดับ 3 นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข 6 คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.1692

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นน จําแนกตามการอบรมเลี้ยงดู พบว่า นักเรียนวัยรุ่นนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และแบบปล่อยปละละเลย มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 เรียงลำดับจากทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 ไปหาทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 คือ ลำดับที่ 1 นักเรียนวัยรุ่นนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.8741 ลำดับที่ 2 คือนักเรียนวัยรุ่นนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.3955 และลำดับที่ 3 นักเรียนวัยรุ่นนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.2630

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นนในกรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรอิสระระดับต่าง ๆ เรียงลำดับตามค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นนที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 สูงที่สุด คือนักเรียนวัยรุ่นนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย นักเรียนวัยรุ่นนที่มีค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ต่ำที่สุด คือนักเรียนวัยรุ่นนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข และคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 เรียงลำดับจากคะแนนที่สูง 6 อันดับแรก คือ ลำดับที่ 1 นักเรียนวัยรุ่นนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.8741 ลำดับที่ 2 นักเรียนวัยรุ่นนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.6807 ลำดับที่ 3 นักเรียนวัยรุ่นนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คะแนนเฉลี่ย

ทัศนคติ 2.6526 ลำดับที่ 4 นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย
ทัศนคติ 2.5943 ลำดับที่ 5 นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนที่มีความประพฤติด้านอบายมุข 6
เป็นบางครั้ง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.5155 และลำดับที่ 6 นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนที่มีความ
ประพฤติด้านอบายมุข 6 เป็นบางครั้ง คะแนนเฉลี่ยทัศนคติ 2.5034

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 3 และตาราง 4 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุข 6
ของผู้ปกครอง การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุข 6 ของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดู

2.1 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
เมื่อจำแนกตามเพศ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อ
อบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย" ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามเพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	SD	t
ชาย	155	2.4987	.481	2.82**
หญิง	171	2.3563	.431	

** p .01

จากตาราง 5 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่า
นักเรียนวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.2 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 6 - 7

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	13.1998	6.5999	38.3267***
ภายในกลุ่ม	323	55.6211	.1722	
รวม	325	68.8210		

***p .001

จากตาราง 6 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 3 จึงทำการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อดูว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ทั้งสามกลุ่มนี้ มีคู่ใดบ้างที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ดังแสดงผลในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น
ที่อยู่ในระดับการศึกษาแตกต่างกัน เป็นรายคู่

ระดับการศึกษา		มัธยมศึกษาปีที่ 1	มัธยมศึกษาปีที่ 3	มัธยมศึกษาปีที่ 6
	$\bar{X}$	2.1780	2.4693	2.6807
มัธยมศึกษาปีที่ 1	2.1780	-	0.2913*	0.5027*
มัธยมศึกษาปีที่ 3	2.4693		-	0.2114*
มัธยมศึกษาปีที่ 6	2.6807			-

*p .05

จากตาราง 7 พบว่าทุกคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า
นักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6
มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนชั้นอื่น รองลงมาคือนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากที่สุด

2.3 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นที่มีผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน " ผลการวิเคราะห์
 แสดงในตาราง 8 - 9

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน
 วัยรุ่นจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	7.7437	3.8719	20.4759***
ภายในกลุ่ม	323	61.0772	.1891	
รวม	325	68.8210		

***p .001

จากตาราง 8 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีทัศนคติ
 ต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตรงตามสมมติฐานข้อ 4
 จึงทำการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อดูว่านักเรียนวัยรุ่นที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับนี้แตกต่างทั้งสามกลุ่มนี้หรือไม่บ้าง ที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6
 แตกต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังแสดงผลในตาราง 9

2.3 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นที่มีผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน " ผลการวิเคราะห์
 แสดงในตาราง 8 - 9

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน
 วัยรุ่นจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	7.7437	3.8719	20.4759***
ภายในกลุ่ม	323	61.0772	.1891	
รวม	325	68.8210		

***p .001

จากตาราง 8 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีทัศนคติ
 ต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตรงตามสมมติฐานข้อ 4
 จึงทำการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อดูว่านักเรียนวัยรุ่นที่มี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับนั้นแตกต่างกันทั้งสามกลุ่มนี้หรือไม่บ้าง ที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6
 แตกต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังแสดงผลในตาราง 9

ตาราง 9 แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน เป็นรายคู่

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		สูง	ปานกลาง	ต่ำ
	$\bar{X}$	2.2700	2.4658	2.6526
สูง	2.2700	-	0.1958*	0.3826*
ปานกลาง	2.4658		-	0.1868*
ต่ำ	2.6526			-

*p .05

ตาราง 9 พบว่าทุกคู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลาง และสูง มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ตามลำดับ

2.4 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 5 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นที่
 ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์
 แสดงในตาราง 10

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียน
 วัยรุ่นจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.1141	.0571	.2674
ภายในกลุ่ม	322	68.6972	.2133	
รวม	324	68.8113		

จากตาราง 10 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีทัศนคติ
 ต่ออายุ 6 ไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

2.5 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามอาชีพหลักของครอบครัว เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 6 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นจาก
ครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์
แสดงในตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน
วัยรุ่น จำแนกตามอาชีพหลักของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	1.3674	.3418	1.6268
ภายในกลุ่ม	321	67.4536	.2101	
รวม	325	68.8210		

จากตาราง 11 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน
มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 6

2.6 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามรายได้ของครอบครัว เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 7 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัว
ที่มีรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง
12 - 13

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน
วัยรุ่น จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	8.5515	4.2758	22.9149***
ภายในกลุ่ม	323	60.2694	.1866	
รวม	325	68.8210		

*** p .01

จากตาราง 12 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อ
อบายมุข 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ตรงตามสมมติฐานข้อ 7
จึงทำการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อดูว่านักเรียนวัยรุ่นจาก
ครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกันทั้งสามกลุ่มนี้ มีคู่ใดบ้างที่มีทัศนคติต่ออบายมุขแตกต่างกัน
โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังแสดงผลในตาราง 13

ตาราง 13 แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น
จากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน เป็นรายคู่

รายได้ครอบครัว		ต่ำ	สูง	ปานกลาง
	$\bar{X}$	2.2136	2.4988	2.5943
ต่ำ	2.2136	-	0.2852*	0.3807*
สูง	2.4988		-	0.0955
ปานกลาง	2.5943			-

*p .05

จากตาราง 13 พบว่าคู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
คือนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่น
จากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ และนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลางมีทัศนคติต่อ
อบายมุข 6 แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ โดยนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัว
ที่มีรายได้สูง และนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6
มากกว่านักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ แต่นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง
และนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

2.7 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 จำแนกตามการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 8 ที่ว่า
 "นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อ
 อบายมุข 6 แตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์ที่แสดงในตาราง 14 - 15

 ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6
 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2.7995	1.3998	6.8481**
ภายในกลุ่ม	323	66.0214	.2044	
รวม	325	68.8210		

** p .01

จากตาราง 14 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของ
 ผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
 ตรงตามสมมติฐานข้อ 8 จึงทำการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่
 เพื่อคือนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครองแตกต่างกันทั้งสามกลุ่มนี้
 มีคู่ใดบ้างที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffé) ดังแสดงผล
 ในตาราง 15

ตาราง 15 แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น
ที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครองแตกต่างกัน เป็นรายคู่

การรับรู้ความประพฤติ				
ด้านอบายมุข 6 ของผู้ปกครอง		ไม่ประพฤติ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง
	$\bar{X}$	2.2902	2.4081	2.5034
ไม่ประพฤติ	2.2902	-	0.1179	0.2132*
บ่อยครั้ง	2.4081		-	0.1259
บางครั้ง	2.5034			-

*p .05

จากตาราง 15 พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุข เป็นบางครั้งกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข 6 มีทัศนคติต่ออบายมุข แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่คุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง และไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครอง ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

2.8 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 จำแนกตามการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 9 ที่ว่า
 "นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิทแตกต่างกันมีทัศนคติต่อ
 อบายมุข 6 แตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 16 - 17

~~A~~ ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6
 ของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	6.8301	3.4151	17.7940***
ภายในกลุ่ม	323	61.9908	.1919	
รวม	325	68.8210		

***p .01

จากตาราง 16 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อน
 สนิทแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
 ตรงตามสมมติฐานข้อ 9 จึงทำการทดสอบค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่
 เพื่อดูว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิทแตกต่างกันทั้งสามกลุ่มนี้
 มีคู่ใดบ้างที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe) ดังแสดงผล
 ในตาราง 17

ตาราง 17 แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิทแตกต่างกัน เป็นรายคู่

การรับรู้ความประพฤติ				
ด้านอบายมุข 6 ของผู้ปกครอง		ไม่ประพฤติ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง
	$\bar{X}$	2.1692	2.4808	2.5155
ไม่ประพฤติ	2.1692	-	0.3116*	0.3463*
บ่อยครั้ง	2.4808		-	0.0347
บางครั้ง	2.5155			-

*p .05

จากตาราง 17 พบว่า คู่ที่มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิท ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกับ นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งและนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิท ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง โดยนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง และนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิท ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข แต่นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง กับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

2.9 เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 10 ที่ว่า "นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดู
แบบประชาธิปไตยมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุขมากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และแบบปล่อยปละละเลย" ผลการวิเคราะห์ที่แสดง
ในตาราง 18 - 19

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียน
วัยรุ่น จำแนกตามการอบรมเลี้ยงดู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2.3588	1.1794	5.5075**
ภายในกลุ่ม	195	41.7577	.2141	
รวม	197	44.1165		

**p .01

จากตาราง 18 แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน มีทัศนคติ
ต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงทำการทดลองค่า
ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อดูว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แตกต่างกันทั้งสามแบบนี้ มีคู่ใดบ้างที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันโดยวิธีของเชฟเฟ่
(Scheffé) ดังแสดงผลในตาราง 19

* ตาราง 19 แสดงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน เป็นรายคู่

การอบรมเลี้ยงดู		ให้ความสนใจคุ้มครอง	ประชาธิปไตย	ปล่อยปละละเลย
	$\bar{X}$	2.2630	2.3955	2.8741
ให้ความสนใจคุ้มครอง	2.2630	-	0.1325	0.6111*
ประชาธิปไตย	2.3955		-	0.6011*
ปล่อยปละละเลย	2.8741			-

* p .05

จากตาราง 19 พบว่า คู่ที่มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความสนใจคุ้มครองมากเกินไป มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย โดยนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความสนใจคุ้มครองมากเกินไป และนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความสนใจคุ้มครองมากเกินไป มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน จึงเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 10 เพียงบางส่วน

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนมาก มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6
- ✓ 2. นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย
3. นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน
4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน
5. นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน
6. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน
7. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน
8. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน

9. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นสนธิมีความประพฤติด้านอบายมุขแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 แตกต่างกัน

10. นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และแบบปล่อยปละละเลย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร จากการสุ่มตัวอย่างประชากรด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยสุ่มโรงเรียนด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายมา 3 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนราชวินิต (มัธยม) โรงเรียนสารวิทยา และโรงเรียนประชากรราชบุรุษภิรมย์ แล้วสุ่มห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 6 ในแต่ละโรงเรียนนั้นมา ชั้นละ 1 ห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นรวมทั้งสิ้น 326 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม เพื่อเก็บข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนตามตัวแปรที่ศึกษา และวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6 โดยรวมอยู่ในแบบสอบถาม 1 ฉบับ แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสำรวจข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนตามตัวแปร เพศ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัวการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของนางนุช ไรจนเลิศ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ แบบละ

20 ข้อ คือการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีค่าความเชื่อมั่น .88 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป มีค่าความเชื่อมั่น .76 และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีค่าความเชื่อมั่น .86 รวมทั้งสิ้น 60 ข้อ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ .87

ตอนที่ 3 แบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ชนิด 5 อันดับ จำนวน 90 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ลักษณะของ ข้อคำถามแต่ละข้อ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่กล่าวถึงอบายมุข 6 ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทำที่ที่มีต่ออบายมุข 6 โดยให้นักเรียนตอบว่า ข้อความแต่ละข้อนั้นตรงกับ ความคิดเห็นของนักเรียนมากน้อยเพียงไร ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจากการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น .95

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูลจากนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 326 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ตรวจแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วส่งรหัสในแบบรายการ เพื่อนำเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS* วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. หาค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติ และค่าความแปรปรวนของคะแนนจำแนกตามตัวแปรอิสระ
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่ออบายมุข 6 เมื่อจำแนกตามเพศ สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ t-test
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติต่ออบายมุข 6 เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อน และการอบรมเลี้ยงดู สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ F-test และตรวจสอบความแตกต่าง

ระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe) ในการตีพบว่า F-test มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนมาก มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง
- ✓ 2. นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน
6. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน
7. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง และนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง กับนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน
8. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ของผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ของผู้ปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ของผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุข 6 เป็นบางครั้ง และไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ของผู้ปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

9. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งและนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิท มีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทไม่มีความประพฤติด้านอบายมุขอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง กับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

10. นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และมากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปกับนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนมาก มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครยังมีความลังเล ไม่แน่ใจว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี มีความรู้สึกหรือทำที่ที่จะแสดงออกต่ออบายมุข 6 ไม่รุนแรงหรือชัดเจนไปในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีทัศนคติไม่ดีต่ออบายมุข 6 และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยที่เกี่ยวกับอบายมุขบางเรื่อง เช่น ผลการวิจัยเรื่องความรู้ความเข้าใจในทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ของ วรณสาร วรกิจ (2523) และชูชัย สมิทธิไกร (2525) ที่พบว่าทั้งเพศชาย และเพศหญิงต่างมีความรู้ความเข้าใจสอดคล้องกันว่า การลุ่มหลงอบายมุขเป็นสิ่งที่ไม่ดีผิดและไม่ควรทำ เช่นเดียวกับที่ พนมไพร อภรณ์รัตน์ (2525) ศึกษาเรื่องพฤติกรรมจริยธรรมและแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมของตนเองของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ซึ่งต่างก็รายงานว่าพฤติกรรมจริยธรรมที่ไม่เคยทำและจะไม่ทำถ้ามีโอกาส แต่ตนเคยเห็นคนอื่นทำบ่อย ๆ

คือการยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข ต่อมามีงานวิจัยของ ชัยพร วิชชาวุธ และคนอื่น ๆ (2528)

เรื่อง พฤติกรรมจริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน : ศึกษาตามแนวทางจิตวิทยา พบว่า การยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขเป็นพฤติกรรมต่อตนเองที่เชื่อว่าทำแล้วเกิดผลเสีย และเป็นพฤติกรรมที่ผิด ส่วนการรับรู้พฤติกรรมของผู้อื่นก็ให้ผลเช่นเดียวกันงานวิจัยอื่น ๆ ว่า การยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขเป็นพฤติกรรมที่ผิด แต่มีผู้กระทำในระดับสูง แต่อบายมุขจากงานวิจัยที่กล่าวมานี้เป็นเพียงบางส่วนของอบายมุข คือ หมายถึงแค่สุรากับการพนันเท่านั้น ซึ่งค่อนข้างจะมองเห็นชัดเจนว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ในการศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในครั้งนั้น อบายมุขหมายถึงอบายมุข 6 อย่าง คือ ต้มสุรา เที่ยวกลางคืน เที่ยวดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตร และเกียจคร้านทำงาน ถึงแม้ผลการวิจัยที่กล่าวมาจะมีการรายงานว่าตนเองไม่มีพฤติกรรมยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข แต่ก็มีรายงานด้วยว่าเห็นคนอื่นทำบ่อย ๆ แสดงให้เห็นว่า ความประพฤติด้านอบายมุขมิได้พบเห็นได้โดยทั่วไปในสังคม แม้แต่ในภาพยนตร์โฆษณา เพื่อจะดึงดูดใจคนสนใจสินค้าบางชนิด ก็มีการสร้างภาพพจน์ที่ทำให้คนดูมีความคิดไขว้เขว ไปจากที่ควรได้ โดยเฉพาะในเด็กวัยรุ่นที่กำลังสนใจจะทดลองสิ่งใหม่ ๆ ดังที่พบในผลการวิจัย เรื่องอบายมุขที่เกี่ยวข้องกับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ของ ปัทมา เพ็ชรสิงห์ (2530) ได้ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยรุ่นโดยเฉพาะนักเรียนในขณะนี้ มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดปัญหา ในแง่พฤติกรรมที่ขัดต่อกฎระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ในสังคม มีลักษณะที่ขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามในสังคมไทย และเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็อบายมุขหลาย ๆ อย่าง ซึ่งสอดคล้องกับสถิติจากกองก้ากับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กรมตำรวจ (2534) ก็ชี้ให้เห็นว่ามีเด็กนักเรียนวัยรุ่นประพฤติตนไม่เหมาะสมในลักษณะต่าง ๆ รวมทั้งความประพฤติด้านอบายมุข 6 ด้วย เป็นจำนวนไม่น้อย และเพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี จึงเป็นไปได้ว่าทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นได้เปลี่ยนแปลง ไปจากเดิม นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจที่ไม่ชัดเจน ยังเกิดความลังเลสงสัยอยู่ว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่ไม่ดีจริงหรือ เพราะยังเห็นความประพฤติด้านอบายมุขนี้ได้ทั่วไปในสังคม บางอย่างก็ไม่ผิดกฎหมาย และบางทีก็ยังมองไม่เห็นชัดเจนถึงผลเสีย ที่จะเกิดกับคนบางคนที่มีความประพฤติด้านอบายมุขบางอย่าง จึงทำให้ผลการศึกษาค้างนี้พบว่า นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มิ่ทัศนคติต่ออบายมุขในระดับปานกลาง

2. เปรียบเทียบทัศนคติต่อบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบายมุข 6 มากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตรงตามสมมติฐานข้อ 2 สอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเอง ของ ชูชัย สมิทธิไกร (2525 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า เพศชายมีความรู้ความเข้าใจต่อการลุ่มหลงอบายมุขไปในทางลบน้อยกว่าเพศหญิง และวรรณสาร วรกิจ (2533 : 33 - 34) พบจากการศึกษาเรื่องพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียนในทัศนะของนักเรียน ครู และผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา ว่านักเรียนชายมีความคิดเห็นว่าการลุ่มหลงอบายมุข สมควรปฏิบัติได้มากกว่านักเรียนหญิง นอกจากนี้ยังมีหลักฐานพอจะยืนยันข้อค้นพบที่ว่านักเรียนหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบายมุข 6 มากกว่านักเรียนชาย คือ สถิติจากศาลคดีเด็กและเยาวชนกลาง ที่แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่ถูกจับส่งตัวมาสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางมีเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเฉลี่ยอัตราเยาวชนชายต่อเยาวชนหญิง 10 : 1 (สุพจน์ สุโรจน์. 2533 : 70) และสถิติแสดงจำนวนนักเรียนที่ประพฤตินอกระบบ ของกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน (กรมตำรวจ. 2534) ก็ปรากฏว่า เด็กนักเรียนชายประพฤตินอกระบบเป็นจำนวนมากกว่านักเรียนหญิง แสดงว่านักเรียนหญิงยังอยู่ในทางดำเนินชีวิตที่น่ายกย่องน้อยกว่านักเรียนชาย ยังอยู่ในศาสนทางพุทธศาสนา และวัฒนธรรมมากกว่า เช่นเดียวกันกับที่ มธุรส ชานาทุทัศน์ (2532 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจจะประพฤตินอกตามหลักสัปปุริสธรรมของบุตรวัยรุ่นกับความประพฤตินอกตามหลักสัปปุริสธรรมของมารดาตามการรับรู้ของบุตร พบว่า บุตรวัยรุ่นหญิงมีความตั้งใจจะประพฤตินอกตามหลักสัปปุริสธรรมสูงกว่าบุตรวัยรุ่นชาย แต่ถ้าพิจารณาจากค่าคะแนนเฉลี่ยแล้วนำมาจัดระดับทัศนคติตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best) จะพบว่าถึงแม้นักเรียนวัยรุ่นหญิงจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย แต่ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีทัศนคติต่อบายมุขในระดับปานกลาง คือยังอยู่ในช่วงที่ลังเลว่าอบายมุขเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี คือยังไม่อยู่ในระดับที่น่าจะปลดปล่อยจากอบายมุข เพียงแต่นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อบายมุข 6 มากกว่านักเรียนชายเท่านั้น

3. เปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาค่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความรู้สึกว่ อบายมุข 6 เป็นสิ่งที่ไม่ดี (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 ตามเกณฑ์ของเบสท์) นำความเลื่อมเลียมมาให้ไม่น่าเข้าใกล้ และมีท่าทีที่จะหนีห่าง หรือต่อต้านอบายมุข ในขณะที่นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง (ตาราง 4) คือยังลังเลอยู่ว่ อบายมุข 6 เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี ยังไม่แน่ว่าจะเข้าหา หรืออยห่างจากอบายมุข โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงตรงตามสมมติฐานข้อ 3 และสอดคล้องกับข้อมูลจากการศึกษาเรื่องอบายมุข ที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานครของ ปันทดา เพ็ชรสิงห์ (2530 : 62 - 63) ที่พบว่าในกลุ่มเด็กหนีโรงเรียน ส่วนใหญ่จะอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากกว่าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตามสภาพสังคมปัจจุบัน ความประพฤติด้านอบายมุข 6 จะพบเห็นได้โดยทั่วไปในผู้ใหญ่ เด็กอาจจะมีความคุ้นเคย และยอมรับให้เป็นพฤติกรรมที่ผู้ใหญ่มีสิทธิพิเศษที่จะมีความประพฤติ เช่น ค้มสุรา เที่ยวกลางคืน คบเพื่อนประเภทต่าง ๆ ได้มากกว่าเด็ก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอาจมีความรู้สึกว่ เป็นสิ่งที่ตนเองไม่สมควรทำ แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้สึกว่ ตนเองเป็นผู้ใหญ่มากกว่า มีความกล้าตามแบบของวัยรุ่นมากกว่า และมีประสบการณ์มากขึ้น ทำให้ความคิดเปลี่ยนไปจากที่เคยได้รับการอบรมสั่งสอนมา จึงอาจเป็นสาเหตุให้ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาค่ำกว่า

4. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุขมากกว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตรงตาม

สมมติฐานข้อ 4 และสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องตัวแปรที่เกี่ยวกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ของนางนุช ไรจนเลิศ (2533 : 9 ; บทคัดย่อ) ที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง มีการควบคุมตนเองสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางมีการควบคุมตนเอง ไม่แตกต่างกันกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงและระดับต่ำ อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความพึงพอใจในผลการเรียน จึงใช้เวลาส่วนใหญ่สำหรับการศึกษาหาความรู้ เพื่อผลที่ตัวเองพอใจมากกว่าที่จะหันไปสนใจกิจกรรมอื่นที่ไม่ก่อประโยชน์ต่อผลการเรียน ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอาจไม่เกิดความรู้สึกลึกซึ้งภาคภูมิใจ และไม่เกิดความรู้สึกว่าตนเองจะต้องรักษาความเป็นตัว จึงมีการควบคุมความประพฤติหรือความคิดของตนน้อยลง ไปด้วย

ดังผลการศึกษาของ บันทดา เพ็ชรสิงห์ (2530 : 63) เรื่องอธิบายมุกที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียน พบว่า เด็กนักเรียนที่เพิ่งจะมีปัญหาการหนีโรงเรียน มักมีปัญหากับเกี่ยวกับการที่ตนเองเรียนหนังสือไม่เก่ง ซึ่งนำไปสู่ความไม่สนใจเรียนในเวลาต่อมา และจากกลุ่มตัวอย่างพบว่า เด็กนักเรียนกลุ่มเด็กหนีโรงเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับพอใช้เท่านั้น ส่วนกลุ่มเด็กในโรงเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี และจากคำอธิบายของเพ็ญแข ประจวบจวนิก (2529 : 9) ว่าบุคคลที่มีสติปัญญานั้นจะมีความสามารถเข้าใจถึงเหตุและผลของการกระทำ มีความสามารถในการฟังความและอธิบายความแก่ผู้อื่น สามารถพิจารณาได้ว่าอะไรผิด อะไรถูก สามารถประพฤติอย่างเหมาะสม และเป็นผู้มีควมรับผิดชอบ ข้อค้นพบเหล่านี้จึงสนับสนุนกันกับผลการวิจัยครั้งนี้

5. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออธิบายมุก 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน และทัศนคติต่ออธิบายมุก 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 และ 6 คือพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกันและนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออธิบายมุก 6 ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผ่านมา คืองานวิจัยของนางนุช ไรจนเลิศ (2533) เรื่องตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น

พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีความแตกต่างกันด้านระดับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว มีการควบคุมตนเองไม่แตกต่างกัน และผลการวิจัยของ วันชัย มีกลาง (2530)

เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ ความรู้ความเข้าใจ การปฏิบัติตามและการได้รับการถ่ายทอดทางพุทธศาสนาของนิสิตระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตที่บิดาหรือมารดา มีระดับการศึกษา อาชีพและระดับรายได้ต่างกัน มีเจตคติและความรู้ความเข้าใจในพุทธศาสนาไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูชัย สมितिไกร (2529 : จ)

เรื่องความรู้ ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองของนักเรียน ครูและผู้บริหาร พบว่า บุคคลจากครอบครัวที่มีอาชีพรับราชการ ธุรกิจการค้า ผู้ใช้แรงงาน และลูกจ้างเอกชน มีความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองแตกต่างกัน ส่วนการศึกษาในด้านบุคลิกภาพของบุตร มีผลการวิจัยของ กฤตยา กฤษฏาวิฑู (2514 : 88 - 100) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทางสังคมประภคิ และบุคลิกภาพของบุตรที่บิดามารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน ผลการวิจัยพบว่าบุตรที่บิดามารดา มีระดับการศึกษาสูงและต่ำ ไม่มีความแตกต่างในบุคลิกภาพด้านความสามารถในการรับผิดชอบ คือมีลักษณะรับผิดชอบในหน้าที่ พากเพียร และยึดมั่นต่อกฎเกณฑ์ หรือมีความรับผิดชอบน้อยและหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ไม่แตกต่างกัน การที่นักเรียนวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และอาชีพหลักของครอบครัวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากความประพฤติด้านอายุ 6 กลายเป็นสิ่งที่มีปรากฏอยู่โดยทั่วไปในทุกระดับการศึกษา และอาชีพ

6. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง และนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง กับนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติต่ออายุ 6 ไม่แตกต่างกันตรงตามสมมติฐานข้อ 7 ที่ว่านักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้แตกต่างกันมีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกันและสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมศรี ทองนุช (2528) ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับค่านิยมที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสกลนคร พบว่า ทัศนคติ

เกี่ยวกับค่านิยมที่พึงประสงค์ด้านการปฏิบัติตามคุณธรรมในศาสนาของนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกันก็มีความแตกต่างกัน แต่จากผลการวิจัยยังพบว่า นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวรายได้ปานกลาง และรายได้สูง มีทัศนคติต่ออายุ 6 ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จรรจา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ (2533) เรื่องความสามารถในการควบคุมตนเองของเด็กไทยในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษา การฝึกทักษะ และการพัฒนาจิตลักษณะเพื่อการสร้างพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ ที่พบว่านักเรียนจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ ได้คะแนนเฉลี่ยของจิตลักษณะด้านต่าง ๆ สูงกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูงและปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลที่ได้นี้อาจชี้ให้เห็นว่าตัวแปรทางด้านเศรษฐกิจและสังคมระดับต่ำ ที่ในอดีตมักพบว่ามีความสัมพันธ์กับลักษณะพฤติกรรมในเชิงด้อยนั้น มาในปัจจุบันกลับพบว่ามีสัมพันธ์เชิงบวก จึงอาจกล่าวได้ว่าไม่ว่าเด็กจะมาจากครอบครัวระดับต่ำหรือสูงก็ตามแต่ถ้าเด็กนั้นได้รับการอบรมปลูกฝัง จากต้นแบบที่ดีของผู้ปกครอง เด็กก็ย่อมสามารถพัฒนาจิตลักษณะที่พึงประสงค์ได้

7. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอายุของผู้ปกครองแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอายุเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครอง ไม่มีความประพฤติด้านอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอายุบ่อยครั้ง มีทัศนคติต่ออายุ 6 ไม่แตกต่างกับ นักเรียนวัยรุ่นที่คุณปกครองมีความประพฤติด้านอายุ 6 เป็นบางครั้ง และไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤติด้านอายุ เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 8 ที่ว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ความประพฤติด้านอายุของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออายุ 6 แตกต่างกัน วัยรุ่นมีระดับขั้นทางจริยธรรมอยู่ในระดับการทำตามผู้อื่น ตลอดจนตามกฎเกณฑ์และระเบียบทางสังคมและศาสนา การปลูกฝังและส่งเสริมจริยธรรมของวัยรุ่นจึงควรทำให้ถูกต้องตามขั้นตอน การใช้ตัวแบบที่ดีจะเป็นวิธีที่สามารถปลูกฝังลักษณะทางจิตที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจริยธรรม โดยการเป็นต้นแบบที่ดี และโดยการจัดสภาพแวดล้อมใน

ครอบครัวให้เหมาะสม (เพ็ญแข ประจันปัจฉนิภ. 2529 : 75) ดังนั้นการตระหนักใน
 ความสำคัญของบทบาทหน้าที่ของตนในการปลูกฝังจริยธรรมให้แก่เด็กจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก
 นักวิจัยทางจิตวิทยา พบว่า เด็กจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากผู้อื่นจะตั้งใจสอนสิ่งนั้นหรือไม่ตั้งใจสอน
 ก็ตาม ส่วนมากแล้วเด็กจะเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้ใหญ่ตั้งใจจะสอนยิ่งกว่านั้น เด็กยังเลียนแบบลักษณะ
 ที่ผู้ใหญ่ไม่ตระหนักว่าตนมีอยู่เสียด้วยซ้ำ มีงานวิจัยที่สนับสนุนว่าพ่อแม่มีความสำคัญในการเป็น
 ตัวอย่างมาก คืองานวิจัยของ เสริน ปุณณะหิตานนท์ (2517 : 5) และพน แสงสิงแก้ว
 (2517 : 35) พบว่า การใช้ยาเสพติดของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับการใช้ยาของผู้ปกครอง
 การที่เด็กได้เห็นความประพฤติที่ไม่ดีของผู้ปกครองจึงทำให้เด็กมีความเข้าใจต่อสิ่งนั้น ๆ ผิดไป
 จากที่ควรได้ โดยเฉพาะจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มี
 ความประพฤติด้านอบายมุข มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 อาจเป็นเพราะว่าเด็กในครอบครัวที่
 ผู้ปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุขไม่ต้องสัมผัสกับอบายมุขต่าง ๆ จึงไม่ได้เห็นว่าอบายมุข
 เป็นสิ่งที่น่าสนใจหรือจะต้องเข้าไปข้องเกี่ยว ส่วนเด็กวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีการรับรู้ว่า
 ผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุข บ่อยครั้ง และบางครั้ง พบว่า มีทัศนคติต่ออบายมุข 6
 ในระดับปานกลาง นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุข
 เป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครอง ไม่มี
 ความประพฤติด้านอบายมุข อาจเป็นเพราะการเกี่ยวข้องกับอบายมุข เป็นบางครั้ง ทำให้นักเรียน
 วัยรุ่นเห็นผลเสียของอบายมุขไม่ชัดเจน หรือยังไม่เห็นผลเสียเลย และหลงขึ้นชมในความสนุก
 หรือความสุขชั่วขณะที่เกิดขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เองที่เป็นทางล่อให้คนหลงใหลเข้าไปในห้วงอบายมุข
 ส่วนนักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งนั้น อาจจะหลงขึ้นชมกับ
 อบายมุข เพราะยังไม่เห็นผลกระทบชัดเจนเช่นกัน จึงมีทัศนคติต่ออบายมุขไม่แตกต่างจากนักเรียน
 วัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุข 6 เป็นบางครั้ง หรืออาจเกิดความคุ้นเคยว่า
 สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ พบเห็นได้บ่อย ๆ ทั่วไป ไม่เสียหายถึงกับเป็นความชั่ว
 หรือเป็นบาป แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่น่าชื่นชมนัก เพราะการที่พบอยู่เสมอคงได้เห็นผลเสียจากอบายมุขบ้าง
 คะแนนเฉลี่ยจึงอยู่ตรงกลางระหว่างนักเรียนที่รับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุข เป็น
 บางครั้ง และที่รับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข เมื่อทดสอบค่าความแตกต่างทาง

สถิติจึง ไม่พบความแตกต่างของทัศนคติต่ออบายมุข 6 ระหว่างนักเรียนที่มีการรับรู้ว่ามีผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้ง กับนักเรียนที่รับรู้ว่ามีผู้ปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขบางครั้ง และ ไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

8. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนที่มีการรับรู้ความประพฤติของเพื่อนสนิทแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งและนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้งมีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน ตรงตามสมมติฐานข้อ 9 สอดคล้องกับผลการวิจัยที่เกี่ยวกับความประพฤติของเพื่อนในด้านที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น คือ ผลการวิจัยของ ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2528 : บทคัดย่อ) เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามศีลห้า ตามคำรายงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 6 ที่พบว่า การประพฤติดูปฏิบัติตามศีลห้าของนักเรียนมีอิทธิพลจากเพื่อนเป็นอันดับแรกคือพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามศีลห้าของนักเรียนมี 4 ปัจจัย เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ความประพฤติของเพื่อน การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ลักษณะของเพื่อนและความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชุมชน และจากการศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในสังคมไทย (สุพจน์ สุโรจน์. 2533 : 72 - 73) พบมูลเหตุของความผิดจากข้อมูลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก กล่าวว่า เด็กและเยาวชนที่ศาลพิพากษาว่ามีความผิดนั้นมีมูลเหตุที่รวบรวมได้ 3 ประการที่สำคัญ คือครอบครัวและอารมณ์ คบเพื่อน และสถานะทางเศรษฐกิจมี ผลการวิจัยที่สนับสนุนข้อมูลดังนี้คือ การวิจัยของ ไสภา ชีโลมันท์ และคนอื่น ๆ (2533 : 14 - 16) ที่ศึกษาการแพร่ระบาดของสารเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะกรณีใน เขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาปรากฏว่าวิธีการแพร่ระบาดของสารเสพติดที่อยู่ในระดับสูงสุดคือถูกชักชวนและชักนำจากเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิด และในด้านข้อมูลการใช้สารเสพติดของเด็กและเยาวชน พบว่า ในครอบครัวของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่มีใครใช้สารเสพติด

แต่เพื่อนส่วนใหญ่ใช้สารเสพติดและเพื่อนเป็นผู้ชักจูงให้ใช้สารเสพติดเป็นครั้งแรก และผลการวิจัยของ ศิริลักษณ์ จันทรกุล (2532 : 73) เรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการสูบบุหรี่ พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่กลุ่มเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสูบบุหรี่ต่างกัน ทานเองเดียวกันกับ ยุพา ขูลิทธิสกุล (2527 : 62 - 63) ที่พบว่า พฤติกรรมการดื่มสุราของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสัมพันธ์กับการดื่มสุราของกลุ่มเพื่อน และผลการวิจัยเรื่องปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤตินิสัยไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร สุพจน์ จักขุทิพย์ (2531 : บทคัดย่อ) ก็พบว่า อิทธิพลจากการคบเพื่อน การยอมรับเพื่อนในทางเลื่อมเสีย เป็นสิ่งที่ผลักดันให้ประพฤตินิสัยไม่เหมาะสมแก่สภาพการเป็นนักเรียน เพราะในช่วงวัยรุ่นเพื่อนจะเป็นผู้ชักจูงที่มีอิทธิพลมากที่สุด ทั้งนักเรียนที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมด้านอบายมุขบ่อยครั้ง และบางครั้ง ซึ่งมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง จึงมีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนสนิทไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข ซึ่งมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 สรุปชี้ให้เห็นว่า คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล จึงสนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ได้ดี

9. การเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และมากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปกับที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน ตรงตามสมมติฐานข้อ 10 และสอดคล้องกับผลการวิจัยด้านการควบคุมตนเองของ นงนุช โรจนเลิศ (2533 : บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการควบคุมตนเองสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปมีการควบคุมตนเองไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบปล่อยปละละเลย นอกจากนั้นในการศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกระหว่างนักศึกษา

ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปของ
 สุกัญญา กุลอึ้ง (2522 : บทคัดย่อ) ก็พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
 แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกแตกต่างกัน
 จึงเป็นไปได้ว่าการอบรมเลี้ยงดู มีผลทำให้เด็กมีความคิดและความประพฤติที่เป็นไปในแนวทางที่
 เหมาะสมได้ ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ (2520 : 26 - 27)
 ได้กล่าวถึงลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กแบบรักมากควบคุมมากกว่า ทำให้เด็กไม่เป็นตัวของตัวเอง
 ชอบพึ่งพาผู้อื่น มีความอดทนน้อย ความสามารถในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาที่เผชิญเฉพาะหน้าต่ำ
 ชอบฟ้องผู้อื่น ชอบถาม ขาดลักษณะผู้นำ แกร่งกาและเคารพกฎระเบียบ ดังผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า
 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป มีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออายุ 6
 และมีทัศนคติต่ออายุ 6 ไม่แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
 ที่สอนให้เด็กรู้จักพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ด้วยเหตุผล แต่การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยเป็น
 การเลี้ยงดูแบบรักน้อย ควบคุมน้อย ทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากมาย เป็นลักษณะ
 การเลี้ยงดูที่พบมากในยุวอาชญากร ซึ่งเป็นเด็กที่ไม่สามารถควบคุมความประพฤติของตนเองได้
 เช่นเดียวกับที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 มีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และ
 ให้ความแบบคุ้มครองมากเกินไป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่ออายุ 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
 อยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่านักเรียนวัยรุ่นยังมีความลังเล ไม่แน่ใจว่าอายุ 6 เป็นสิ่งที่ดี
 หรือไม่ดี และยังพบข้อสังเกตที่น่าเป็นห่วงว่านักเรียนที่อยู่ในระดับการศึกษาที่สูงกว่า คือเรียนอยู่
 ในชั้นเรียนที่สูงกว่า ไม่ได้แสดงให้เห็นว่า มีทัศนคติต่ออายุ 6 ในทางที่ถูกต้องมากขึ้นตาม
 ระดับการศึกษา แต่กลับมีทัศนคติที่ดีต่ออายุ 6 มากกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับการศึกษาค่ำกว่า จึง
 จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ปกครอง ครู และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง จะต้องรีบให้ความรู้และสร้างความเข้าใจ
 ที่ถูกต้อง ให้แก่เด็กนักเรียนวัยรุ่นจะได้ไม่ถูกชักจูงจากสิ่งยั่วยวนจนมีความเข้าใจผิดไปว่า

พฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งที่จริงเป็นอบายมุขนั้น เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่ทันสมัย เป็นความโก้เก๋ เพราะทางแห่งความเลื่อม คือ อบายมุข 6 นี้ ถ้าหลงเข้าไปแล้วจะยากแก่การแก้ไขจะเป็นการการพัฒนาที่ผิดพลาด และเป็นการสูญเสียทรัพยากรบุคคลที่ควรจะมีค่าต่อประเทศชาติไปอย่างน่าเสียดาย

2. จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าผู้ปกครองมีความสำคัญมากในการพัฒนาวัยรุ่น ควรเลี้ยงดูเด็ก โดยให้ความรัก ความอบอุ่นแก่เด็ก เพราะจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่น่าเป็นห่วงมากที่สุดคือ นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 สูงเป็นอันดับที่ 1 นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติสูงในลำดับต่อ ๆ มา คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนจากครอบครัวที่มีรายได้ระดับปานกลาง นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุข และนักเรียนที่มีการรับรู้ว่ามีเพื่อนที่มีความประพฤติด้านอบายมุข ดังนั้น ผู้ปกครองควรเป็นตัวอย่างที่ดี และให้ความสนใจในการอบรมเลี้ยงดูเด็กนักเรียนวัยรุ่น ไม่ควรปล่อยปละละเลย ควรสร้างความเข้าใจเรื่องอบายมุขอย่างถูกต้องและมั่นคงตั้งแต่เด็ก ดังที่สมเด็จพระญาณสังวร (2530 : 111) สอนไว้ว่า "ในครอบครัว พ่อแม่ มีหน้าที่เป็นวิทยากรประจำครอบครัว พ่อแม่จะต้องปฏิบัติตนเป็นพัฒนาการจิตใจตัวเอง จงประพฤติละชั่ว ทำความดี ทำครอบครัวให้อยู่เป็นสุข แล้วจึงจะสามารถอบรมลูกหลานทางจิตใจให้ดีได้ เด็กที่ต้องเสียไปเพราะเหตุว่า ความประพฤติของหัวหน้าครอบครัว ไม่ดี ทำให้เด็กเสียสุขภาพจิต ทำให้เคล็ดใบมีอยู่ไม่น้อยผู้ใหญ่จึงควรประพฤติตนตามหลักธรรมของศาสนา เป็นตัวอย่าง และแบบฉบับที่ดีเป็นแรงจูงใจให้เยาวชนปฏิบัติตาม อีกทั้งควรสอดส่องดูแลในการเลือกคบเพื่อน เพราะเพื่อนมีอิทธิพลมากต่อความคิด และพฤติกรรมของวัยรุ่น ดังผลการวิจัยครั้งนี้ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มีความประพฤติด้านอบายมุข จะมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 สูงอยู่ในลำดับแรก ๆ ในขณะที่นักเรียนที่มีการรับรู้ว่าเป็นเพื่อนที่มีความประพฤติด้านอบายมุข มีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 ต่ำที่สุด และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 และจากการหาค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่ออบายมุข 6 แต่ละด้านของนักเรียนวัยรุ่น ก็พบว่านักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ด้านการคบคนชั่วเป็นมิตร ในระดับปานกลาง และค่าคะแนนเฉลี่ยทัศนคติสูงเป็นลำดับ

ที่ 2 ของทั้ง 6 ด้าน (ภาคผนวก) ผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องแนะนำในการเลือก
 คบเพื่อนของวัยรุ่นด้วย นอกจากนี้ถ้าผู้ปกครองให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจในเรื่องการใช้
 เวลาให้เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่า การรู้จักแบ่งเวลา เมื่อมีเวลาว่างสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใด
 เป็นนันทนาการที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนวัยรุ่น และสิ่งใดเป็นอบายมุข เพราะสิ่งที่สังคมต้องการ
 เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างก็คือ การที่แต่ละบุคคลรู้จักใช้เวลาว่างทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ โดย
 ไม่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปอย่างไร้ค่าหรือใช้ทำกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดความเสื่อมแก่ตัวเองและสังคม
 นันทนาการโดยทั่วไปเป็นกิจกรรมที่กระทำเพื่อผ่อนคลายความเครียด แต่จะเป็นการใช้เวลาว่าง
 ให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น การเลือกนันทนาการและการรู้จักใช้เวลาว่าง จะมีผลต่อพัฒนาการด้าน
 ต่าง ๆ ของวัยรุ่นด้วย แต่สำหรับอบายมุขจะเป็นช่องทางนำไปสู่ความเสื่อม และที่น่าสนใจคือ
 การแบ่งเวลา ตลอดจนกิจกรรมที่วัยรุ่นใช้เป็นการเล่นหรือพยามใจ อาจใช้เป็นเครื่องขบ่ง
 ความรู้คิดของวัยรุ่น ประสิทธิภาพการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ตลอดจนครู และสังคมกับอนาคต
 ของตัววัยรุ่นเองตลอดจนอนาคตของประเทศชาติได้ (รัชนี้ ลาซโรจน์. 2529 : 99) ชุมชน
 จึงควรให้ความรู้และจัดแหล่งนันทนาการที่เหมาะสมให้แก่วัยรุ่นด้วย เพื่อนักเรียนวัยรุ่นจะได้
 หลุดภัยจากอบายมุขมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. การศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครในครั้งนี้
 เป็นการศึกษาอบายมุข 6 ในภาพรวม ผลปรากฏว่านักเรียนวัยรุ่นมีทัศนคติต่ออบายมุข 6
 ในระดับปานกลาง และมีความแตกต่างกันตามตัวแปรแต่ละระดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่น่าเป็นห่วงว่า
 นักเรียนอาจถูกชักจูงให้เข้าหาอบายมุขได้ จึงน่าจะมีการศึกษาให้ละเอียดลงไปอีกว่า นักเรียน
 วัยรุ่นมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในแต่ละด้านในระดับใด เพื่อจะได้เตรียมจัดมวลประสบการณ์
 ในการป้องกันได้ถูกทาง
2. น่าจะมีการศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 กับตัวแปรร่วม เช่น ระหว่างการอบรม
 เลี้ยงดูกับการรับรู้ความประพฤติของผู้ปกครอง หรือการรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของ
 ผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. น่าจะมีการวิจัยกับกลุ่มประชากรอื่นบ้าง เช่น ศึกษาแก่นักเรียนระดับประถมศึกษา หรือใช้ประชากรเป็นวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย โดยมีการเปรียบเทียบทัศนคติต่อบายมุข 6 ทั้งระหว่างกลุ่มวัยรุ่นแต่ละช่วงอายุ และเปรียบเทียบภายในกลุ่มเดียวกันที่มีตัวแปรอื่น ๆ แตกต่างกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- กฤตยา กฤษฏาวิ. การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประกิต และบุคลิกภาพของบุตรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514. อัดสำเนา.
- เขมกะ. หน้าที่ของคน. กรุงเทพฯ : ธรรมชาติ, 2529.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. คู่มืออบรมวัฒนธรรมไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2526.
- คณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ, สำนักงาน. รายงานการสัมมนาเรื่องเอกลักษณ์ของชาติกับการพัฒนาชาติไทย. กรุงเทพฯ : คณะอนุกรรมการอุดมการณ์ของชาติ ในคณะกรรมการเอกลักษณ์ของชาติ, 2528.
- จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ. ความสามารถในการควบคุมตนเองของเด็กไทยในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษาการฝึกทักษะและการพัฒนาจิตลักษณะเพื่อการสร้างพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ. รายงานการวิจัย ฉบับที่ 44. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
- จรินทร์ ศรีสุวรรณ. เจตคติของครูประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดลำพูนต่อการตีพิมพ์เครื่องมือที่มีแอลกอฮอล์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. ถ่ายเอกสาร.
- จารุวรรณ วิริยะหิรัญไพบูลย์. "สุราเถื่อน," กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์. 30(2) : 160 ; เมษายน - มิถุนายน 2531.
- ชัยพร วิชชาวุธ. และคนอื่น ๆ. "พฤติกรรมจริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน : ศึกษาตามแนวจิตวิทยา," ใน เอกสารการประชุมทางวิชาการเรื่องเด็กและเยาวชนไทย : ภาพฉายอนาคต. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

- ชาดูชัย ยมคิษฐ์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตามศีลห้าตามคำรายงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตการศึกษา 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- ชั้น อัมพวานันท์. "พระพุทธศาสนา," สื่ศึกษาสหสัมพันธ์. หน้า 21 - 22. 1 กันยายน - 1 ธันวาคม 2533.
- "ชีวิตมีสุข," มติชนรายวัน. 12 มิถุนายน 2531. หน้า 12.
- ชูชัย สมितिไกร. ความรู้ความเข้าใจทางจริยธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อตนเองของนักเรียนครู และผู้ปกครอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. การวิจัยขั้นสูงทางพฤติกรรมศาสตร์ : เอกสารประกอบการฝึกอบรม. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, 2523.
- _____. พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 : จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- _____. รายงานการวิจัยเรื่องจริยธรรมของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2520.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จันท์. จริยธรรมของเยาวชนไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, 2520.
- ตำรวจ, กรม. เอกสารกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล. กรุงเทพฯ : กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน, 2534.
- โทมัส, อาร์. เมอเร. การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก. แปลและเรียบเรียงเฉพาะบท โดยดวงเดือน ศาสตรภัทร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

- ✓ธีระพร อูรรณไธ. "ทฤษฎีทางจิตวิทยาเกี่ยวกับจริยธรรม," ใน เอกสารการสอนชุดวิชา
พฤติกรรมวัยรุ่น เล่มที่ 2. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
2532.
- นงนุช ไรจนเลิศ. การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น.
ปริญานินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2533. ถ่ายเอกสาร.
- นงลักษณ์ เทพสวัสดิ์. "พระพุทธศาสนา : วัคซีนป้องกันโรคเอดส์," สังคมสงเคราะห์
ศาสตร์. 4(1 - 2) : 9 ; มกราคม - ธันวาคม 2532.
- นวลละออ สุภานล. ทฤษฎีบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- ✓บุญทัน ดอกไธสง และคนอื่น ๆ. กระบวนการและวิธีการพัฒนาจิตใจเพื่อพัฒนาสังคมไทย.
กรุงเทพฯ : บริษัทดวงกมลสมัย จำกัด, 2529.
- ✓บันทึก เพ็ชรสิงห์. อบายมขที่มีความสัมพันธ์กับการหนีโรงเรียนของนักเรียนวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ส.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.
ถ่ายเอกสาร.
- ประครองศรี แซ่เต็ง. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับเจตคติต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสกลนคร.
ปริญานินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2531. ถ่ายเอกสาร.
- ประพันธ์ สุทธาวาส. ความก้าวร้าวกับการอบรมเลี้ยงดู. ปริญานินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์, 2526.
- ประมวล ดิฉิลสิน. จิตวิทยา : จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.

ปรีชา คัมภีรปกรณ์. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมนักเรียนวัยรุ่น," ใน เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยรุ่น. หน่วยที่ 1 - 8. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2527.

ปรีชา ช้างขวัญยืน. การศึกษาจริยศาสตร์สังคมในพุทธศาสนาในเชิงวิจารณ์. วิทยานิพนธ์ อ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520. ถ่ายเอกสาร.

ผน แสงสิงแก้ว, เสรีน ปุณณะหิตานนท์ และโรเบิร์ต ชไนเคอร์. การสำรวจนักเรียนไทยติดยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2518.

พนมไพร อารรัตน์. พฤติกรรมจริยธรรมและแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมต่อตนเองตามคำรายงานของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

พระเทพเวที (ประยูร ปยุตโต). คู่สร้างคู่สม. กรุงเทพฯ : กองทุนวัฒนธรรม, ม.ป.ป.

_____. เครื่องวัดความเจริญของชาวพุทธ. กรุงเทพฯ : มูลนิธิพุทธธรรม, 2523.

_____. พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

_____. พัฒนาตน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มูลนิธิโกมลคีมทอง, 2531.

พระราชดำรัสพระราชทานแก่เยาวชนแห่งชาติของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว.

วารสารไทย. 5(20) : 15, 19 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2528.

พระราชันท์มุนี. ปารากถาธรรมเรื่องอบายมุข. ม.ป.ท., 2524.

พระราชวรมนี (ประยูร ปยุตโต). สัมมาทิฐิ. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูสวนดุสิต, 2529.

พระโสภณคณาภรณ์ (ระแบบ/ธิตญาไพ). พระพุทธศาสนาให้อะไร. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ศิวพร, 2529.

✓ พล้อย พรปรีชา, รองอำนวยการเอก. อบายมุข 6. กรุงเทพฯ : สำนักงานเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ, 2530.

พิสมัย วิบูลสวัสดิ์ และคนอื่น ๆ. จิตวิทยาสังคมร่วมสมัย. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2528.

- พุทธทาสภิกขุ. การทำชีวิตให้มีธรรมะ. กรุงเทพฯ : นิพพาน, 2527.
- _____. ธรรมสำหรับครู. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2527.
- ✓ _____. เยาวชนกับศีลธรรม. กรุงเทพฯ : ธรรมทานมูลนิธิ, 2522.
- เพ็ญแข ประจักษ์จันท์. "ปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับลักษณะนิสัยความรับผิดชอบ," ใน เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม. หน่วยที่ 9 - 15. สาขา
คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- ภูมิเรียง สายะวารานนท์. "เยาวชนกับการคบเพื่อน," ใน เพื่อเยาวชน. กรุงเทพฯ : บริษัทวิศดอร์เทเลเวอร์พอยท์ จำกัด, 2529.
- มธุรส ชานาญทัศน์. ความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจจะประพฤติตนตามหลักสัปปริสธรรมของ
บุตรวัยรุ่นกับความประพฤติตามหลักสัปปริสธรรมของมารดาตามการรับรู้ของบุตร.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2532. อัดสำเนา.
- เมธี ปิยะคุณ. "ยาพิษของเยาวชนไทย," มิตรครู. 30(8) : 48 - 51 ; เมษายน
2531.
- ยุพา ชูสุทธิสกุล. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการตีความกับพฤติกรรมการตีความของ
นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล
2527. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร,
2520.
- ✓ วิชิตญานวโรส สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยา. นวโกวาท. อนุสรณ์นายขีด (ผล)
ปรากฏแจ้ง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, 2521.
- ✓ วรรณสาร วรกิจ. พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน ครู และผู้บริหารโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดฉะเชิงเทรา. ปริญญาณพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
อัดสำเนา.

วศิน อินทสระ. บนเส้นทางสีขาว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญใจ, 2530.

วันชัย มีกลาง. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติ ความรู้ความเข้าใจการปฏิบัติตามและการได้รับการถ่ายทอดทางพุทธศาสนาของนิสิตระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัสสโน.

วิชาการ, กรม. "สรุปรายงานการประชุมปฏิบัติการเกี่ยวกับการวิจัยทางการศึกษาครั้งที่ 4 เรื่องแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะของเยาวชน," การวิจัยทางการศึกษา. 14(4) : 97 ; 2527.

ศรีนครินทรวิโรฒ, มหาวิทยาลัย. "พ่อ" ในสังคมไทย. กรุงเทพฯ : คณะผู้วิจัย, 2528.

ศิริลักษณ์ จันทรกุล. ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่มีต่อการสอบหรี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัสสโน.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการศึกษาริยธรรมระดับอุดมศึกษา ตอนที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2525.

_____. รายงานการประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาศาสนา และศิลปวัฒนธรรมระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534). ของกระทรวงศึกษาธิการ ช่วงครึ่งแผน, กรุงเทพฯ : คณะอนุกรรมการประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาศาสนา และศิลปวัฒนธรรม ระยะที่ 6. 2523.

ศูนย์ข้อมูล คอปส. เหล่าปัญหาที่ยังไม่มีทางออก. 1(2) : มกราคม - มีนาคม 2534.

✓สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช. "อัมมะประดับใจ," วิทยศึกษา วิทยุโรงเรียน ไทรทัศนศึกษา. หน้า 2 - 5. กันยายน 2532.

_____. "ศาสนากับการพัฒนาจิตใจ," ใน ที่ระลึกการประชุมสมาคมพุทธศาสนา ทั่วราชอาณาจักร ครั้งที่ 34. หน้า 109 - 115. กรุงเทพฯ : พุทธสมาคม แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2530.

สมพร เทพสิทธิ์า. ปัญหาศีลธรรม วัฒนธรรม และจิตใจ. กรุงเทพฯ : สภาสังคมสงเคราะห์ 2528.

- สมศรี ทองนุช. ทัศนคติเกี่ยวกับค่านิยมที่พึงประสงค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัด
สกลนคร. ปรียานุพันธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดให้โทษในประเทศไทยและ
ปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2517.
- สุกัญญา กลอั้ง. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการอบรม
เลี้ยงดูตามการรายงานของตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ ; จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- ✓ สุจริต เพียรชอบ. "รายงานผลการวิจัยเรื่องคุณลักษณะของเยาวชนไทยที่พึงปรารถนา,"
วิจัยการศึกษา. 9(1) : 21 ; ตุลาคม - พฤศจิกายน 2528.
- สุพจน์ จักขุทิพย์. ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติดนไม่สมควรแก่สภาพของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521. อัดสำเนา.
- สุพจน์ สุโรจน์. "พฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในสังคมไทย," สุโขทัยธรรมาธิราช
3(2) : 61 - 63 ; พฤษภาคม - สิงหาคม 2533.
- "สุราเรื้อรัง," มติชนรายวัน. 20 กุมภาพันธ์ 2529.
- สุวิมล สรั้งศักดาจนจัย. พฤติกรรมและแนวโน้มพฤติกรรมจริยธรรมทางสังคมตามคำรายงาน
ของนักเรียน ครู และผู้ปกครอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2526.
- โสภา (ชูพิภลชัย) ขปิลมัทน์ และคนอื่น ๆ. "รายงานการวิจัยการศึกษาการแพร่ระบาดของ
การติดยาเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด ศึกษาเฉพาะกรณีในเขต
กรุงเทพมหานคร," ต่อต้านยาเสพติด. 6(2) : 12 - 19 ; กรกฎาคม -
ธันวาคม 2533.
- อรเพ็ญ นาควัชร. ปัญหาสิ่งเสพติดและการควบคุม. ม.ป.ท., 2525.
- อินทรา ปัทมินทร และคนอื่น ๆ. "เด็ก ๆ อยากรู้ได้อะไรจากพ่อแม่," สุขภาพจิต.
10(2) : 12 - 13 ; กุมภาพันธ์ 2524.

Allport, Gordon W. "Attitude," in C. Murchison ed. Handbook of Social Psychology. Clark University Press, Mass, 1985.

/ Baron, Robert, A., Donn Byrne, Jerry Suls. Exploring Social Psychology. 3rd ed. international student ed. Boston : Allyn and Bacon, 1988.

Good, Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill Book Co., 1973.

Hoffman, M.L. Carmichael's Manual of Child Psychology. Volume 2. p. 260 - 360. 3rd ed. New York : John Wiley and Sons, 2 : 261 - 360, 1970.

/ Thurstone, LL. Reading in Attitude Theory and Measurement. New York, 1968.

Wright, Derek. The Psychology of Moral Behavior. Middlesex : Penquin Book. 1981.

ภาคผนวก

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามคำชี้แจงในแต่ละตอนโดยไม่ต้องบอก ชื่อ - นามสกุล หรือโรงเรียนของนักเรียนและเพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า ขอความกรุณาตอบคำถามด้วยตนเอง ให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง

ตอนที่ 1

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงใน ☐ หน้าข้อมูลตรงกับตัวนักเรียนเองตามความเป็นจริง

1. เพศ /

☐ ชาย

☐ หญิง

2. กำลังศึกษาอยู่ในชั้น /

☐ มัธยมศึกษาปีที่ 1

☐ มัธยมศึกษาปีที่ 3

☐ มัธยมศึกษาปีที่ 6

3. ผลการเรียนของภาคเรียนที่ผ่านมา

☐ ระดับผลการเรียนต่ำกว่า 2.00

☐ ระดับผลการเรียนระหว่าง 2.00 - 2.50

☐ ระดับผลการเรียนสูงกว่า 2.50

4. การศึกษาขั้นสูงสุดของผู้ปกครอง

การศึกษาของ บิดา การศึกษาของ มารดา การศึกษาของ ผู้ปกครอง

บิดา

มารดา

ผู้ปกครอง

☐

☐

☐

ระดับประถมศึกษา

☐

☐

☐

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐

☐

☐

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐

☐

☐

ระดับ ปวช.

☐

☐

☐

ระดับ ปวส. หรืออนุปริญญา

☐

☐

☐

ระดับปริญญาตรี

☐

☐

☐

สูงกว่าระดับปริญญาตรี

5. อาชีพของผู้ปกครอง

นักเรียนคิดว่าในครอบครัว อาชีพใดเป็นอาชีพหลักของครอบครัว

- ☐ เกษตรกรรม
- ☐ รับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ
- ☐ ค้าขาย หรือนักธุรกิจ
- ☐ พนักงานบริษัท หรือลูกจ้างเอกชน
- ☐ รับจ้าง

6. รายได้ทั้งหมดของครอบครัวต่อเดือน

- ☐ ต่ำกว่า 3,000 บาท
- ☐ ระหว่าง 3,000 - 4,000 บาท
- ☐ ระหว่าง 4,001 - 6,000 บาท
- ☐ ระหว่าง 6,001 - 8,000 บาท
- ☐ ระหว่าง 8,001 - 10,000 บาท
- ☐ ระหว่าง 10,001 - 12,000 บาท
- ☐ ระหว่าง 12,001 - 15,000 บาท
- ☐ มากกว่า 15,000 บาท

ข้อความต่อไปนี้ใช้สำหรับตอบคำถามข้อ 7 และข้อ 8

1. ดั้มสุรา เบียร์ หรือเครื่องดื่มอื่น ๆ ที่มีแอลกอฮอล์
2. ไปเที่ยว ดูหนัง ฟังเพลง ในเวลากลางคืน
3. ดิิดการแสดง หรือสิ่งบันเทิงต่าง ๆ เช่นรายการโทรทัศน์ เทปโทรทัศน์ (วีดีโอ)
ฟังเพลง ฟังนินาย ละคร ภาพยนตร์ เล่นตุ้เกมส์ เกมกด วีดีโอเกม ชมคอนเสิร์ต
อ่านหนังสือบันเทิง การ์ตูน
4. เล่นไฟ้ ไฮโล เล่นหวย เล่นมวย ชนไก่ จับฉลาก ป็อกเต้ง หรือการละเล่น
อื่น ๆ ที่มีการเสี่ยงโชค และการเดิมพัน

5. คบหาสมาคมกับคนชอบดื่มสุรา คนเล่นการพนัน คนเจ้าชู้ คนโกหกหลอกลวง ปล้นปล้น คนอันธพาลเกเร คนทุจริต คนบอกลอก คนช่างประจบสอพลอ หรือคนไม่ดีอื่น ๆ
6. เกียจคร้าน ไร้เอ้ ไม่ชอบทำงาน หลีกเลี้ยงหรือเกียจงาน ชอบใช้แต่คนอื่น ผลัดวันประกันพรุ่ง หรืออ้างเหตุต่าง ๆ เพื่อจะยังไม่ทำงาน ทำงานเสร็จไม่ทันเวลา ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่
7. จากข้อความข้างบน นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็น บิดา มารดา หรือผู้ปกครองของนักเรียน ปฏิบัติในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น อย่างหนึ่งอย่างใด หรือหลาย ๆ อย่าง บ่อยครั้งเพียงใด
- ☐ บ่อยครั้ง ☐ บางครั้ง ☐ ไม่เคย
8. จากข้อความข้างบน นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นเพื่อนสนิทของนักเรียน ปฏิบัติในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างหนึ่งอย่างใด หรือหลาย ๆ อย่างบ่อยครั้งเพียงใด
- ☐ บ่อยครั้ง ☐ บางครั้ง ☐ ไม่เคย

ตอนที่ 2

คำชี้แจงในการทำงานแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการถามเกี่ยวกับวิธีที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ขอให้ท่านตอบคำถามทุกข้อตามสภาพความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไป คำตอบทุกข้อของนักเรียนจะถือเป็นความลับ

2. วิธีการตอบ แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 60 ข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ และพิจารณาว่าข้อความนั้นเป็นจริงสำหรับตัวนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วใส่เครื่องหมายลงบนช่อง มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย หรือน้อยที่สุด เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	เมื่อนักเรียนทำผิด พ่อแม่มักให้อิโณาสนักเรียน ชี้แจงเหตุผล	.../...				

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียน					
2	เมื่อนักเรียนขอความช่วยเหลือ พ่อแม่จะให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี					
3	พ่อแม่มักคอยถามข่าว ทุกข์ สุข ที่นักเรียนได้รับจากโรงเรียนเป็นประจำ					
4	เมื่อนักเรียนทำผิดมักจะถูกลงโทษหรือดุด่าอย่างรุนแรง					
5	พ่อแม่ยินดีให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียน ตามที่นักเรียนสนใจ					
6	สิ่งที่ทำให้นักเรียนยุ่งยากใจ คือ การที่พ่อแม่เอาใจใส่นักเรียนมากเกินไป					
7	เมื่อนักเรียนขอร้องให้พ่อแม่ช่วยเหลือ มักจะไม่ค่อยได้รับความร่วมมือ					
8	พ่อแม่แสดงความรักและให้ความอบอุ่นแก่นักเรียนอย่างเป็นกันเอง					
9	พ่อแม่แนะนำการศึกษาต่อและเลือกอาชีพแก่นักเรียนตามที่พ่อแม่ชอบ					
10	พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจในการแต่งกายของนักเรียนเท่าที่ควร					
11	พ่อแม่แบ่งงานให้นักเรียนทำพอเหมาะกับความสามารถ					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	พ่อแม่มักแสดงให้นักเรียนเห็นว่านักเรียน ยังเป็นเด็ก ไม่สามารถจะตัดสินใจได้ด้วย ตนเองได้					
13	นักเรียนมักจะถูกพ่อแม่ว่ากล่าวตักเตือนในการเลือก คบเพื่อนอยู่บ่อย ๆ					
14	พ่อแม่ชมเชยและให้กำลังใจในขณะที่นักเรียน ทำงาน					
15	เวลานักเรียนออกนอกบ้าน พ่อแม่จะคอยตักเตือน ให้ระมัดระวังอันตรายด้วยความเป็นห่วง					
16	พ่อแม่ให้โอกาสนักเรียนที่จะพูดคุยหรือปรึกษา หาหรือด้วยน้อยมาก					
17	พ่อแม่อนุญาตให้นักเรียนออกไปเที่ยวนอกบ้าน ตามสมควร					
18	เวลาไปโรงเรียนพ่อแม่มักจะคอยรับส่ง หรือให้ นักเรียนไปกับผู้ที่พ่อแม่เห็นว่าไว้วางใจได้ ...					
19	เมื่อนักเรียนกลับจากโรงเรียนไม่ตรงเวลา พ่อแม่มักจะพูดติเตือนซ้ำซากไม่รู้จบ					
20	เมื่อนักเรียนทำผิด พ่อแม่จะชี้แจงความผิดให้ ทราบก่อนแล้วจึงลงโทษ					
21	พ่อแม่คอยนั่ง เป็นเพื่อนนักเรียนอ่านหนังสือ การบ้านเวลาทำคืน					
22	เมื่อนักเรียนขอเงินมักจะถูกพ่อแม่ดุด่าอยู่บ่อย ๆ					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
23	เมื่อนักเรียนเสนอความคิดเห็นพ่อแม่จะรับฟังเป็นประจำ				๑	
24	พ่อแม่ต้องการให้นักเรียนทำตามสิ่งที่ท่านต้องการโดยปราศจากข้อโต้แย้ง					
25	พ่อแม่ให้เงินนักเรียนใช้จ่ายไม่เพียงพอกับความจำเป็น					
26	พ่อแม่ให้โอกาสนักเรียนคบเพื่อนต่างเพศตามความเหมาะสม					
27	นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ นอกจากไปกับพ่อแม่					
28	เมื่อนักเรียนแจ้งผลการเรียนให้ทราบ พ่อแม่มักจะรู้สึกเฉย ๆ					
29	เมื่อนักเรียนทำงานผิดพลาด พ่อแม่จะให้โอกาสแก้ตัวใหม่					
30	เมื่อนักเรียนจะออกไปธุระนอกบ้าน พ่อแม่มักจะซักถามรายละเอียดว่าจะไปพบใครที่ไหน ...					
31	เมื่อนักเรียนทำผิดพลาด มักจะถูกพ่อแม่ตำหนิบ่อย ๆ					
32	พ่อแม่ให้นักเรียนมีสิทธิ์ในการใช้สิ่งของทุกอย่างในครอบครัว					
33	พ่อแม่จะสืบประวัติส่วนตัวของเพื่อน ๆ นักเรียนเป็นประจำ					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
34	พ่อแม่คอยบ่นจู้จี้ คิโนนคินี่ ขณะที่นักเรียนกำลังทำงาน					
35	เมื่อผลการเรียนของนักเรียนไม่ดี พ่อแม่จะให้ อภัยและพูดให้กำลังใจ					
36	พ่อแม่คอยดักเตือนและควบคุมในการอ่านหนังสือ ทุกประเภท					
37	พ่อแม่อนุญาตให้นักเรียนนำเพื่อน ๆ มาที่บ้านได้ ทุกคน					
38	เมื่อนักเรียนทำความดีมักไม่ได้รับคำยกย่อง ชมเชยจากพ่อแม่					
39	เมื่อนักเรียนเจ็บป่วย พ่อแม่จะคอยดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ					
40	เวลาทะเลาะกับพี่ ๆ น้อง ๆ นักเรียนจะถูกตำหนิมากกว่าคนอื่น					
41	พ่อแม่ยอมรับและเชื่อถือในความสามารถของนักเรียน					
42	พ่อแม่ให้นักเรียนแต่งกายโดยใช้สีและแบบที่สุภาพเป็นประจำ					
43	พ่อแม่มักจะยกย่องความดีของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับนักเรียน					
44	พ่อแม่ยินดีให้ความคิดเห็นเมื่อนักเรียนต้องการขอคำปรึกษา					

ข้อ	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
45	เมื่อนักเรียนขออนุญาตไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ มักไม่ได้รับอนุญาต					
46	พ่อแม่รักนักเรียนไม่เท่ากับรักคนอื่น ๆ ในบ้าน					
47	เมื่อนักเรียนทำดี พ่อแม่จะชมเชยให้กำลังใจ					
48	พ่อแม่ห้ามไม่ให้นักเรียนออกนอกบ้านเวลาค่ำคืน เพราะกลัวจะได้รับอันตราย					
49	พ่อแม่ไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความเป็นอยู่ของ นักเรียนเท่าที่ควร					
50	พ่อแม่เปิดโอกาสให้นักเรียนจัดตกแต่งบ้านเรือน ตามสมควร					
51	พ่อแม่ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักเรียนทำอะไรตาม ลำพัง					
52	พ่อแม่ตำหนินักเรียนเมื่ออยู่ต่อหน้าพี่ ๆ น้อง ๆ					
53	พ่อแม่จะดุว่ากล่าวหรือทำโทษเมื่อลูกทุกคน ทำผิด โดยไม่ยกเว้นคนใดคนหนึ่ง					
54	เมื่อนักเรียนกลับบ้านผิดเวลา พ่อแม่จะแสดง ความท้วงไยมาก					
55	เมื่อนักเรียนนั่งคุยสนุกกับเพื่อน ๆ มักจะถูกพ่อแม่ ตำหนิ					
56	ทุกครั้งที่นักเรียนไม่ทำตามสิ่งที่พ่อแม่ต้องการ ท่านจะถามถึงเหตุผล					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
57	เมื่อเวลาซื้อข้าวของใช้ พ่อแม่มักจะเลือกซื้อให้เอง					
58	สิ่งที่ทำให้นักเรียนยุ่งยากใจมากที่สุดคือ การที่พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจนักเรียนเท่าที่ควร .					
59	เมื่อมีปัญหาก่เกิดขึ้นในครอบครัว พ่อแม่ยินดีที่จะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจปัญหานั้น					
60	พ่อแม่ไม่ยอมให้นักเรียนคบเพื่อนต่างเพศ เพราะกลัวเสียเด็ก					

ตอนที่ 3

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 90 ข้อ ขอให้ท่านนักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน คำตอบทุกข้อของนักเรียนจะถือเป็นความลับ ขอให้ท่านนักเรียนตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2. วิธีการตอบ ให้ท่านนักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย / ลงในช่อง เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามความรู้สึกของนักเรียน เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
0	คนเดียวหัวหาย สองคน เพื่อนตาย	.../...					

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
+							
1	เมื่อถึงวัยที่เหมาะสมการดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์บ้าง ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหาย						
2	คนที่ดื่มน้ำเมาเป็นคนน่ารัก ..						
3	สุราคือยาพิษ						
4	การดื่มสุราเป็นเรื่องเสียเวลา โดยเปล่าประโยชน์						
5	คนที่ดื่มสุราคือคนโง่						
6	การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ จะช่วยให้ความคิดสร้างสรรค์ดี						
7	การดื่มเหล้าหรือเบียร์บ้างจะ ช่วยลดความน่าเบื่อหน่ายในชีวิต ประจำวันได้						
8	การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ทำให้เกิดความมั่นใจในตัวเอง มากขึ้น						
9	คนดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นนักสร้างบรรยากาศให้ ครื้นเครง						
10	ข้าพเจ้าพร้อมที่จะลองดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
11	ข้าพเจ้าไม่สบายใจเมื่อไป ร่วมงานที่มีการดื่มเหล้า						
12	ผู้ที่ดื่มเหล้าดื่มเบียร์สร้างความ เคียดแค้นให้กับครอบครัว						
13	การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความ อ่อนแอของจิตใจ						
14	ผู้ที่ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เป็นคนที่ขาดความรับผิดชอบต่อ สังคม						
15	เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เพียง เล็กน้อยเหมาะสมสำหรับสุภาพสตรี						
16	การเที่ยวตอนกลางคืนเป็นการ พักผ่อนหย่อนใจที่ใช้อย่างหนึ่ง .						
17	คนเที่ยวกลางคืนเป็นคนไม่รัก ตัวเอง						
18	ตอนกลางคืนอากาศเย็นสบายดี เหมาะสำหรับออกเที่ยวเตร่ .						
19	ฉันพอใจถ้าพ่อแม่อนุญาตให้ ไปเที่ยวตอนกลางคืนได้						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
20	คนที่ยิวกลางคืนเป็นคนไม่รัก ครอบครัว						
21	การออกเที่ยวตอนกลางคืนทำให้ กรุงเทพฯ คึกคัก มีชีวิตชีวาดี						
22	วัยรุ่นที่กล้าออกไปเที่ยวกลางคืน เป็นคนเก่ง						
23	การเที่ยวกลางคืนเป็นการนำ ไปสู่การติดยาเสพติด						
24	การเที่ยวกลางคืนทำให้เสีย ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล						
25	คนที่เห็นว่าการเที่ยวกลางคืน เป็นสิ่งดี คือ คนโง่						
26	การออกไปเที่ยวเวลากลางคืน ทำให้เกิดความเสียหายแก่ ประเทศชาติ						
27	การเที่ยวตอนกลางคืนเป็นการ พักผ่อนที่ไม่ทำให้เสียเวลา ทำงานในตอนกลางวัน						
28	ถ้ามีกฎหมายห้ามคนออก เที่ยวเตร่ยามราตรีบ้านเมือง คงน่าอยู่มากขึ้น						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
29	แม้ว่าผู้ปกครองจะอนุญาต ฉันก็ ไม่สนใจจะออกไปเที่ยวเวลา กลางคืน						
30	การเที่ยวกลางคืนเป็นการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย ..						
31	ถ้าเป็นไปได้ฉันเลือกที่จะ สนุกสนานทั้งวันโดยไม่ทำงาน						
32	ถ้ามีโอกาสฉันจะไม่พลาดการ ไปดูคอนเสิร์ต						
33	คนที่ติดยาการโทรทัศน์เป็นคน อ่อนแอ						
34	นักเรียนสามารถหักห้ามใจไม่ ไปเที่ยวเมื่อทำงานยังไม่เสร็จ เรียบร้อย						
35	การเข้าไปเที่ยวตามสถาน เจริญรมย์เป็นการหาประสบการณ์ ของวัยรุ่น						
36	ไปดูหนังนะเธอ นอนดีกว่า ร่างกายจะได้พักผ่อนเต็มที่ ..						
37	เที่ยวสนุกสนานก็จะทำให้เคยตัว และติดเป็นนิสัย						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
38	ความสนุกสนานบันเทิงเป็นยา บำรุงจิตใจของมนุษย์						
39	โทรทัศน์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ ชีวิต						
40	ข้าพเจ้าพร้อมจะเตือนเพื่อน ที่เสียเวลาไปกับสิ่งบันเทิงต่าง ๆ						
41	บาร์ คลับ ไนต์คลับต่าง ๆ ช่วยให้คนมีสุขภาพจิตดีขึ้น						
42	คิสโก้เเคคเป็นสถานบันเทิงที่ วัยรุ่นไม่ควรพลาด						
43	คนที่ชอบเที่ยวชมการแสดง ต่าง ๆ เป็นคนมีคลึกไม่ตี ..						
44	"คุณอนเลิรค์นะเธอ เสียเวลา แล้วยังต้องเสียเงินอีก ไม่เอาหรอก						
45	วิดีโอเกมคือ ความสนุกที่ไม่ควร มองข้าม						
46	การพนันไม่น่าเป็นเรื่อง ผิดกฎหมาย						
47	ฉันไม่เห็นว่าการพนัน เป็นที่น่าสนใจ						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
48	การเล่นการพนันเป็นการฝึก สมาธิที่ดีวิธีหนึ่ง						
49	การเล่นการพนันไม่ได้ทำให้ คนอื่นเดือดร้อน						
50	การพนันช่วยให้คนฉลาด						
51	การเล่นพนันเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้เกิดความสนุกสนานก่อน ให้เกิดความสามัคคีในหมู่คณะ						
52	ควรสร้างบ่อนกาสิโนใน ประเทศไทยเพื่อดึงดูด นักท่องเที่ยว						
53	การพนันจะทำลายความมั่นใจ ในตนเอง						
54	ถ้าพ่อฉันเป็นเซียนการพนันที่ เก่งกาจ ฉันจะเรียนวิชา การพนันถ่ายทอดจากพ่อ						
55	ถ้าเป็นคนที่มีการงานมั่นคง จะเล่นการพนันก็ไม่ใช่ว่าเรื่อง เสียหาย						
56	คนที่ชอบเล่นการพนันเป็นคน ใจคอกว้างขวาง						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
57	เกมการพนันฝึกให้คนมีน้ำใจ นักกีฬา						
58	ศาสนาจะล่มจมเพราะการพนัน						
59	การพนันเป็นเรื่องทำลายความ สามารถ						
60	นำชมเขยต้าวรจที่มุ่งกาจัดบ่อน การพนัน						
61	ถ้าเราคบแต่กับคนดีเราจะไม่รู้ เท่าทันคนอื่น						
62	การคบกับอันธพาลแสดงถึง ความไม่เอาถ่านของเรา						
63	การคบกับคนที่ดีกว่าจะทำให้เรา กลายเป็นคนด้อย						
64	เราควรมีเพื่อนให้ครบ ทุกประเภท						
65	เป็นที่หนึ่งในกลุ่มร้ายดีกว่าเป็น คนสุดท้ายในกลุ่มดี						
66	โลกทุกวันนี้เจริญไปอย่าง รวดเร็ว จะมัวเลือกคบแต่กับ คนดีไม่ได้แล้ว						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
67	การมีเพื่อนเป็นนักดื่มสุราไม่ได้ ทำให้เราเสียหาย						
68	คบคนไม่ดีจะพาให้เราตกต่ำ ..						
69	การคบหาสมาคมแต่กับคนดีจะ ทำให้ชีวิตขาดรสชาด						
70	คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล ..						
71	ข้าพเจ้าพร้อมจะเข้าข้างเพื่อน เสมอ แม้จะเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง						
72	ไม่ว่าข้าพเจ้าจะประพฤตินิสัย ที่ถูกหรือผิด เพื่อนก็ยังนิยมยินดี อยู่เสมอ						
73	คนฉลาดต้องเลือกคบแต่กับคนดี เท่านั้น						
74	การสมาคมกับคนมีเล่ห์เหลี่ยม จะช่วยให้เราฉลาดขึ้น						
75	การสามารถเป็นเพื่อนกับนักเลง แสดงถึงความเก่งของเราได้						
76	คนขยันมาก ๆ จะแก่เร็ว ...						
77	การทำงานบ้านเป็นงานที่น่า เบื่อหน่ายของข้าพเจ้า						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
78	คนเราถ้าไม่ต้องทำงานจะมี เวลาหาความสุขใส่ตัว ได้อีกมาก						
79	การทำกิจกรรมที่ต้องฝึกฝนอยู่ เป็นประจำเป็นภาระที่น่าเบื่อ						
80	งานบ้านเป็นงานที่นักเรียนทุกคน ควรทำ						
81	ข้าพเจ้าไม่เคยทอดทิ้งหรือ เบียดเบียนในการเรียน						
82	ข้าพเจ้าพอใจที่จะอยู่เฉย ๆ มากกว่าทำงานอดิเรกทำ						
83	ความเพียรอยู่ที่ไหน ความ สำเร็จอยู่ที่นั่น						
84	ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมสำหรับ การสอบทุกวิชา						
85	ขยันมากก็ปวดหัวมาก						
86	ข้าพเจ้ายินดีที่จะได้นอนตื่นสาย						
87	ไม่ยุติธรรมเลยถ้าฉันจะต้อง ทำงานมากกว่าคนอื่น ๆ						
88	เมื่อได้รับมอบหมายงานข้าพเจ้า จะรีบทำทันที						

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง	สำหรับ นักวิจัย
89	การเรียนรู้ที่ต้องท่องจำ เป็นเรื่องที่ไร้ค่า						
90	การรู้จักเรียนรู้จักเล่นให้เป็น เวลานั้นพูดได้ แต่ทำไม่ได้ ..						

ค่าอำนาจจําแนกและค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6

ตาราง 20 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงตรงของแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยงตรง
1	4.80	.4213**
2	3.32	.3637**
3	3.80	.4124*
4	2.60	.2455*
5	4.11	.4017**
6	5.60	.4939**
7	2.93	.2612*
8	3.29	.3594**
9	6.47	.5290**
10	3.80	.3824**
11	3.06	.3241**
12	3.80	.3646**
13	3.75	.3766**
14	3.14	.2457*
15	3.35	.3923**
16	7.84	.6199**
17	4.78	.4670**
18	5.04	.4695**

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจํานน	ค่าความเที่ยงตรง
19	7.01	.6026**
20	3.68	.3096**
21	7.13	.5344**
22	2.94	.4218**
23	5.61	.4947**
24	4.24	.3652**
25	4.14	.3867**
26	4.00	.3565**
27	3.30	.3774**
28	5.00	.4479**
29	3.70	.3685**
30	7.63	.6185**
31	6.11	.5324**
32	7.17	.5929**
33	2.28	.2956*
34	3.04	.3853**
35	8.79	.6422**
36	6.02	.5866**

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยงตรง
37	3.08	.2677*
38	2.80	.3112**
39	2.85	.3459**
40	2.14	.2421*
41	7.15	.5866**
42	6.32	.6211**
43	2.37	.2559*
44	5.45	.5427**
45	3.64	.4214**
46	4.90	.5754**
47	3.50	.4763**
48	5.88	.6002**
49	3.83	.4624**
50	5.39	.5636**
51	6.73	.5932**
52	4.04	.4025**
53	3.61	.4379**
54	6.56	.6023**

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยงตรง
55	4.35	.4523**
56	3.92	.4604**
57	3.51	.3755**
58	2.75	.2530*
59	5.18	.5020**
60	3.58	.3968**
61	3.33	.3538**
62	2.22	.2720*
63	2.16	.2753*
64	2.74	.3439**
65	3.51	.3835**
66	4.19	.4125**
67	2.41	.3183**
68	2.49	.3163**
69	6.27	.5376**
70	4.52	.4116**
71	3.82	.3766**
72	4.30	.5011**

ตาราง 20 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเที่ยงตรง
73	2.84	.3200**
74	4.61	.4832**
75	4.01	.4385**
76	3.92	.3248**
77	3.20	.3624**
78	4.18	.4965**
79	7.62	.5689**
80	3.91	.3317**
81	2.99	.2900*
82	4.85	.4401**
83	3.78	.4900**
84	4.89	.4126**
85	4.48	.4401**
86	7.74	.6035**
87	3.23	.4522**
88	6.17	.5224**
89	5.48	.4992**
90	3.03	.2916*

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติแต่ละด้าน

1. คิมน้ำเมา = .79
2. เที้ยวกลางคืน = .84
3. เที้ยวคูการละเล่น = .81
4. เล่นการพนัน = .86
5. คบคนชั่วเป็นมิตร = .76
6. เกียจคร้านทำงาน = .86

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทัศนคติทั้งฉบับ = .95

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 แต่ละด้านของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 21 ทักษะคิดต่อบายมุข 6 แต่ละด้านของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

ทักษะคิดต่อบายมุข	X ^๑	SD	ระดับทักษะคิด
ดื่มน้ำเมา	2.228	.66	1
เที่ยวกลางคืน	2.501	.60	2
เที่ยวคูการละเล่น	2.602	.48	2
เล่นการพนัน	2.229	.60	1
คบคนชั่วเป็นมิตร	2.525	.57	2
เกียจคร้านการทำงาน	2.455	.53	2

จากตาราง 20 นักเรียนวัยรุ่นมีทักษะคิดที่ไม่ดีต่อบายมุขด้านดื่มเมา กับ เล่นการพนัน และมีทักษะคิดต่อบายมุขด้านเที่ยวกลางคืน เที่ยวคูการละเล่น คบคนชั่วเป็นมิตร และ เกียจคร้านการทำงาน ในระดับปานกลาง เมื่อเรียงคะแนนเฉลี่ยทักษะคิดต่อบายมุขด้านต่างๆ จากทักษะคิดที่ดีต่อบายมุขมากกว่าไปหาทักษะคิดที่ต่อบายมุขน้อยกว่าได้ดังนี้

ลำดับที่ 1	ทักษะคิดต่อการเที่ยวคูการละเล่น	คะแนนเฉลี่ย	2.602
ลำดับที่ 2	ทักษะคิดต่อการคบคนชั่วเป็นมิตร	คะแนนเฉลี่ย	2.525
ลำดับที่ 3	ทักษะคิดต่อการเที่ยวกลางคืน	คะแนนเฉลี่ย	2.501
ลำดับที่ 4	ทักษะคิดต่อการเกียจคร้านการทำงาน	คะแนนเฉลี่ย	2.455
ลำดับที่ 5	ทักษะคิดต่อการเล่นการพนัน	คะแนนเฉลี่ย	2.229
ลำดับที่ 6	ทักษะคิดต่อการดื่มน้ำเมา	คะแนนเฉลี่ย	2.228

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวรุ่งฤดี	ชื่อสกุล เมธีธำรง
เกิดวันที่ 25 ตุลาคม	พุทธศักราช 2505
สถานที่เกิด	อำเภอพระนครศรี กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	355/1501 หมู่ 15 ต. คูคต อ. ลาดหลุมแก้ว จ. ปทุมธานี 12130
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดบอนใหญ่ อ. บางเลน จ. นครปฐม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2523	มัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกวิทยาศาสตร์) จากโรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี จ. ปทุมธานี
พ.ศ. 2527	ค.บ. เกียรตินิยม (สังคมศึกษา) จากวิทยาลัยครูพระนครศรี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2536	กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
รุ่งฤดี เมธีธำรง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครโดยจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง อาชีพหลักของครอบครัว รายได้ของครอบครัว การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของผู้ปกครอง การรับรู้ความประพฤติด้านอบายมุขของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 326 คน จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามที่ประกอบด้วยแบบสำรวจข้อมูลส่วนตัว แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู และแบบวัดทัศนคติต่ออบายมุข 6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสำหรับศึกษาและจัดระดับทัศนคติ t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรสองกลุ่ม การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยหลายกลุ่ม และการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffé)

ผลการศึกษา พบว่า

1. นักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครส่วนมาก มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาสูงกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในระดับการศึกษาดำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับต่ำกว่า มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนวัยรุ่นที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน
6. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีอาชีพหลักแตกต่างกัน มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

7. นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง และนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลาง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้สูง กับนักเรียนวัยรุ่นจากครอบครัวที่มีรายได้ปานกลางมีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

8. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองมีความพฤกษิ์ด้านอบายมุขบ่อยครั้ง มีทัศนคติต่ออบายมุข ไม่แตกต่างกับนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าคุณปกครองไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข

9. นักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นสนิท มีความประพฤติด้านอบายมุขบ่อยครั้งและนักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นสนิทมีความประพฤติด้านอบายมุขเป็นบางครั้ง มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีการรับรู้ว่าเป็นสนิทไม่มีความประพฤติด้านอบายมุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

10. นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีทัศนคติที่ดีต่ออบายมุข 6 มากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป และมากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปกับนักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีทัศนคติต่ออบายมุข 6 ไม่แตกต่างกัน

THE ATTITUDE TOWARDS APAYAMUKHA 6 AS REVEALED
BY ADOLESCENT STUDENTS IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

RUNGRUEDI METHITHAMRONG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University

May 1993

The purpose of this research is to determine the attitudes of adolescent students in Bangkok towards APAYAMUKHA 6. The attitudes were compared on the basis of sex, age, educational level school achievement, parents' education, parents' occupation, parents' income, knowledge of parents' engagement in APAYAMUKHA 6 knowledge about friends' participation in APAYAMUKHA 6, and parents' patterns of child rearing. The sample included 326 students in Mattayom 1, 3 and 6 in co-educational schools under the Elementary Education Department of Ministry of Education in Bangkok. The instrument used were a questionnaire including items about parsonal information, child rearing patterns, and their attitudes towards APAYAMUKHA 6. The statistics used to analyze the data included averages, t-test and ANOVA.

The following conclusions were found :

1. In general, adolescent students in Bangkok have middle level of attitude towards APAYAMUKHA 6.
2. Female adolescents have more negative attitudes towards APAYAMUKHA 6 than do males.
3. Older adolescents have more positive attitudes toward APAYAMUKHA 6 than do younger adolescents.
4. Adolescents with lower shcool achievement have more positive attitudes towards APAYAMUKHA 6 than do students with higher school achievement.
5. No significant difference in attitudes towards APAYAMUKHA 6 was found among adolescents of parents with different levels of education.

6. The parents' occupations showed no significant difference in adolescents' attitudes towards APAYAMUKHA 6

7. Adolescents whose parents have middle and high levels of income have more positive attitudes towards APAYAMUKHA 6 than do students whose parents have low income.

8. Adolescents with a knowledge that their parents occasionally engaged in APAYAMUKHA have more positive attitudes towards APAYAMUKHA 6 than do young adolescents who know that their parents did not engage in APAYAMUKHA

9. Adolescents with a knowledge that their close friends often engaged in APAYAMUKHA and those who know that their close friends occasionally engaged in APAYAMUKHA have more positive attitudes towards APAYAMUKHA 6 than those who know that their friends did not participate in APAYAMUKHA

10. Adolescents with laissez-faire pattern of child rearing have more positive attitudes towards APAYAMUKHA 6 than those with parents' overprotection and democratic pattern. Adolescents with parents' overprotection and democratic patterns were found to have no significant difference in their attitudes towards APAYAMUKHA